

pananwa.com

011023327 011010101

011023327 011010101

SAHABU หนังสือนานาชาติสำหรับเด็ก

จุดมตาบด

ปีที่ 90

ประจำเดือนพฤศจิกายน 2553/2010 ราคา 40 บาท

พระประสงค์ของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16
ประจำปี 2010
เดือนพฤษภาคม

เพื่อขบวนการค้ำมนุษย์ที่อภัยและโหดร้าย
ซึ่งเป็นภัยคุกคามสตรีและเด็กหลายล้านคน
อย่างน่าเศร้าใจ จะสิ้นสุดลง

อันเนื่องมาจากปก

ปกหน้า

“ปล่อยให้เด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด” วาดโดย ฮวน วูรูกี ชื่อภาพได้จากพระวรสารนักบุญมาระโก (มก 10:13-14) เหตุการณ์ตอนที่อัครสาวกห้ามมิให้เด็กๆ เข้ามาใกล้พระเยซูเจ้าเพราะเกรงว่าเด็กๆ จะรบกวนพระอาจารย์ แต่พระเยซูเจ้าทรงห้ามอัครสาวก และตรัสว่า “ปล่อยให้เด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด อย่าห้ามเลย เพราะพระเจ้าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเหมือนเด็กเหล่านี้” มีบทสวดคือยูบทหนึ่ง ผู้แต่งลงผ่านชีวิตมา มาก และพบว่าบางทีเราต้องแก่งแย่ง ช่วงชิงตำแหน่ง หรือห้าห้ากันเพื่อฐานะทางโลก ใช้เล่ห์เหลี่ยมกดคนอื่นลงและต้องคอยระวังตัว ห้ามเปลืองพลัง ไม่เช่นนั้น เล่ห์กลต่างๆ ก็จะกลับมาถึงตัว ชีวิตเต็มไปด้วยพันธนาการจ้องทรยศหักหลังกัน ท่านเลยแต่งเพลงสวดนี้อาไว้สวดภาวนาว่า

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ ใจข้าพเจ้ามิได้ห่อหุ้มองศา
ข้าพเจ้ามิได้มองข้ามผู้อื่น
ข้าพเจ้าไม่ฝักใฝ่สิ่งใหญ่โต
หรือสิ่งประหลาดอัศจรรย์เกินกว่าข้าพเจ้า

มิใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้ามีใจสงบเสงี่ยม
เหมือนเด็กน้อยในอ้อมแขนของมารดา
วิญญูณข้าพเจ้าเหมือนเด็กน้อย
อิสราเอลจงหวังในพระยาห์เวห์เถิด
บัดนี้และตลอดไป” (สคด 131:1-3)
ข้าพเจ้าไม่คิดอะไรใหญ่โตเกินตัว ข้าพเจ้าขอเป็นเด็กน้อย
พร้อมตาหลับบนตักของแม่ สงบผ่อนคลายอยู่แค่นั้น
คนเช่นนี้ไซ้ไหมที่ได้เข้าสวรรค์?

ปกหน้าใน

สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16
ขณะที่ยังทรงเป็นพระคาร์ดินัลโยเซฟ รัดซิงเกอร์ ยามว่างพระองค์จะทรงเปียโนอย่างมีความสุขเป็นงานอดิเรกที่ไม่เคยทอดทิ้ง เหมือนทรงฝึกฝนอยู่เสมอ โดยเฉพาะบทเพลงของคีตกวี โมซาร์ท พระองค์ทรงโปรดเป็นพิเศษ

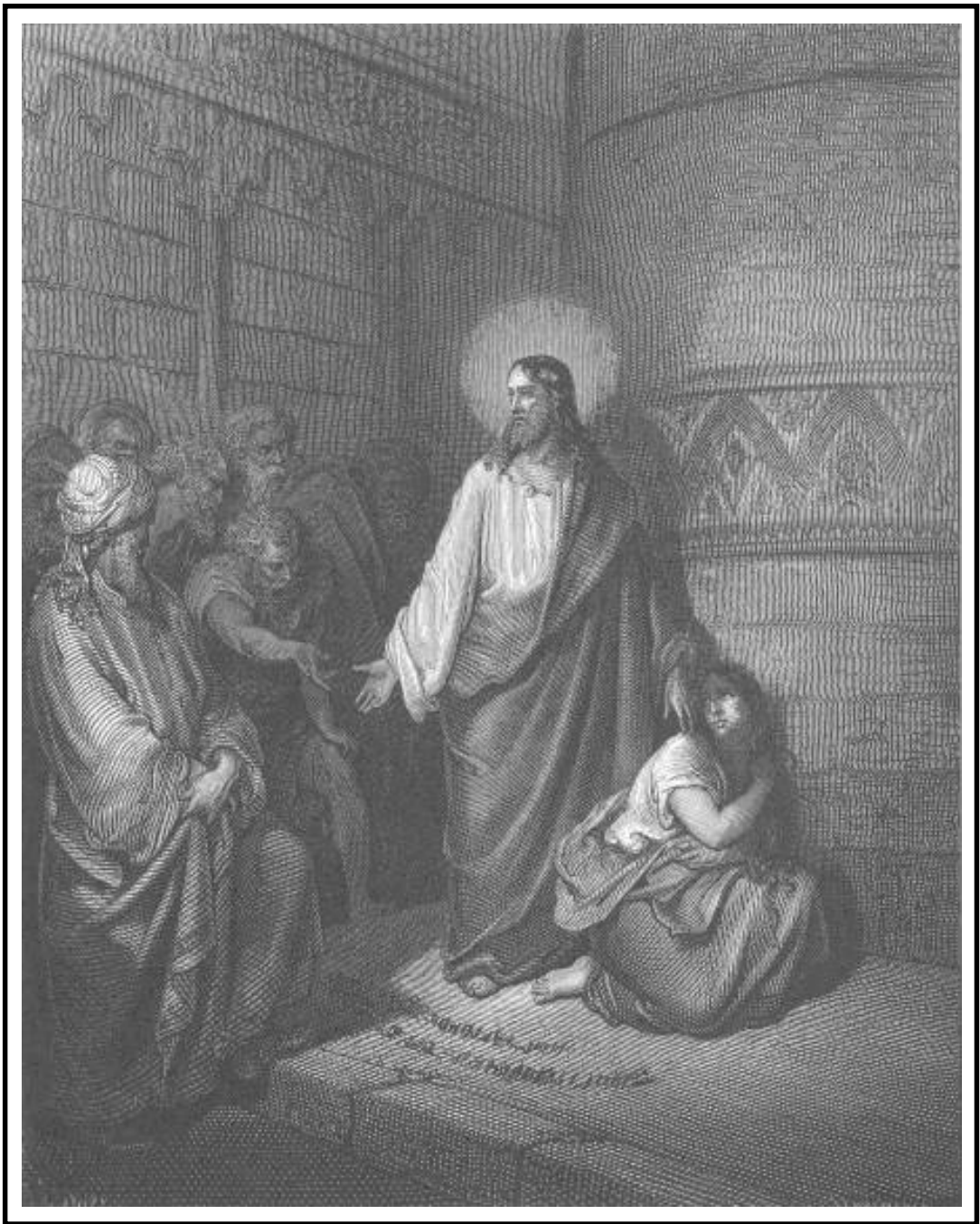
วิสัยทัศน์ ประชากรของพระเจ้าร่วมเป็นหนึ่งในเดียวในความรัก แสวงหา ติดตามและประกาศพระเยซูคริสตเจ้า

พันธกิจ พระศาสนจักรในประเทศไทย มุ่งอุทิศตนฟื้นฟูชีวิตให้สนิทกับพระคริสตเจ้า โดยอาศัยพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์ เป็นหนึ่งเดียวร่วมมือและแบ่งปันซึ่งกันและกัน แสวงหาคุณค่าพระอาณาจักรในบริบทสังคม เสวนาฉันพี่น้องกับผู้มีความเชื่ออื่น ประกาศพระเยซูคริสตเจ้า และเป็นประจักษ์พยานด้วยการดำเนินชีวิตเรียบง่าย รักและรับใช้ประชาชน โดยเน้นผู้ยากไร้

วัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่าง พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสทั่วไป
- เพื่อเสนอข่าวสาร บทความ สารคดี บันเทิงคดี บทวิจารณ์ที่มีคุณค่าต่อชีวิตตามจิตตารมณ์ของพระวรสาร
- เสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนในด้านศาสนา สังคมและวัฒนธรรม

ภาพพิมพ์โลหะ
โดย : กุสตาฟ โดเร

พระองค์ผู้ทรงปกป้อง เมื่อผู้คนที่หลากหลายจะฉีกเนื้อท่าน

ยอห์น 8:1-11

พระวรสารของนักบุญยอห์น มิได้บอกชื่อของหญิงที่ทำผิดประเวณีคนนี้ และผู้คนที่มักจะคิดว่าเป็นมารีอา มักดาเลนา แต่ก็ไม่มีความหมายที่เราจะคิดเช่นนั้น ประเด็นของพระวรสารตอนนี้ก็คือพระเยซูเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนบาป มองดูในภาพลึกลับ กุสตาฟ โดเร วาดภาพลงแม่พิมพ์โลหะได้อย่างมีพลังว่า พระองค์ทรงปกป้องผู้ที่หมดสิ้นแล้วทั้งชีวิตต่อหน้าทุกคน พระองค์ทรงเป็นที่พึ่งของคนที่กำลังถูกทุกคนรุมทำร้ายให้กลายเป็นเหยื่อของสังคม แม้หญิงคนนี้จะทำบาปล่วงประเวณีและถูกจับได้ ชีวิตของเธอตกอยู่ในบาปอย่างแน่นอน แต่หลายครั้งมนุษย์ชอบเอาคนแบบนี้มาเป็นเหยื่อเพื่อให้ตัวเองดูชอบธรรม ทั้งๆ ที่สังคมอาจจะเป็นคนบาปในที่สุด พอๆกับนาง แต่ทั้งๆที่พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเป็นเจ้า พระองค์ไม่ตัดสินนางและไม่ร่วมมือลงโทษนางตามกมลวาทของผู้ที่จงใจจะมาจับผิดพระองค์ เพื่อให้พระองค์ตกลงมาอยู่ข้างและระดับเดียวกับพวกเขาโดยหวังว่าพระองค์จะทรงกลัวและรักษาตัวเองให้พ้นข้อครหาโดยบอกว่าต้องทำตามบัญญัติของโมเสสเอาหินทุ่มนาง แต่พระเยซูเจ้าทรงพระปรีชาและเมตตาเลิศล้ำกว่านั้น พระองค์ไม่ทรงหวงพระองค์เอง แต่ยืนข้างคนลำบากและปกป้องเธอด้วยประโยคปริชาญาณที่ว่า “ท่านผู้ใดไม่มีบาป จงเอาหินทุ่มนางเป็นคนแรกเถิด”

ความรัก ความเมตตาอันนี้เองทำให้หญิงคนนี้ก็กลับใจ และพบว่าความรักของพระเป็นเจ้าต่อลูกๆ ของพระองค์นั้นมีจริง เชื่อแน่ว่าหญิงคนนี้ก็กลับใจ เมื่อผู้ช่วยชีวิตนางสั่งว่า “เราก็คงไม่ลงโทษท่านด้วย ไปเถิด และตั้งแต่นี้ไปอย่าทำบาปอีก”

ข้าแต่พระเจ้า...พวกธรรมจารีและฟาริสี นำคนบาปที่ตกเป็นเหยื่อ มาจับผิดพระเยซูเจ้า เพื่อให้พระองค์กลายเป็นเหยื่อยิ่งกว่า แต่พระองค์ทรงรู้จักใจชั่วร้ายของเขาคือ พระองค์ไม่สนใจจะตกเป็นเหยื่อด้วยการเอาหินทุ่มนางที่พระหัตถ์ขีดเขียนบนพื้นดิน อาจเป็นเครื่องหมายบอกว่าพระองค์รู้แผนการชั่วร้ายและไม่ทรงเล่นด้วย แต่เมื่อพวกเขายังเข้าชี้ พระองค์จึงทรงกระชากหน้ากากแท้จริงของพวกเขาออกมา “ท่านผู้ใดไม่มีบาป จงเอาหินทุ่มนางเป็นคนแรกเถิด”

ในวันที่ข้าพเจ้าสิ้นใจไม่ตก และตกเป็นเหยื่อของสังคม ข้าพเจ้าจะจดจำไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนบาป เพราะพระองค์ทรงยอมลำบากมาขึ้นเพื่อปกป้องเรา **✠**

ถามหาความสุข

ช่วงปลายเดือนเมษายนที่ผ่านมา พระสังฆราชโยเซฟ ประธาน ศรีคารุณศีล ประธานสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ล่าสุดได้ใช้เวลา 2-3 วัน กับพวกเราผู้ร่วมงานสื่อมวลชนคาทอลิกฯ ตั้งแต่พระสงฆ์ นักบวช และบรรดามรอาวาสที่ทำงานอยู่กับเราอีกหลายชีวิต สิ่งที่พระคุณเจ้าทำไม่มีอะไรมากไปกว่าอยู่กับพวกเรา พูดคุยกับทุกๆ คน โดยจัดเวลาคนละ 15 นาที ครึ่งชั่วโมง หนึ่งชั่วโมง หรือมากกว่านั้น วันที่ผมมีโอกาสพบกับพระคุณเจ้า พระคุณเจ้าเริ่มด้วยคำถามเดียวกันกับทุกคน “อยู่ที่นี้ เป็นอย่างไรบ้าง มีความสุข ดีไหม?”

ผมว่าคนเราเมื่อเจอคำถามนี้เข้าไป ถ้ามีความสุขอยู่แล้ว และหมั่นพิจารณาตรวจสอบตัวตนของเราบ่อยๆ ก็ตอบได้ไม่ยาก แต่ถ้าใครเมื่อเจอคำถามนี้แล้วคิดหนัก คิดนาน นำคิดตามต่อไปอีกว่า เขากำลังไม่รู้จะเลือกความสุขไหนมาเป็นคำตอบ หรือในทางตรงกันข้ามมันแทบจะหาไม่เจอเลย

ความสุขมวลรวมของสังคมไทย ลดฮวบท่ามกลางความปั่นป่วนทางการเมือง และความเห็นแตกแยกของประชาชน ผู้นำศาสนาและผู้รักสันติทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน ขอให้เกิดการเจรจาเพื่อสร้างสันติ หลายคนยังเชื่อมั่นว่าการพูดคุยนำไปสู่ความเข้าใจที่มากขึ้น การรับฟังซึ่งกันและกัน การยอมโอนอ่อนผ่อนตาม ลดเงื่อนไขและหันหน้าเข้าหากัน

เวลาอ่านหนังสือหลายคนคงรู้สึกว่าเขากำลังสื่อสารทางเดียว ฟังความคิดเห็นและดูว่าผู้เขียนคิดอย่างไร แต่ดูเหมือนว่า ผมไม่คิดอย่างนั้น ผมคิดเสมอๆ ว่า เราแลกเปลี่ยนทางความคิดได้ บางทีเราไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับผู้เขียนทั้งหมด แต่เราเรียนรู้ที่จะรับฟังผู้อื่น เลือกร่องส่วนที่ดีของกันและกัน ให้ความแตกต่างเป็นความสวยงาม แต่ไม่พามันไปถึงความแตกแยกปรี๊ด

พระคุณเจ้านั่งลง พูดคุยกับเราและเริ่มด้วยคำถามที่ว่า “อยู่ที่นี้ เป็นอย่างไรบ้าง มีความสุขดีไหม?” แค่ฟังคำถามก็มีความสุขแล้ว ท่านผู้อ่านเห็นนิตยสารอุดมสานต์ นิ่งลงและค่อยๆ เปิดอ่านทีละหน้า ทีละหน้า ชื่นชมและซึมซับเรื่องราวในแต่ละเดือน อบอุ่นและมีกำลังใจ เห็นการปรากฏอยู่ของความรักของพระเจ้าส่งต่อให้คนอื่นได้อ่านบ้าง แลกเปลี่ยนความคิดและนึกย้อนถึงประสบการณ์ความเชื่อของกันและกัน ฯลฯ ผมไม่ถามนะครับว่า “มีความสุขดีไหม?” ผมเชื่อไปแล้วว่า ท่านผู้อ่านไม่น่าพลาดไปจากหนทางสายความสุข

บรรณาธิการบริหาร

อุดมสานต์

ประธานสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย :
พระคุณเจ้าประธาน ศรีคารุณศีล

คณะกรรมการที่ปรึกษา :

ภราดาหลุยส์ ชานเนล,
อ.ประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา,
อ.ชัยณรงค์ มนเทียรวิเชียรฉาย

เจ้าของ :

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง
(ในนามสภาพระสังฆราชคาทอลิก
แห่งประเทศไทย)

บรรณาธิการ ผู้พิมพ์-ผู้โฆษณา

ผู้อำนวยการและจิตตาศึกษา :

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง

บรรณาธิการบริหาร :

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

หัวหน้ากองบรรณาธิการ :

วัชร กิจสวัสดิ์

กองบรรณาธิการ :

เสกสรร กองคำ

อุดมสานต์

นิตยสารคาทอลิกรายเดือน

ค่าบำรุงปีละ 400 บาท

ธนาณัติในนามซิสเตอร์ศรีนทิพย์ กิจสวัสดิ์

สั่งจ่าย ป.ณ.ยานนาวา 10120

สำนักงาน :

122/11 ซ.นาคสุวรรณ ถนนนที

แขวงช่องนนท์ เขตยานนาวา

กรุงเทพฯ 10120

โทร. 0-2681-3900 ต่อ 1801

โทรสาร : 0-2681-3900 ต่อ 1802

CATHOLIC PRESS OF THAILAND

UCIP/SEACPA (THAILAND)

122/11 Soi Naak Suwan, Nonsi Rd.,

Chong Nonsi, Yan Nawa,

Bangkok 10120 Thailand.

Tel. 66-2681-3900 ext. 1801

Fax : 66-2681-3900 ext. 1802

E-mail : thecatcom@loxinfo.co.th

Website : www.udomsarn.com

พิมพ์ที่ :

โรงพิมพ์อัสสัมชัญ โทร. 0-2235-1045

เขต :

บริษัท วี.ไอ.พี. โทร. 0-2683-5544-5

6

สกุ๊ป/บทความพิเศษ/สัมภาษณ์

- 6 แสงบุญสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในฝรั่งเศส
อาสนวิหารแห่งชาร์ตร,
นักบุญเทเรซาแห่งลีสซีเออซ์
- 18 36 ปี บ้านเด็กกำพร้าพิทยา :
กำพร้าเพียงชื่อ แท้จริงนั่นคือ
อุดมไปด้วยรักและเข้าใจ
- 29 นิราศลาว อภิเชกสังฆราชท่าแขก...
- 38 จาก “สารสาสน์ เป็น อุดมสานต์” ...

พระคัมภีร์

- 40 วันละก้าวกับพระเยซู
- 42 กว่าจะเป็นนักบุญ

ชีวิตคริสตชน

- 43 ข้างธรรมาสน์
- 44 ซ่อนไว้ในจังหวะชีวิต
- 48 ระหว่างเดือน
- 50 เรื่องเล่าของชานนา
- 53 ใต้ตามโค้งตะวัน
- 58 บันที่กรรมทูต
- 60 คูหนั่ง
- 62 ผ่านมา 55 ปี พอจะมีเรื่องเล่าสู่กันฟัง
- 64 นานาอาชีพ

ศิลปะ

- 67 พจนมาลา
- 68 ภาพเคียงคำ
- 69 พงศ์ ประมวล

เด็กและเยาวชน

- 70 สโมสรอุดมสานต์
- 71 การ์ตูนครูต้อย
- 77 คุยกันฉันทเพื่อน
- 81 ผ่อนคลายสไตล์พี่อ้อย
- 83 มุมเด็กศิลป์
- 86 ชวนคิดชวนอ่าน

จีปาะ

- 88 จดหมายจากผู้อ่าน
- 90 บทความชวนคิด

18

44

แสวงบุญ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในฝรั่งเศส อาสนวิหารแห่งชาร์ตร, นักบุญเทเรซาแห่งลีซีเออซ์

ไม่อยากจะเรียกว่าเป็น “ธรรมเนียม” แต่หากโอกาสอำนวยผู้ร่วมงานชาวเลเซียนจะรวมตัวกันและเรียนเชิญคุณพ่อฟรังซิส ไรสั ธรรมทูตชาวอิตาลีเรียน คณะชาวเลเซียน ที่แพร่ธรรมในไทยนานหลายทศวรรษจนสามารถสื่อสารกับผู้แสวงบุญด้วยภาษาไทยที่ชัดเจน ได้กรุณาเป็นจิตตาคิบาลจัดแสวงบุญตามสักการสถานสำคัญๆ เพื่อฟื้นฟูจิตใจ เพื่อได้เรียนรู้วัฒนธรรมและความเป็นไปของพระศาสนจักรคาทอลิก และเสริมพลังความศรัทธาให้ก้าวเดินตามครรลองชีวิตที่คริสตชนพึงนำความเชื่อตามข้อคำสอนมาบรรเทาใจเมื่อต้องเผชิญกับความยากลำบากในแต่ละวัน นอกนั้นยังได้ลิ้มลองอาหารท้องถิ่น สัมผัสวิถีความเป็นอยู่ อันสื่อถึงวัฒนธรรมประเพณีของประเทศที่ไปเยือน ในปีที่ผ่านมาส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่ม สว. “สวยตามวัย” แต่ปีนี้พิเศษ มีตั้งแต่อดีตจากรัฐศาสตร์ รั้วจามจุรีไปจนถึง น้องๆ ที่เพิ่งจบหมาดๆ ซึ่งอยู่ในวัยทำงาน

ตารางการแสวงบุญครั้งนี้เป็นการ “เจาะลึกสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในประเทศฝรั่งเศส” ได้แก่ อาสนวิหารชาร์ตร, พิพิธภัณฑ์ และมหาวิหารนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซูที่ลีซีเออซ์, มงต์ แซ็งต์ มิเชล ในแคว้นนอร์มองดี สถานที่ตั้งโบสถ์บนยอดเนินเขาในเกาะเล็กๆ ที่มีน้ำล้อมรอบ, แซ็งต์ อานน์ โดเรย์ หรือโบสถ์นักบุญอันนา ซึ่งประจักษ์แก่ชาวนา ชื่อ อีฟ นิโคลาซิก, สถานที่เก็บรักษาพระศพ วัดเก่า และพิพิธภัณฑ์นักบุญแบร์นาแดต์ ที่เนอร์แวร์, บางส่วนที่เหลือของวัดและอารามคลูนี ของคณะนักพรตเบเนดิกตินซึ่งสร้างในศตวรรษที่ 11, อาสนวิหารพระหฤทัยพระเยซูเจ้าที่เมืองปารีส เลอ โมเนียล, วัดโบราณที่นักบุญยอห์น มารีย์ เวียนเนย์ เคยเทศน์ และอาสนวิหารที่เก็บพระธาตุของท่าน, เลอ ปูอิ อัง เวอเลย์ ได้แก่อาสนวิหารแม่พระนวิดา ที่สร้างบนยอดเขาสูง, วิหารประจำเมืองร็อกคามะดูร์ และสิ้นสุด

การเดินทางโดยรวมการวิ่งต่างๆ ที่จัดขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่แม่พระเมืองลูร์ด ผู้แสวงบุญส่วนใหญ่ไม่นึกเสียดยว่ามาถึงฝรั่งเศสแต่ไม่มีโอกาสแวะปารีสแหล่งแฟชั่น น้ำหอม และเครื่องหนังแบรนด์เนม เพราะอาจซื้อหาได้ในร้านค้าปลอดภาษีภายใน ท่าอากาศยานนานาชาติชาร์ลส์ เดอ โกล (Aéroport Roissy-Charles-de-Gaulle) หรือ ที่คนทั่วไปเรียกว่าท่าอากาศยานรัวส์ซี ตามชื่อสถานที่ตั้งที่ห่างจากปารีสเพียง 25 กิโลเมตรเท่านั้น

ในวันประชุมนัดแนะเตรียมตัวเดินทางคุณพ่อไกส์ จิตตภิบาลที่เคารพรักของเราได้ให้กำลังใจบรรดา “สมาชิก สว.” ว่า “ไม่ต้องกังวลนะ วัดและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่เราจะไปแสวงบุญกัน มีเพดานสูงทุกแห่ง ไม่เหมือนเพดานเตี้ยที่อาสนวิหาร พระหฤทัยในเชียงใหม่ ซึ่งทำให้พ่อเป็นลมเมื่อวันไปร่วมพิธีอภิเษกพระคุณเจ้าวิระ อภรณ์รัตน์”

เราเลือกเดินทางด้วยสายการบินแอร์ฟรานซ์ เพื่อประหยัดค่าตั๋วโดยสาร เนื่องจากขากลับจำเป็นต้องใช้บริการสายการบินในประเทศ จากสนามบินตูลุส ซึ่งห่างจากสักการสถานลูร์ด จุดแสวงบุญสุดท้ายเพียง 177 กิโลเมตร บินมายังสนามบินชาร์ลส์ เดอ โกล ที่ปารีส ก่อนบินตรงกลับสนามบินสุวรรณภูมิ แม้สมาชิกบางท่านเสียโอกาสได้ไมล์สะสมที่ทำไว้กับสายการบินไทยเพิ่ม ก็ไม่มีใครบ่นให้ได้ยินสักคน เพราะค่าตั๋วถูกกว่า หากใช้สายการบินเดียวกัน อัตราค่าโดยสารเส้นทางบินภายในประเทศจะถูกกลงมาก ส่วนเรื่องบริการก็ไม่น้อยหน้า เจ้าหน้าที่ประจำเครื่องชาวฝรั่งเศสยิ้มแย้มและคอยอำนวยความสะดวกแก่ผู้โดยสารอย่างน่าประทับใจ อาหารอร่อยถูกปาก ท้ายเครื่องมีอาหารอบคิกไว้บริการผู้โดยสาร เป็นบะหมี่สำเร็จรูปถ้วยเล็ก “พริกขี้หนู” มีเครื่องปรุงครบเลือกหมูหรือกุ้งตามชอบ สะดวกแก่เติมน้ำร้อนแล้วรอเพียง 2-3 นาที หรือจะรับประทานไอศกรีมชื่อดังที่สั่งทำพิเศษเป็นแท่งเล็กกะทัดรัดพออิม หากใครลดน้ำหนักวิชทานกับชาคาแฟหรือโกโก้ร้อนๆ ก็ยอมได้ เรียกว่าคุณหนึ่งไปบริหารปากไปโดยไม่ต้องส่งเสียงรบกวนคนข้างเคียงให้รำคาญใจ บริการธรรมดาที่ไม่ธรรมดาเหล่านี้จึงสร้างความประทับใจไม่รู้ลืม อิมท้องแล้วค่อยนอนเอาแรงเตรียม “สู้สู้...” กับระยะการเดินทางที่ยาวไกลและทรหด เรียกได้ว่าเป็นการแสวงบุญจริงๆ

การแสวงบุญครั้งนี้มีพระสงฆ์จากสังฆมณฑลจันทบุรี 2 องค์ ร่วมเดินทางกับเราด้วย ได้แก่ คุณพ่อประสพ เจริญนิศย์ เจ้าอาวาสวัดพระนางมาธิอาปฏิสนธิริมลตเคยใหญ่ จังหวัดนครนายก และคุณพ่อมีชัย อุดมเดช คณะนักบวชพระมหาไถ่ อธิการสามเณรวิทยาลัยพระมารดานิจจานุเคราะห์ ศรีราชา ชลบุรี คุณพ่อทั้งสององค์สลับกันนำสวดภาวนาเช้า/ค่ำและขับบทเพลงบทรด โดยคุณพ่อมีชัยนำสายประจำอัครเทวดามีคาแอลมาแนะนำและสวดกันจนคั่นหู

จะเที่ยวให้สนุกควรรู้เขารู้เรา ผู้เขียนจึงค้นข้อมูลจากสารานุกรมวิกิพีเดีย ให้ภาพรวมย่อๆ ว่า ฝรั่งเศส หรือสาธารณรัฐฝรั่งเศส (Republique Francaise) ประเทศ

ที่ตั้งศูนย์กลางตั้งอยู่ในทวีปยุโรปตะวันตก มีกรุงปารีสเป็นเมืองหลวง แม้ประมาณ 60% ของจำนวนประชากร 65 ล้านคน นับถือคริสตศาสนา นิกายโรมันคาทอลิก แต่ผู้ปฏิบัติศาสนกิจสม่ำเสมอไม่ถึง 10%

เนื้อที่ราวห้าแสนห้าหมื่นตารางกิโลเมตรของฝรั่งเศส ทอดตัวตั้งแต่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนจนถึงช่องแคบอังกฤษและทะเลเหนือ และจากแม่น้ำไรน์จนถึงมหาสมุทรแอตแลนติก ชาวฝรั่งเศสมักเรียกแผ่นดินใหญ่ว่า หกเหลี่ยม (L'Hexagone) ตามรูปทรงของประเทศ ซึ่งมีพรมแดนติดกับประเทศ เบลเยียม ลักเซมเบิร์ก เยอรมนี สวิตเซอร์แลนด์ อิตาลี โมนาโก อังโอรร์รา และสเปน ฝรั่งเศสมีเนื้อที่ใหญ่ที่สุดในทวีปยุโรป ใหญ่กว่าสเปนเล็กน้อย มีเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 6 ของโลก และมีนักท่องเที่ยวมากที่สุดในโลกอีกด้วย โดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติกว่า 82 ล้านคนต่อปี

ฝรั่งเศสปกครองระบอบกึ่งประธานาธิบดี แบ่งเขตปกครองเป็น 22 แคว้น แต่ละแคว้นแบ่งเป็นจังหวัด รวม 96 จังหวัด นอกจากนี้ในทวีปยุโรปแล้ว ฝรั่งเศสยังมีเขตการปกครองโพ้นทะเลอยู่ในทวีปต่างๆ ได้แก่ อเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ แอฟริกา แอนตาร์กติกา และโอเชียเนีย

เกริ่นนำพหอมปากหอมคอแล้ว ขอนำผู้อ่านชมชาร์ต (Chatre) สักการสถานแห่งแรกซึ่งคณะเรามาแสวงบุญ เมืองเล็กๆ ที่มีประชากรเพียง 40,361 คน อยู่ห่างจากกรุงปารีสไปทางตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ 90 กิโลเมตร ที่สำคัญคือเป็นที่ตั้งศูนย์กลางคณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ต คณะนักบวชหญิงที่มีชื่อเสียงโด่งดัง มีสมาชิกประมาณ 4,000 คน ร่วมงานในสนามแพร่ธรรมของพระศาสนจักรท้องถิ่นทั่วโลก คณะเซนต์ปอล เดอ ชาร์ต ถือกำเนิดใน ค.ศ. 1696 โดยคุณพ่อ หลุยส์ โชเวต์ เจ้าอาวาสวัดเลอเวสต์วิลล์ ลา เซอนาร์ต สังฆมณฑลชาร์ตในฝรั่งเศส มีคุณแม่มารี-อานน์ เดอ ดิยี่ เป็นผู้ช่วย

ภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ต เข้ามาในประเทศไทย วันที่ 24 เมษายน ค.ศ. 1898 ตามคำเชิญของพระสังฆราชหลุยส์ เวย์ ให้มาเริ่มงานรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ มีพระพรพิเศษอุทิศชีวิตเพื่อการศึกษา การอภิบาลผู้ป่วยและผู้ยากไร้ โดยมีพระมารดาแห่งชาร์ตและนักบุญเปาโลเป็นองค์อุปถัมภ์ ปัจจุบันมีสมาชิก 218 คน อ้อ..รายการนี้ผู้เขียนไม่ได้ค่า “ประกาศเกียรติคุณ” แต่อย่างไร แม้จะเป็นศิษย์เก่าอัสสัมชัญคอนแวนต์โรงเรียนในเครือของคณะก็เพียงปีเดียว ขณะยังไม่รู้ความเพราะเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเกินกึ่งศตวรรษมาแล้ว เพียงอ้างอิงช่วยผู้อ่านให้ถึง “บางอ้อ” เร็วขึ้น

ฝนตกพรำๆ ตลอดทางจากสนามบินมายังเมืองชาร์ต เมื่อรถบัสจอด ความสูงของอาสนวิหาร โดดเด่นเป็นสง่ามีระยะเพียงเดินอ้อมสำนักงานการท่องเที่ยวไม่กี่สิบก้าว ที่สำนักงานนี้นอกจากให้ข้อมูลการท่องเที่ยวที่นำเสนอแล้วยังมีหนังสือและของที่ระลึกประจำถิ่นไว้บริการด้วย

เวลาที่มีเพียงน้อยนิดทำให้พวกเราก้าวเดินกันอย่างรวดเร็ว ช่วยยึดเส้นยึดสายที่นั้งเครื่องมาราว 10 ชั่วโมง และต่อรสบัสอีก 2 ชั่วโมง และยังไม่รวมความแตกต่างของเวลาซึ่งฝรั่งเศสช้ากว่าบ้านเรา 5-6 ชั่วโมงขึ้นกับฤดูกาล เราเดินตามกันมาราว 20 ก้าว ก็ถึงประตูทางเข้าอาสนวิหาร

อาสนวิหารนอเตรอดามแห่งชาร์ตร์ (Cathedral of Chartres หรือในภาษาฝรั่งเศสเรียก Cathedrale Notre-Dame de Chartres) ตั้งอยู่บนเนินเขาชายฝั่งซ้ายของแม่น้ำเออร์ ประมาณ 97 กิโลเมตรทางตะวันตกเฉียงใต้ของปารีส ตั้งแต่ยุคกลางคริสตชนนิยมเดินทางมาแสวงบุญยังอาสนวิหารชาร์ตร์ ซึ่งข้อมูลจากสารานุกรมวิกิพีเดียระบุว่าในช่วงเวลาระหว่างศตวรรษที่ 5 ถึงศตวรรษที่ 16

อาสนวิหารหลังแรก รูปแบบสถาปัตยกรรมโรมานเนส ถูกปล้นและเผาใน ค.ศ. 743 และอีกหลายครั้งต่อมา จนวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ. 1194 โครงสร้างเกือบทั้งหมดของมหาวิหารถูกเผาเสียหายหนัก คงเหลือบริเวณด้านหน้ามหาวิหาร (facade) หออยู่ยอดแหลมและสุสานใต้พระแท่น คริสตชนทุกอาชีพจากหลายประเทศ เดินทางมายังชาร์ตร์เพื่อปรับปรุงสักการสถานแม่พระแห่งนี้อย่างค้ำถั่งของตน ไม่ว่าจะทำบุญด้วยทุนทรัพย์บ้างก็นำอุปกรณ์ก่อสร้าง หิน ไม้ หรือทอง แม้ผู้ป่วยและผู้ทุพพลภาพก็ช่วยสวดภาวนา ความพยายามและแรงศรัทธาที่โดดเด่นของบุคคลเหล่านี้มีคุณค่าเกินประมาณได้

คุณพ่อไกส้นำเราชมอาสนวิหารหลังปัจจุบันที่สร้างใน ค.ศ. 1205 ใช้เวลาก่อสร้างนาน 66 ปี เป็นสถาปัตยกรรมแบบกอธิคเช่นเดียวกับอาสนวิหารนอเตรอดามแห่งกรุงปารีส ลักษณะเป็นหลังคายอดแหลม ค้ำยันสูง แกะสลักหินตามรูปแบบที่นิยมในยุคกลาง ความสูงเป็นสองเท่าของอาสนวิหารที่สร้างก่อนหน้านี้ โดยสร้างบนสถานที่ซึ่งเคยเป็นสักการสถานของคริสตชน จากหลักฐานบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์และถ้ำที่พบบริเวณสถานที่ก่อสร้าง ในถ้ำบริเวณสุสานใต้อาสนวิหารมีพระรูปแม่พระนวิด้า ฝีมือก่อสร้างอาสนวิหารหลังนี้ประณีตงดงามที่สุดในโลก ซึ่งองค์การยูเนสโก นำเข้าในรายชื่อสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่าเป็นมรดกโลก

ภาพนูนสูงศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ของการประดับประดาตามฝาผนังและบริเวณเสา ทั้งภายในและภายนอกอาสนวิหาร บอกเล่าเหตุการณ์สำคัญๆ ในพระคัมภีร์อย่างละเอียด จนเลื่องลือว่าเป็น “พระคัมภีร์ที่จารึกบนหิน” (Bible in stone) ไม่ว่าจะเป็เหตุการณ์ อัครทูตถือสารมาแจ้งแด่พระนางมารีย์ พระแม่เสด็จเยี่ยม

อาสนวิหารนอเตรอดามแห่งชาร์ตร์

พระคัมภีร์จารึกบนหินภายในอาสนวิหาร

นางเอลิซาเบ็ช พระเยซูเจ้าทรงบังเกิด และภาพปั้นนาย-
ชุมพบาลที่คอยเฝ้าฝูงแกะ หรือรูปปั้นบรรดานักบุญ เช่น
นักบุญแอนนา นักบุญยอห์นบัปติสต์ และบุคคลที่กล่าวถึง
ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจำนวนมาก ล้วนเป็นงาน
ฝีมือช่างปั้นที่วิจิตรงดงามเรียงรายบริเวณฝาผนังรอบอาสน-
วิหารทั้ง 4 ทิศ ภาพปั้นนูนสูงมากถึง 176 ภาพ เป็นชิ้นงาน
ทรงคุณค่าที่ราชตระกูล บรรดาขุนนาง พระสงฆ์ และพ่อค้า
ออกทุนทรัพย์สร้างถวาย ตลอดระยะเวลา 30 ปี ระหว่าง ค.ศ.
1210-40

พระคัมภีร์จารึกบนหิน
ภายนอกอาสนวิหาร

กระจกสีภายในอาสนวิหารแห่งซาร์ตรเป็นเอกลักษณ์สำคัญที่มี
ชื่อเสียงระบือทั่วโลก แต่ละบานบอกเล่าเรื่องราวในพระคัมภีร์ และวิถีชีวิต
คริสตชนในศตวรรษที่ 13 ระหว่างสงครามโลกทั้ง 2 ครั้ง กระจกได้
รอดเก็บรักษาไว้ป้องกันไม่ให้อุบัติทำลาย และได้บูรณะเพิ่มเติมให้มีสภาพ
สมบูรณ์ยิ่งขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา

จะชมภาพกระจกสีให้เข้าใจนอกจากควรมีพื้นความรู้ในเรื่อง
พระคัมภีร์แล้ว ยังจำเป็นต้องรู้วิธีอ่านเนื้อหาภาพที่บันทึกบนกระจกสี ซึ่ง
ผู้รู้แนะนำไว้ว่า “หน้าต่างแต่ละบานจะแบ่งเป็นช่องๆ ให้อ่านจากช่องซ้าย
ไปช่องขวาของภาพ และจากด้านล่างขึ้นไปยังด้านบน ตัวเลขบนกระจกสี
ยังสื่อถึงสัญลักษณ์ เช่น เลขสาม หมายถึงพระตรีเอกภาพ หรือเลขสี่
หมายถึงธาตุทั้งสี่ ได้แก่ ดิน น้ำ ลม และไฟ เป็นต้น” แต่เมื่อคณะเรา
เดินทางไปกับคุณพ่อไกส์ จิตตภาบาลผู้เชี่ยวชาญทั้งด้านพระคัมภีร์และ
เทวศาสตร์ คุณพ่อจึงอธิบายความได้อย่างแจ่มแจ้ง พวกเราเพียงพยักหน้า
หงิกๆ ว่า “อ้อ...งง!!!”

น่าเสียดายที่วันนี้ฟ้าปิดทำให้ความงดงามของกระจกสีลดลงตาม
ปริมาณแสงที่ตกกระทบ เลยไม่มีภาพสวยสดใสมาฝากกัน กระจกสีภายในอาสนวิหาร
มี 44 บาน หรือ 2,499 ตารางเมตร ในจำนวนนี้เป็นรูปทรงกลมหรือที่เรียกว่า Rose
Window 3 บาน คือ ด้านทิศตะวันตก เป็นภาพพระเยซูคริสต์เจ้าทรงพิพากษา
ประมวลพร้อม ทิศเหนือเป็นภาพพระสิริรุ่งโรจน์ของแม่พระ ล้อมรอบด้วยเหล่า
กษัตริย์ชาวยิวและบรรดาประกาศก และทิศใต้บรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับหนังสือวิวรณ์
และภาพพระคริสต์เจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพ

ขอยกตัวอย่างกระจกสีแนวตั้งที่สำคัญๆ บางบาน เพราะหากดูทุกบาน คงใช้
เวลาเป็นวันๆ นี่เป็นเหตุผลที่พอฟังขึ้นว่าเหตุใดผู้เขียนจำเป็นต้องซื้อหนังสือทุกครั้งที่มี
โอกาสไปแสวงบุญ เรียกว่าเป็นของรักของหวง ใครขอยืมต้องคิดแล้วคิดอีก และ
ลงเอยว่า “อย่าดีกว่า....”

Tree of Jesse (หมายเลข 1) ไม้แกะ ต้นไม้แห่งเจสซี หรือ family tree แสดงให้เห็นแผนภูมิลำดับพระวงศ์ของพระเยซูเจ้า (มธ 1 ; ลก 3:23-38)

Redemption Window (หมายเลข 7) ประกอบด้วยกระจก 6 แผ่น เล่าเหตุการณ์การไถ่กู้มนุษยชาติให้รอด ตั้งแต่ทรงรับทนต์ทุกข์ทรมาน ถึงสิ้นพระชนม์บนกางเขน

Blue Virgin Window (หมายเลข 23) กระจกสีฟ้าภาพพระแม่พรหมจารี บอกเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูเจ้าทรงทำอสังกรย์ในงานเลี้ยงแต่งงานที่เมืองคานา

ภาพอื่นๆ บนกระจกสีที่รู้จักดีได้แก่ ภาพพระเยซูเจ้าทรงบังเกิด, พระมหาทรมานและการฟื้นคืนพระชนม์ชีพของพระคริสตเจ้า, เรือโนอาห์, ชาวสะมาเรียผู้ใจดี, อาดัมและเอวา, ภาพชีวิตของแม่พระ, ภาพอียิปต์และโมเสส, ภาพประกาศดาเนียลและเยเรมีย์ เป็นต้น

ผ้าคลุมศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระ (The Holy Virgin's veil) เป็นพระธาตุทรงคุณค่าชิ้นเดียวที่ยังคงเหลืออยู่ในปัจจุบัน ตั้งแสดงบนพระแท่นน้อยด้านซ้ายมือของพระแท่นหลักภายในอาสนวิหาร ให้ผู้แสวงบุญได้ชมเป็นบุญตาและนมัสการตามศรัทธา ดำเนินเล่าว่าเป็นผ้าคลุมที่แม่พระทรงสวมเมื่ออัศวินซวาร์ตส์คาเบรียลนำสารเรื่องการที่พระเยซูเจ้าจะเสด็จมาจุติในครรภ์พระนางมาแจ้งให้ทราบ และเป็นผ้าคลุมผืนเดียวกันที่แม่พระทรงสวมเมื่อมีพระประสูติกาลพระกุมารเยซู พระธาตุชิ้นนี้ดึงดูดผู้แสวงบุญจำนวนมากให้เดินทางมายังอาสนวิหารชาร์ตร รวมถึงกษัตริย์เฮนรี ที่ 5 แห่งราชวงศ์อังกฤษ (ค.ศ. 1413-22)

คุณพ่อไกส์นำพวกเราขบวนทางเข้าด้านทิศตะวันตกของอาสนวิหาร บนพื้นทางเดินสู่พระแท่นมีลายเส้นวงกลมวกไปวนมา คุณพ่ออธิบายว่า “ลายเส้นทรงกลมนี้เป็นเอกลักษณ์ที่มักพบภายในอาสนวิหารส่วนใหญ่ของยุคกลาง ภาษาอังกฤษเรียกว่า Labyrinth ลักษณะเหมือนเขาวงกต คือซับซ้อน ทำให้สับสนและอาจเดินหลงหากทางออกไม่ได้ ผู้แสวงบุญมักเดินเข้าไปตามเส้นที่วาดบนพื้นมุ่งหาทางออกอันหมายถึงกรุงเยรูซาเล็มและเปรียบเสมือนความยากลำบากในการดำเนินชีวิตคริสตชนที่ดีเพื่อมุ่งแสวงหาพระเยซูคริสตเจ้า วงกลมนี้มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 13 เมตร ตลอดเส้นทางระยะ 262 เมตรนี้ ใช้เวลาอย่างน้อย 1 ชั่วโมง ในการเดินเข้า ปัจจุบันมีผู้ประยุกต์สัญลักษณ์เขาวงกตใช้เป็นแนวทางพื้นฟูจิตวิญญาณ เพื่อสามารถเผชิญความเจ็บปวดและการทรมานทุกข้อเป็นธรรมดาของชีวิตซึ่งได้ผลดีเพราะทำให้จิตใจสงบ”

การแสวงบุญมายังอาสนวิหารแห่งชาร์ตรนี้เป็นที่นิยมต่อกันมายาวนาน โดยเฉพาะตั้งแต่ ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา สมาคมแม่พระแห่งคริสตชน (Association

พระแท่นแม่พระคลีดำ (Black Madona)

Notre-Dame de Chretiente) มีสำนักงานอยู่ที่เมืองแวร์ซายซึ่งปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของนครปารีส ได้จัดกิจกรรมแสวงบุญประจำปีระยะทาง 100 กิโลเมตร เดินเท้าจากอาสนวิหารนอเตรอดามในกรุงปารีสมายังอาสนวิหารนอเตรอดามแห่งชาร์ตร ผู้แสวงบุญประมาณ 15,000 คน ส่วนใหญ่เป็นหนุ่มสาวที่เพิ่งเริ่มต้นชีวิตครอบครัว และเยาวชนจากทั่วฝรั่งเศสเข้าร่วมกิจกรรมนี้ทุกปี

จากนั้นเป็นเวลาอิสระให้เลือกชมความงดงามภายในอาสนวิหาร จะเลือก “รำพึงตามลำพัง” หรือหาซื้อของที่ระลึกตามอัญมณี แต่ละคนต่าง “ทำเวลา” แทนที่จะต่อแถวรอซื้อของจากร้านขายศาสนภัณฑ์ภายในอาสนวิหาร บางคนใช้หยอดเหรียญซื้อเหรียญที่ระลึกของอาสนวิหารซึ่งมีคำอธิบายชัดเจนเหมือนกคตู้ซื้อน้ำอัดลม เหรียญภาพลายเส้นมีให้เลือก 2 แบบ เป็นรูปแม่พระแห่งชาร์ตรและรูปอาสนวิหารแห่งชาร์ตร ไม่แปลกที่เห็นทุกคนต่างซื้ออย่างน้อยคนละ 2 เหรียญโดยไม่เสียเวลาชั่งใจ

ผู้เขียนกำลังเดินไปหยอดตู้ซื้อเหรียญบ้าง ก็เห็น พีมริสตา โคมิน เดินขึ้นบันไดมาจากชั้นใต้ดิน ชีวชนให้ลงไปดูสุสานใต้พระแท่น จากประสบการณ์การทำงานกับองค์การสหประชาชาติที่สำนักงานเจนีวานานเป็นทศวรรษ พีมริสตาจึงรอบรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในยุโรปดี เพราะวันหยุดยาวสุดสัปดาห์จะหาโอกาสสะพายเป้ชวนเพื่อนไปเที่ยว และช่วยแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเสริมในรายการแสวงบุญของพวกเราสร้างสีสันให้เสมอ

อันที่จริงคำว่าคริปต์ (crypt) ที่เข้าใจกันว่าเป็นสุสานใต้พระแท่น เพราะในอดีตใช้เป็นที่ฝังศพ แต่คริปต์ ยังหมายถึงห้องใต้ดินหลังคาโค้ง และห้องใต้ดินของอาสนวิหารแห่งชาร์ตรมีขนาดใหญ่ที่สุดในฝรั่งเศส สร้างตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 11 บริเวณปลายสุดของห้องเป็นพระแท่นที่เก็บพระธาตุผ้าคลุมศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระ นอกนั้นยังมีวัดน้อยสำหรับภวนาสวนตัว

อ้อมอกอ้อมใจในศิลปะหลายหลากที่งดงามแปลกตาของอาสนวิหารนอเตรอดามแห่งชาร์ตรตามสมควรแก่เวลา คณะผู้แสวงบุญเดินทางต่อไปยังลีซีเออซ์ เมืองเล็กๆ ของชุมชน คาลวาดอสในแคว้นบาส-นอร์มองดี ที่มีประชากร 23,166 คน เทียบกับเมืองใหญ่ที่มีประชากร 45,065 คน เพื่อชม **วัดน้อยประจำอารามที่ประดิษฐาน**

พระศานุกบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู พิพิธภัณฑสถาน และมหาวิหารแห่งลีซีเออซ์

เทเรซาเกิดวันที่ 2 มกราคม ค.ศ. 1873 ในครอบครัวมาร์แต็งที่เมืองออลังซง สมัยกรเข้าอารามคาร์เมลขณะอายุ 15 ปี และมรณภาพที่เมืองลีซีเออซ์ วันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1897 พระศาสนจักรสากลจัดสมโภช นกบุญเทเรซาแห่งลีซีเออซ์ พรหมจารี และนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักร วันที่ 1 ตุลาคม

อารามนักบุญเทเรซาแห่งลีซีเออซ์

อารามแห่งลิซซีเอซ ก่อตั้งใน ค.ศ. 1838 สถานที่นี้นักบุญ
เทเรซาแห่งพระกุมารเยซูใช้ชีวิตและมรณภาพ เมื่อเทเรซามาร์เต็ง
สมัครเข้าอารามเมื่อวันที่ 9 เมษายน ค.ศ. 1888 ขณะนั้น
มีซิสเตอร์ 26 คน

ใกล้อารามมีพิพิธภัณฑน์ มีวิถีที่สน้อยๆ นายให้ดู
เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ที่สมถะ เรียบง่าย และเคร่งครัดใน
การรำพึงภาวนาและทำพิธีกรรมของคณะซิสเตอร์ ใช้ชีวิตกลุ่ม
หย่อนใจร่วมกันวันละ 2 ชั่วโมง ปัจจุบันมีซิสเตอร์ 23 คน
ทางพิพิธภัณฑน์นำของใช้ส่วนตัวของนักบุญเทเรซามาจัดแสดง
เช่น กล้องถ่ายรูปโบราณ มงกุฎ
กุหลาบและไม้กางเขน และ
สมุดบันทึกส่วนตัว

ลอเร็งซ์ มัคคุเทศก์
ท้องถิ่นพาเราไปนมัสการพระธาตุ
นักบุญเทเรซาตั้งอยู่ด้านขวามือ
ในวัดน้อย พบคนท้องถิ่นจำนวน
มากมาสวดเช่นกัน ส่วนด้านซ้าย
มีทางเดินกว้าง 1 เมตร บนฝาผนัง
มีแผ่นหินสี่เหลี่ยมผืนผ้าจารึก
ชื่อและคำขอบคุณของผู้ที่วอนขอ

ความช่วยเหลือจาก
ท่านนักบุญ ระบุชื่อ
วันเดือนปี ติดประดับ
ไว้ตามแนวยาวของ
กำแพงมากจนนับ
ไม่ถ้วน

หลัง ชม วัด
น้อยประจำอาราม
และพิพิธภัณฑน์เป็นที่
พอใจแล้ว มัคคุเทศก์
นำเราค่อยๆ เดินตาม
ทางขึ้นเนินเขาไปยัง
รองมหาวิหารนักบุญ
เทเรซาแห่งลิซซีเอซ

กล้องถ่ายรูปโบราณ

มงกุฎกุหลาบ
และไม้กางเขนของนักบุญเทเรซา

สมุดบันทึกส่วนตัวพร้อมอุปกรณ์

ลอเร็งซ์ มัคคุเทศก์ท้องถิ่น
และคณะแสวงบุญ

วัดน้อยประจำอาราม

พระธาตุนักบุญเทเรซา
(ด้านขวามือของวัดน้อย)

แผ่นหินคำขอบคุณนักบุญเทเรซา
(ด้านซ้ายมือของวัดน้อย)

รองมหาวิหารแห่งลิตีเออซ์

ภาพนักบุญเทเรซา บริเวณยอดจั่วหน้ามหาวิหาร

จั่วหินอ่อนใต้กระจกสีแดง

เมื่อเข้าไปภายในก็หาที่นั่งฟังบรรยายสั้นๆ เกี่ยวกับความเป็นมา ลอเรนซ์เล่าว่า “รองมหาวิหารแห่งลิตีเออซ์ (Minor Basilica) สร้างขึ้นใน ค.ศ. 1929 ตามพระคำของพระสันตะปาปาปิโอ ที่ 11 ว่า ‘อยากให้โบสถ์ที่ใหญ่ที่สุด งดงามที่สุด และสร้างเสร็จในเวลาเร็วที่สุด’ เพื่อถวายเกียรติแด่นักบุญเทเรซาด้วยเงินบริจาคของผู้ที่รักศรัทธาในท่านจากทั่วโลก และพระคาร์ดินัลเอเวนีโอ ปาเชลลี หรือในเวลาต่อมา คือ พระสันตะปาปา

ปิโอ ที่ 12 เป็นประธานพิธีเสกใน ค.ศ. 1937 ก่อนที่พระคาร์ดินัลเฟลแต็ง พระอัครสังฆราชแห่งปารีส จะทำพิธีเสกอย่างเป็นทางการเมื่อก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์ใน ค.ศ. 1954”

พระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เสด็จเยือนมหาวิหารแห่งลิตีเออซ์ วันที่ 2 มิถุนายน ค.ศ. 1980 มหาวิหารนี้จุคนมากถึง 4,000 คน เป็นสักการสถานในฝรั่งเศสที่มีผู้แสวงบุญนิยมมาเยือนราวแปดแสนคนในแต่ละปี ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 2 รองจากสักการสถานแห่งลัวร์ด์ ยกเว้น ค.ศ. 1997 ซึ่งครบ 100 ปี มรณภาพนักบุญเทเรซา และปี “ปีติมหารากูญ” ค.ศ. 2000 มี

ผู้เชื่อศรัทธามาแสวงบุญมากถึงสองล้านคน

ก่อนจะอธิบายภาพบนกระจกสีซำยขาวที่โดดเด่นซึ่งผู้แสวงบุญไม่ควรพลาดชม ลอเรนซ์ชี้ให้เราดูภาพโมเสกหลังพระแท่นใหญ่ บริเวณโค้งรูปครึ่งวงกลม เป็นภาพพระเยซูเจ้าประทับกลางภาพ มีแม่พระทางด้านขวาของพระองค์ และนักบุญเทเรซาทางด้านซ้าย สตรีทั้งสองถือเสื้อคลุมของพระเยซูเจ้า “เป็นเครื่องหมายของการนำพระพรของพระเยซูเจ้าประทานแก่ผู้วอนขอความช่วยเหลือ” หลังแม่พระเป็นภาพวิวเบธเลเฮมเมืองที่พระเยซูเจ้าบังเกิดส่วนวิวหลังนักบุญเทเรซาเป็นกรุงเยรูซาเล็มสถานที่ที่พระองค์สิ้นพระชนม์

กระจกสีน้ำเงิน (The Blue Stained Glass) ด้านซำยพระแท่นหลัก เนื้อหาจากบทสดุดีที่ 23 แสดงความไว้วางใจในพระเมตตาของพระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นนายชุมพาวบาลที่ดี สื่อถึงความรักความเอาพระทัยใส่ที่พระเป็นเจ้าทรงมีต่อประชากรของพระองค์ในฐานะทรงเป็น “ผู้เลี้ยงแกะ” ซึ่งนำฝูงแกะไปยังทุ่งหญ้าที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าอย่างผู้เลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจึงไม่ขาดสิ่งใด...แม้ข้าพเจ้าจะต้องเดินไปในหุบเขาที่มีมืดมิด ข้าพเจ้าก็จะไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงอยู่กับข้าพเจ้า” (สดด 23:1, 4)

ฝั่งตรงข้าม เป็นกระจกสีแดง (The Red Stained Glass) หรือ “หน้าต่างแห่งความรัก” (Window of Love) เป็นภาพพระเยซูเจ้าถูกตรึงบนไม้กางเขน มีเปลวไฟแห่งความรักรอบๆ ดวงพระอาทิตย์ของพระองค์ และภาพนักบุญเทเรซาคุกเข่า ณ เชิงกางเขน ถวายตนเป็นทอธารแห่งความรักนั้น

บริเวณพื้นด้านล่างของกระจกสีแดง พระสันตะปาปาปิโอ ที่ 11 ทรงดำริให้นำพระธาตุกระดูกแขนด้านขวาของนักบุญเทเรซาบรรจุในหีบให้ผู้แสวงบุญได้มาภาวนาและจุดเทียนวอนขอความช่วยเหลือด้วยความหวัง

ก่อนจะเดินชมมหาวิหารตามอัครยาศัย มักคุเทศก์ชี้ให้เราดูพระแท่นน้อยข้างวัดด้านซ้ายมือ ชื่อ Chapel of Scotland ที่พวกเขาจะร่วมพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ ภายในมหาวิหารมีพระแท่นน้อยด้านข้าง 18 แท่น แสดงถึงความเป็นสากลของพระศาสนจักร แต่ละพระแท่นมีชื่อประเทศที่บริจาคเงินสร้างถวาย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา โคลอมเบีย สหราชอาณาจักร สกอตแลนด์ เยอรมนี คิวบา ไอร์แลนด์ แคนาดา เบลเยียมร่วมกับฮอลแลนด์ โปแลนด์ เม็กซิโกร่วมกับชารีอัสเปน อิตาลี ยูเครน ชิลี บราซิล อาร์เจนตินา และโปรตุเกส

พระธาตุบุญราศีหุลยส์ และบุญราศีเชลี มาร์แต็ง

หลังมิสซามีเวลาเป็นส่วนตัวเล็กน้อยให้เก็บรายละเอียด

เราจึงเดินลงบันไดด้านขวามือไปยังวิหารใต้พระแท่น (Crypt) สร้างด้วยโมเสกและหินอ่อนเมื่อ ค.ศ. 1932 บริเวณโค้งติดกับ

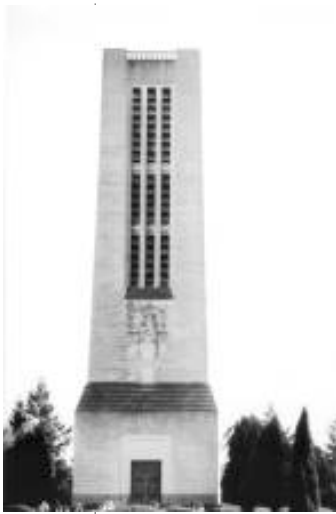
เพดานประดับด้วยโมเสกบรรยายภาพชีวิตนักบุญเทเรซาในวัยต่างๆ ได้แก่ พิธีรับศีลล้างบาปที่อาลังซง, พิธีรับศีลมหาสนิทครั้งแรกในอารามนักพรตเบเนดิกตินที่ลีซีเออซ์, ภาพวันสมโภชพระจิตเจ้า, พิธีปฏิญาณตน และภาพนักบุญเทเรซามรณภาพ

ด้านหลังของวัดน้อยได้มหาวิหารมีพระธาตุบุญราศีหุลยส์และบุญราศีเชลี(เกแริง) มาร์แต็ง บิดามารดาของนักบุญเทเรซา ซึ่งพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ทรงประกาศให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ควรได้รับพิจารณาเป็นบุญราศี ในวันที่ 26 มีนาคม ค.ศ. 1994 และอีก 14 ปีต่อมา วันที่ 19 ตุลาคม ค.ศ. 2008 โอกาสแต่งงานครบ 150 ปี พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ทรงประกาศให้นายหุลยส์ และนางเชลี มาร์แต็ง บิดามารดาของนักบุญเทเรซา เป็นบุญราศี พิธีสถาปนา จัดที่มหาวิหารแห่งลีซีเออซ์ โดยชาวไอริชได้รวมเงินกันซื้อที่บรรจุพระธาตุถวายแด่บุญราศีทั้งสององค์แห่งตระกูล มาร์แต็ง พระศาสนจักรสมโภชบุญราศีหุลยส์และเชลี มาร์แต็ง วันที่ 12 กรกฎาคม

ในวัยเด็กหนูน้อยเทเรซากล่าวถึงชีวิตครอบครัวของเธอในอาลังซงว่า “พระเป็นเจ้าทรงประทานพ่อแม่ที่เหมาะสมที่จะอยู่ในสวรรค์มากกว่าในโลกนี้ให้กับครอบครัวฉัน”

จากคำบอกเล่าของผู้มาร่วมพิธี ทุกวันเสาร์ที่ 2 และเสาร์ที่ 4 ของเดือนคริสตชนจำนวนมากที่ได้รับพระพรผ่านการวอนขอของท่านบุญราศี จะมาร่วมมิสซาบูชาขอบพระคุณพระเป็นเจ้าและสรรเสริญท่านนักบุญ

หอรระฆัง
หน้ามหาวิหาร
แห่งลิตีเซอซ

สิ่งสำคัญสุดท้ายเป็นหอรระฆังใหญ่ทรงสี่เหลี่ยมเรียบง่ายมีชื่อเสียงว่างดงาม เสียงไพเราะกังวาน และคุณภาพดีที่สุดในทวีปยุโรป ประกอบด้วยระฆัง 51 ใบ ใบใหญ่ที่สุดหนักเก้าพันกิโลกรัม มีข้อความจารึกว่า “เสียงระฆังเชื่อเชิญปวงชนให้ร่วมเป็นหนึ่งในความรักของพระเป็นเจ้า”

พระสันตะปาปาปีโอ ที่ 11 ทรงมอบฉายานามแก่ซิสเตอร์เทเรซาว่า “ดาวจรัสแสงแห่งสมณสมัยของข้าพเจ้า” พระองค์ทรงสถาปนาซิสเตอร์เทเรซาเป็นบุญราศี วันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 1923 และเป็นนักบุญวันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ. 1925 ต่อมาใน ค.ศ. 1927 พระองค์ทรงแต่งตั้งนักบุญเทเรซาเป็นองค์อุปถัมภ์ในงานแพร่ธรรมร่วมกับนักบุญฟรันซิสเซเวียร์ เช่นเดียวกับการที่นักบุญเทเรซาได้รับการประกาศเป็นองค์อุปถัมภ์ประเทศฝรั่งเศสร่วมกับนักบุญโจน ออฟ อาร์ค (Joan of Arc) ใน ค.ศ. 1944

วันที่ 19 ตุลาคม ค.ศ. 1997 พระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ทรงประกาศให้นักบุญเทเรซาเป็นนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักรจากผลงานประพันธ์และแบบอย่างการดำเนินชีวิต เป็นนักบุญเพียงองค์เดียวที่พระองค์ทรงแต่งตั้งให้เป็นนักปราชญ์ตลอดสมณสมัยนานกว่า 26 ปี เป็นปราชญ์อายุน้อยที่สุดเพียง 24 ปี ในบรรดานักปราชญ์หญิง 3 องค์ คือ นักบุญเทเรซาแห่งอเวีลาและนักบุญแคธรินแห่งซีเอนา

ผลงานประพันธ์ที่มีชื่อเสียงเล่มหนึ่งของนักบุญเทเรซา ชื่อ “เรื่องราวของจิตวิญญาณ” (Story of a Soul) ตีพิมพ์ครั้งแรก ค.ศ. 1989 เป็นบันทึกที่ซิสเตอร์เทเรซาเขียนเล่าประวัติของตนเองระหว่างอยู่ที่อารามคาร์แมลตามคำสั่งของคุณแม่ธิดารักแค้นแห่งพระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นพี่สาวคนหนึ่งของเธอ

ข้อความตอนหนึ่งที่ขอล้างในโอกาสปีพระสงฆ์คือ “ขณะอายุ 14 ปี เทเรซารู้สึกถึงกระแสเรียกของตนที่จะต้องสวดภาวนาสำหรับพระสงฆ์เพื่อให้พวกเขาเป็น ‘สาวกของบรรดาอัครสาวก’ (an apostle to apostles)” และ ใน ค.ศ. 1890 ก่อนเข้าพิธีปฏิญาณตน คุณแม่ธิดารักแค้นถึงเหตุผลที่เธอสมัครเข้าอาราม ก็ได้รับคำตอบว่า “หนูมาเพื่อช่วยวิญญาณให้รอดและตั้งใจภาวนาเป็นพิเศษแก่พระสงฆ์” และตลอดชีวิตซิสเตอร์เทเรซาก็สวดเพื่อพระสงฆ์เสมอ ในจดหมายที่เขียนถึงพี่สาวฉบับหนึ่งพบข้อความว่า “พันธกิจของพวกเราในฐานะเป็นซิสเตอร์คณะคาร์แมล คือการสร้างผู้ร่วมงานประกาศข่าวดี ผู้ซึ่งจะช่วยวิญญาณจำนวนมากให้รอดพ้นจากบาป”

ขอขอบคุณภาพสวยคมชัดฝีมือ คุณคิมห์ พูนตร์พานิชย์ ที่มากันทั้งครอบครัว มีคุณพ่อคุณแม่ คือ คุณเดวิดและคุณลูเซีย นำทิม และมาร์ก น้องชายที่เก่งไม่แพ้กัน ฉบับหน้าจะพาชมสักการสถาน มงต์ แซ็งต์ มิเชล ที่ติดอันดับมรดกโลกของยูเนสโก มหาวิหารดวงฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูเจ้า และสักการสถานแม่พระ เลอ ปูอิ ออง เวอเลย์ ซึ่งงามตระหง่านบนยอดเขาที่มองเห็นได้จากทุกทิศรอบเมือง

19 เมษายน 2010

36 ปี บ้านเด็กกำพร้าพัทยา : กำพร้าเพียงชื่อ แท้จริงนั้นคือ อุดมไปด้วยรักและเข้าใจ

หลายคนคิดว่าชีวิตเลือกได้ แล้วมันก็เป็นเช่นนั้นจริง เราเลือกที่จะเป็น เลือกที่จะมี เลือกที่จะสุขแม้ว่าจะรายล้อมไปด้วยความเศร้าก็ตาม บางที่เราเลือกที่จะเศร้า แม้จะมีคนที่ทุกข์ใจมากกว่า ชีวิตเลือกได้อยู่แล้ว

แต่จะเชื่อดีไหมว่า ถ้าเลือกได้คงไม่มีใครอยากได้ชื่อว่า “เด็กกำพร้า”

เด็กที่ไม่รู้ว่าพ่อแม่ของเขาคือใคร ไม่เคยเห็นหน้า ในวันที่เศร้าที่สุดจะนึกถึงใคร ในวันที่อ่อนล้าจะหาไหล่ที่ไหนมาพิง แค่คิดก็เศร้าแล้ว

ในเมืองแห่งแสงสีที่ชื่อเมืองพัทยา บนถนนสุขุมวิท มีบ้านหลังใหญ่ติดชื้อป้าย ชื่อนำบ้านว่า “มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา” หรือ “บ้านเด็กกำพร้า พัทยา” นั่นเอง 36 ปีบนถนนแห่งแสงสี และ 36 ปี เพื่อทำให้เด็กที่ได้ชื่อว่าเด็กกำพร้าไม่กำพร้าจริง

จุดตั้งต้นของมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา

มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา หรือบ้านเด็กกำพร้า พัทยา (Pattaya Orphanage) เป็นครอบครัวใหญ่ซึ่งมีเด็กกำพร้า เด็กหนวกใบ้ และเด็กพิการทางสมองรวมกันกว่า 180 ชีวิต พวกเขาอยู่ด้วยกันด้วยความสนุกสนานและอบอุ่น มูลนิธินี้ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 22 กันยายน ค.ศ. 1974 โดยพระสังฆราชลอเรนซ์ เทียนชัย สมานจิต ประมุขสังฆมณฑล จันทบุรี เป็นผู้อนุมัติให้จัดตั้ง โดยมอบที่ดินให้ใช้ดำเนินการและเป็นประธานกรรมการมูลนิธิฯ มีคุณพ่อเอร์เบ เบรนนัน สงฆ์จากคณะพระมหาไถ่ อาสาเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง และจัดการเลี้ยงดูเด็กให้ ทั้งนี้โดยได้รับความคิดริเริ่มและการสนับสนุนส่วนหนึ่งจาก คณะทหารอเมริกันผู้หาทุนมาช่วยในยุคก่อตั้งเป็นจำนวน 5 แสนบาทถ้วน ภคินี คณะเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร ช่วยดูแลเด็กๆ ในระยะ 5 ปีแรก ต่อมาก็คณะรักกางเขน แห่งจันทบุรี ช่วยดูแลต่อจนถึงปัจจุบัน

นับเฉพาะเด็กกำพร้าที่มูลนิธิฯ ได้ดูแลชีวิต ให้มีความสุขจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีอนาคต ในสังคมไปแล้วนั้น มีจำนวนกว่า 800 คน ในจำนวนดังกล่าวกว่า 460 คน มีครอบครัว ชาวยุโรปได้รับไปเป็นบุตรบุญธรรม มีความ เป็นอยู่ที่ดีและอบอุ่น

ปัจจุบันมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา มีอายุครบ 36 ปี มี**คุณพ่อวีระ ฝักรักษ์** เป็น ผู้อำนวยการ ร่วมกับ **คุณพ่อฤศยา สุขพัฒน์** ภคินีและเจ้าหน้าที่ ให้การดูแลเอาใจใส่เด็กๆ 176 คน ในจำนวนนี้เป็นเด็กกำพร้า 142 คนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ส่วนอีก 34 คน เป็นเด็กพิการทางหู ซึ่งมูลนิธิฯ เอาใจใส่ดูแล ในนามโรงเรียนอนุบาลโสตพัฒนา

คุณพ่อวีระ ฝักรักษ์...พ่อของลูกๆ ในบ้านแห่ง รักอันอบอุ่นหลังนี้

สังฆมณฑลจันทบุรี ชาวซึ่งและ ขอบพระคุณคณะพระมหาไถ่ โดยเฉพาะ คุณพ่อเรย์ เบรนนัน ที่ได้ช่วยจัดสร้างบ้าน อบรมเลี้ยงดูเด็กๆ และหาทุนมาดำเนินการ จนถึงวาระสุดท้ายของท่าน เกือบ 30 ปี ท่านเป็นพ่อที่นั่งอยู่ในใจของเด็กกำพร้าทุกคน

คุณพ่อเรย์ถึงแก่กรรมภาพเมื่อปี 2003 ทาง คณะพระมหาไถ่ได้ก่อตั้งมูลนิธิฯ คุณพ่อเรย์ ขึ้นและบริหารบ้านเด็กกำพร้าต่อมาอีก 5 ปี เมื่อครบสัญญาจึงมอบการบริหารดูแล บ้านเด็กกำพร้า โรงเรียนอนุบาลโสตพัฒนา และวัดนักบุญนิโคลัส พัทยา คืนให้สังฆมณฑล บริหารดูแลต่อไปเอง เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2008 เป็นต้นมา

มูลนิธิฯ มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยวันละ 80,000 บาท โดยได้รับความช่วยเหลือจากในประเทศ และต่างประเทศในเรื่องอาหารการกิน และที่ ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากๆ คือเด็กเล็ก เด็กโต ประมาณ 2 แสนบาทต่อปีต่อคน ส่วนค่าไฟ ค่าน้ำ ค่าเล่าเรียน ทางมูลนิธิฯ ต้องจ่ายเอง

พ่อหวังเรื่องการศึกษาเด็ก จะได้มีพื้นฐานที่ดีและมี ระเบียบวินัย เพราะเราไม่มี มรดกให้ พวกเขาจะได้อยู่ รอดในระยะยาว

“พ่อหวังเรื่องการศึกษาเด็กจะได้มี พื้นฐานที่ดีและมีระเบียบวินัย เพราะเราไม่มี มรดกให้ พวกเขาจะได้อยู่รอดในระยะยาว เด็ก กำพร้าไม่ใช่จะดูแลได้ง่ายๆ เขาเป็นตัวของ ตัวเองสูงพอสมควร”

เด็กที่มาอยู่ที่นี้มาจากที่ไหนบ้างครับ?

เด็กๆ ที่เข้ามาอยู่ในบ้านของเรา นั้นมาจากทั่วประเทศ เนื่องจากมูลนิธิฯ ก่อตั้งมานานแล้ว จึงบอกกันปากต่อปาก ส่วนใหญ่แม่เด็กเป็นผู้นำมามอบให้ เนื่องจากปัญหาครอบครัวแตกแยก บิดามารดาแยกทางกันไม่สามารถเลี้ยงดูลูกๆ ได้ ปัญหาสุขภาพจิตทำให้พ่อแม่ต้องถูกจองจำจึงไม่อาจเลี้ยงดูลูกได้ เด็กก็ถูกนำมาให้เรา ปัจจุบันประเภทที่แอบเอาเด็กมาวางไว้หน้าบ้านหรือริมรั้วแทบจะไม่มีเลย ผู้ปกครองจะเป็นผู้ติดต่อและนำมามอบให้เองแทบทั้งสิ้น ที่เป็นปัญหาสืบเนื่องจากสังคม โลกาภิวัตน์คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตั้งครุฑและผู้ปกครองไม่ยอมรับ จึงต้องนำทารกมามอบให้เราตั้งแต่แรกเกิดมูลนิธิฯ รับอุปการะเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุไม่เกิน 6 ขวบ จากครอบครัวที่ไม่สามารถดูแลเด็กได้

การรับเด็กเข้ามาอยู่ในบ้านปฏิบัติอย่างไร?

ต้องแน่ใจว่าเขาเป็นเด็กกำพร้า หรือว่าพ่อแม่เขาเลี้ยงไม่ได้จริงๆ มิฉะนั้นเราก็แย่งล่าสุดเด็กโตพอสมควร สองคนพี่น้อง แม่จงใจทิ้งลูก แต่ไม่บอกลูก พามาเล่นในสนามของมูลนิธิฯ สักพักแม่หนี ลูกก็เล่นจนกระทั่ง 5 โมงเย็น เด็กของเราเข้าแถวรอรับประทาน อาหาร เด็กสองคนพี่น้องร้องไห้ เราก็เลยรับไว้

สังคมชนบทจันทบุรีเน้นการมีส่วนร่วม

เวลานี้สังคมชนบทรับผิดชอบเอง เราก็ให้สัตบุรุษมีส่วนร่วม เราลงประชาสัมพันธ์ในอุดมสารเพื่อให้คนรู้จักมูลนิธิฯ พอถึงวันเกิดคนก็มาทำบุญและบริจาคสิ่งของ ต่างชาติก็ส่ง

เงินมาช่วยเหลือเพราะว่าเราประชาสัมพันธ์ทางเว็บไซต์ด้วย อีกอย่างหนึ่งคือมูลนิธิฯ ตั้งอยู่ริมถนนก็จะมีทัวร์จากที่ต่างๆ แวะมาเยี่ยมเด็กๆ และบริจาคสิ่งของ เช่น จากประเทศเกาหลี ญี่ปุ่น เป็นต้น

คุณพ่อมองปัญหาเด็กกำพร้าในสังคมไทยอย่างไร?

ทำได้จำกัดและทำได้ไม่รู้จักจบ เพราะปัญหามีอย่างต่อเนื่องเพราะเป็นยุคโลกาภิวัตน์ เศรษฐกิจทุนนิยมใหม่ ทำให้เกิดช่องว่างมากขึ้น ปัญหานี้มันไม่หมดตราบใดที่ยังมีความเหลื่อมล้ำทางสังคม

ความฝันของคุณพ่อที่มีต่อมูลนิธิฯ

ความใฝ่ฝันของมูลนิธิฯ คือ ความสุขนิรันดรของเด็กทุกคนที่เรารับมาดูแล ซึ่งเป็นเป้าหมายของมูลนิธิฯ ทั้งระยะสั้น กลาง และยาว ทั้งนี้เพื่อมุ่งให้ลูกๆ ของเรามีคุณภาพ

และเป็นคนดี เจริญเติบโตอย่างมีวินัยในตนเอง เพื่อสามารถครองตนอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีความสุข และเพื่อบรรลุถึงความใฝ่ฝันดังกล่าว เราจึงจัดให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาในโรงเรียนคาทอลิก เพื่อให้ได้รับการอบรมบ่มนิสัย มีวินัย มีคุณธรรมประจำใจ จะได้นำวิชาความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิต แก้ปัญหาของตนได้ มีภาระงานอาชีพสุจริต และมีครอบครัวที่อบอุ่น เพราะเราไม่มีทรัพย์สินอะไรจะให้ลูกๆ ของเราเป็นมรดก เราจึงให้การศึกษอบรมที่มีคุณภาพแก่ลูกทุกคนเป็นมรดก

จึงไม่แปลกที่เราจัดส่งเด็กๆ ของเรา ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 ทุกคนให้ได้เข้าเรียนในสถาบันเอกชน เป็นต้นสถาบันคาทอลิก ปัจจุบันเด็กของเราแยกย้ายกันไปรับการศึกษาอบรมอยู่ทั่วประเทศ รวมแล้ว 25 สถาบัน ทั้งระดับประถม มัธยม วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย เราเลือกสถาบันที่ผู้บริหารรักเด็กและมีความพากเพียรอดทนให้อภัยเด็กได้มากสักหน่อย ทั้งนี้เราหวังว่าเด็กๆ จะมีวินัยในตนเอง รู้จักรักเรียนและใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด อีกทั้งผลดีที่จะติดตามมาคือเครือข่ายของเพื่อนๆ และสังคม เมื่อเขาออกไปทำงานเลี้ยงชีพ เด็กๆ ของมูลนิธิฯ จะมีเพื่อนทั่วประเทศ แทนที่จะหางานทำบริเวณพญาไทเท่านั้น

มูลนิธิฯ จัดให้เด็กๆ ได้รับการศึกษาจนกระทั่งจบระดับปริญญาตรีทุกคน จากนั้นจึงให้หางานทำและเมื่อเก็บเงินได้พอสมควรแล้ว จึงให้หาที่อยู่เป็นอิสระของตนเอง ส่วนการศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกนั้น เราจะพิจารณาช่วยเหลือให้เป็นกรณี

พิเศษเฉพาะรายบุคคลไป

มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทธา มีเด็กๆ ที่รับเข้ามาอยู่ในครอบครัวใหญ่นี้กว่า 800 คน หลายคนมีครอบครัวแยกย้ายกันไปทำมาหากินอยู่ทั่วประเทศและบางคนก็ไปอยู่ต่างประเทศ เฉพาะที่มีคนรับไปเป็นบุตรบุญธรรมในต่างประเทศ ส่วนใหญ่เป็นยุโรปกว่า 460 คน เด็กเหล่านี้ส่วนใหญ่ถูกรับไปตั้งแต่เล็กๆ และเปลี่ยนสัญชาติเป็นชาวตะวันตก พูดภาษาไทยไม่ได้แล้ว มีบางคนกลับมาเยี่ยมบ้าน มาสืบหาปู่ย่าตายายก็มี

คุณพ่อคาดหวังอะไรกับการจัดงาน 36 ปี มูลนิธิฯ

1. ขอบุคคลพระที่ได้ช่วยเหลืออวยพร และเลี้ยงดูเด็กๆ ตลอดมา และขอบุคคลบรรดาผู้มีพระคุณต่อบ้านหลังนี้
2. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเด็กๆ พนักงาน ศิษย์เก่าและผู้มีอุปการคุณต่อเด็ก
3. เพื่อระดมและจัดตั้งทุนเลี้ยงเด็กกำพร้า โดยเชิญชวนผู้มีจิตศรัทธาร่วมมือร่วมใจสนับสนุนให้ทุนนี้เติบโตสามารถมีกำลังสนับสนุนและสานฝันให้เด็กๆ ทุกคนได้สำเร็จการศึกษาอย่างดีมีคุณภาพสมดังเจตนารมณ์ที่ได้ตั้งไว้

4. เพื่อประชาสัมพันธ์บ้านเด็ก
กำพร้าให้เป็นที่รู้จักในสังคมมากขึ้นและ
ต่อเนื่อง

คุณสุวรรณา เขียววานิน
ผู้อำนวยการองค์การสวัสดิภาพเด็ก
มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา

มีหลายเหตุผลที่เด็กต้องมาอยู่ในบ้านหลังนี้
เด็กที่เข้ามาอยู่ในความดูแลส่วนใหญ่
มีปัญหาเรื่องครอบครัว 90% มารดาเป็น
ผู้นำเด็กมามอบให้ อีกส่วนหนึ่งเป็นส่วน
ที่เด็กถูกระงับโดยคนในครอบครัวเดียวกัน
เป็นผลกระทบกับชีวิตเด็ก มีผลกับ
พัฒนาการของเด็ก

เด็กกำพร้าที่นั่น บางคนขาดพ่อหรือแม่
บางคนก็กำพร้าทั้งพ่อและแม่ ส่วนใหญ่
ญาติสนิท พี่น้อง หรือแม่เองนำมามอบให้
หรือพิการและไม่สามารถเลี้ยงดูเองได้ เรา
จะรับเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 5 ขวบ แต่

ถ้าโตกว่านั้นจะพิจารณาเป็นรายๆ ไป เด็กๆ
เหล่านี้เราเลี้ยงดูและส่งให้เรียนจนจบ
ปริญญาตรี จากนั้นเมื่อหางานทำได้แล้วก็ให้
ดำเนินชีวิตเป็นตัวของตัวเองและถือเป็น
ศิษย์เก่าของสถาบัน มีสายสัมพันธ์กันไปจน
ตลอดชีวิต เพราะที่นี้เป็น “บ้าน” เพียง
แห่งเดียวที่พวกเขา รู้จักและจะยังคงเป็น
ที่พึ่งพิงตราบเท่าที่พวกเขาต้องการ มีอยู่
บางคนที่เราต้องดูแลเขาไปตลอดชีวิตเพราะ
ความพิการทางกายและทางสมอง

มูลนิธิฯ จัดเด็กตามกลุ่มวัยและที่พัก
โดยมีผู้ดูแลกลุ่มละ 1 คน ผู้ดูแลทุกคน
มีคุณสมบัติและวุฒิการศึกษาของครุวิชาชีพ
ผู้ดูแลมีหน้าที่ตรวจการบ้านของเด็กๆ ใน
ช่วงเย็น และจะดูแลความเป็นอยู่และ
พัฒนาการทุกด้านของเด็กแต่ละคน ระหว่าง
ปิดเรียนภาคฤดูร้อนเด็กในวัยเรียนจะมี
โอกาสเรียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
และภาษาอังกฤษ โดยครูอาสาสมัครใจดีจาก
ต่างประเทศสอนภาษาอังกฤษให้

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาเด็กทุกคน
จะเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา จากนั้น
จะสามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัดและ
ความชอบทั้งในระดับอาชีวศึกษาหรือ
อุดมศึกษา

ช่วงวัยรุ่นอายุ 15 ปีเด็กต้องทำ
บัตรประชาชน เขาต้องอยากรู้ว่าพ่อชื่ออะไร
แม่ชื่ออะไร เขาจะรู้สึกเป็นปมด้อย และจะ
รู้สึกอีกครั้งในช่วงที่เรียนมหาวิทยาลัย เขา
ต้องรับได้ในส่วนที่ทางมูลนิธิฯ ให้ชีวิตใหม่
กับเขา ถ้าเขาอยู่กับพ่อแม่เขาอาจจะไม่ได้เท่านี้
เด็กส่วนหนึ่งไม่คิดจะไปตามหาพ่อแม่ที่แท้จริง
สาเหตุเพราะว่าพ่อแม่ไม่เคยมาดูแลเอาใจใส่

ตรงส่วนนี้ สิ่งที่มูลนิธิฯ ให้ความสำคัญ เด็ก
ในมูลนิธิฯ ใช้นามสกุล “ศรีพทยา”

เด็กที่นี้จะแบ่งกลุ่มตามอายุ ซึ่งมีครูที่
จบปริญญาตรีดูแลเด็กกลุ่มละ 15 คน แยก
ย่อยตามความเหมาะสมโดยเน้นเรื่องวัยและ
พัฒนาการของเด็กเป็นตัวตั้ง เด็กอ่อนยังเน้น
การสัมผัสความรัก เด็กโตขึ้นมากิจกรรมที่ให้
เหมือนกิจกรรมต่างๆ ไป แบบเด็กปกติไม่ใช่
แบบเด็กกำพร้า เด็กปกติมีแบบไหน เด็กกำพร้า
ต้องมีแบบนั้นและอาจจะมีมากกว่าเพื่อ
เป็นการชดเชยในสิ่งที่เด็กขาด ไม่ว่าจะเป็น
กิจกรรมเสริมในเรื่องของภาษา คอมพิวเตอร์
การงานอาชีพ เราใช้กีฬาเป็นส่วนหนึ่งใน
การทำให้เด็กมีความรู้สึกเป็นชีวิตภายใน
ครอบครัวว่านี่คือพ่อ ที่นี่คือแม่ แม่เขาขาด
พ่อแม่หรือขาดครอบครัวที่แท้จริงของเขา
แต่มูลนิธิฯ เป็นครอบครัวชดเชยในสิ่งที่เขา
ขาด

ปัญหาการค้ำชูซึ่งอาจจะส่งผลต่อการเป็น พ่อแม่อุปถัมภ์มีผลอย่างไรกับงานที่นี้ใหม่?

การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมเป็น
อีกงานหนึ่งของมูลนิธิฯ มูลนิธิฯ ได้รับ
อนุญาตจากกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง
ของมนุษย์ให้จัดหาพ่อแม่ที่ต้องการอุปการะเด็ก
แต่การรับเด็กไปเป็นบุตรบุญธรรมนั้นจะต้อง
ผ่านขั้นตอนต่างๆ และใช้เวลานานพอสมควร
ก่อนที่ครอบครัวใหม่จะผ่านการพิจารณา
หรืออาจต้องใช้เวลาหลายปีสำหรับ
บางกรณี เพื่อสร้างความมั่นใจว่าเด็กๆ
ของเราจะได้รับความสุขกับการอยู่ร่วมกับ
ครอบครัวใหม่อย่างเหมาะสมนั่นเอง

เป็นเวลากว่า 25 ปี แล้วที่มูลนิธิฯ
ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการด้านบุตรบุญ
ธรรมระหว่างประเทศ จนถึงปัจจุบันเด็ก ๆ
จำนวนหลายร้อยคนจากมูลนิธิฯ ได้ออก
เดินทางไปเพื่ออาศัยอยู่กับครอบครัวใหม่ใน
ต่างประเทศ อาทิ เยอรมนี หรือเดนมาร์ก
เป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่อีกจำนวนหนึ่งได้รับ
การอุปการะในประเทศฝรั่งเศส อิตาลี
และสวีเดน การรับเด็กไทยไปเป็น
บุตรบุญธรรมจะมีขั้นตอนต่างๆ ที่ใช้เวลา
นานพอสมควร และกว่าที่ใบสมัครของ
ครอบครัวชาวต่างประเทศจะผ่านการพิจารณา
จนถึงวันที่เขาสามารถรับเด็กกลับประเทศ
ได้ อาจต้องใช้เวลาหลายปี มูลนิธิฯ ต้อง
ตอบคำถามของผู้ให้ความสนใจอยู่บ่อยๆ ว่า
เหตุผลที่ต้องใช้ระยะเวลายาวนานในการรับ
เด็กเป็นบุตรบุญธรรมคือเพื่อสร้างความ

มั่นใจว่าเด็กๆ ของเราจะได้ไปอยู่กับครอบครัว
ที่เหมาะสมอย่างแท้จริง

ภาครัฐเข้ามาช่วยมากน้อยแค่ไหน?

ไม่ได้เข้ามา นอกจากว่าเราจะต้องทำ
โครงการเพื่อไปขอเงินสนับสนุนโครงการ ถ้า
โครงการนั้นได้รับการพิจารณา จะได้รับ 75%
ไม่ใช่ 100% ปี 2553 เศรษฐกิจไม่ดี งบประมาณไม่มี
เขาเรียกเลิก ปีนี้ไม่ได้รับ กรณีเด็กพิการควร
จะต้องได้ค่าหัว 500 บาท แต่ถ้าเด็กอยู่ใน
สถานสงเคราะห์ไม่ได้รับ เด็กกำพร้าโตแล้ว
ทำงานแล้ว เราต้องย้ายออกจากมูลนิธิฯ เพื่อ
จะได้สิทธิในค่ารักษาพยาบาล

ระบบเครือข่าย เราใช้ระบบไหน?

เราไม่มีสาขาและเครือข่าย แต่งงานใน
ด้านสังคมสงเคราะห์ ในกลุ่มที่ทำงานด้วยกัน
จะประสานงานกัน การประสานงานกับ
หน่วยงานอื่นๆ คือโรงพยาบาล กรณีที่มารดา
เด็กคลอดแล้วไม่ประสงค์จะเลี้ยงดู ขอ
เจ้าหน้าที่แจ้งทางมูลนิธิฯ ของเรา เพื่อไปพบ
มารดาเด็ก ในกรณีที่เขาจำเป็นไม่สามารถ
เลี้ยงดูได้เพื่อทำหนังสือยกเด็กให้มูลนิธิฯ เด็ก
ที่นี้มี 2 ลักษณะ 1. มารดาเด็กเซ็นชื่อมอบ
2. ตามหามารดาเด็กไม่ได้ ถูกทอดทิ้ง แต่เด็ก
มีหลักฐาน เราก็สามารถช่วยเด็กให้อยู่ใน
ความอุปการะของมูลนิธิฯ ได้ แต่เด็กที่ไม่มีการ
เซ็นชื่อมอบให้ก็จะยากในการที่จะส่งเขา
ให้กับครอบครัวบุญธรรม

เด็กที่ประสบความสำเร็จแล้ว กลับมาช่วย มูลนิธิฯ มีจำนวนมากน้อยอย่างไร?

น้อย ไปแล้วเขาต้องพยายามที่จะยื่นด้วย

ลำแข้งของตัวเองให้ได้ แค่นี้เขาเอาตัวรอด
คิดว่าประเสริฐที่สุดแล้วเด็กไม่มีมรดก มูลนิธิฯ
จึงเน้นเรื่องการศึกษา เพื่อให้เขาไปประกอบ
อาชีพ ถ้าไม่มีการศึกษาจะต้องเร่ร่อน มีบางราย
ที่ประสบความสำเร็จจะเข้ามาเลี้ยงอาหาร
ช่วยกิจกรรมบ้าง

เด็กกำพร้าที่ประสบความสำเร็จในความรู้สึก เขาอยากแสดงตนใหม่ว่าเป็นเด็กกำพร้า

อยากแสดง เด็กที่มีใจที่อยากแสดงตน
ว่าเป็นเด็กที่อยู่ในมูลนิธิฯ เด็กกำพร้า 2 คน
อยู่ที่สหรัฐฯ แต่งงานมีครอบครัว อีกคนหนึ่ง
เพิ่งจบปริญญาโท ความรู้สึกของเขาคือการ
ได้ดิบได้ดีเป็นเพราะมูลนิธิฯ เขาจะพยายาม
ไปประกาศตัวตนของเขาว่าเขาได้ดีเพราะเป็น
เด็กกำพร้าที่นี่ เขาประสบความสำเร็จเพราะ
ที่นี่ให้การสนับสนุน เด็กหลายๆ คนมาคิดได้
ทีหลังว่าไม่น่าเกรง ปัจจุบันศิษย์เก่าที่ยัง
ไม่ประสบผลสำเร็จ เขามาขอความช่วยเหลือ
จากมูลนิธิฯ เราก็ช่วยเหลือตามสมควร เช่น
ถ้าไม่มีข่าวสาร อาหารแห้ง เสื้อผ้า เงินทอง
เราให้แต่พิจารณาอย่างดีเพื่อให้เขาเห็นคุณค่า
ว่ากว่าจะได้มานั้นยากลำบาก

เมื่อเขาแต่งงานแล้วมีครอบครัวเป็นที่ยอมรับ ใหม่?

หลายๆ ครอบครัวที่แต่งงานแล้วเป็นที่
ยอมรับของครอบครัว สำคัญที่สุดถ้าครอบครัว
ของคนที่แต่งงานด้วยเขาไม่รับว่าคนที่เขา
แต่งงานนั้นเป็นเด็กกำพร้าอยู่กันไม่ยึดหรือ
แต่เรามีตัวอย่างเด็กของเราแต่งงานแล้วมีครอบครัว
มีบุตร 2 คน ตอนนี้อยู่ทำงานอยู่ในมูลนิธิฯ
โชคดีที่ครอบครัวของฝ่ายหญิงยอมรับเขา

เมล็ดพันธุ์เล็กๆ ที่เติบโตอย่างมีคุณภาพ
เป็นคนดีของสังคม
คุณปัญญา ยศคำ อายุ 43 ปี

ผมดีใจและโชคดีมาก ๆ ที่ได้มาอยู่กับคุณพ่อเรย์ ที่มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา ที่บอกว่าดีใจและโชคดีเพราะอะไร? ถ้าผมไม่ได้มีโอกาสมาอยู่กับคุณพ่อเรย์ ชีวิตผมก็คงเหมือนกับพี่น้อง หรือคนละแวกบ้านเดียวกัน คือเป็นกรรมกร รับจ้างไปวันๆ ผมอยู่กับคุณพ่อตั้งแต่มูลนิธิฯ เป็นสถานสงเคราะห์ มีเด็กจำนวนไม่มากนัก คุณพ่อ ซิสเตอร์ทุกท่านให้การดูแลเด็กๆ เหมือนกับเราเป็นลูกหลานของท่านเลย สนับสนุนให้ได้รับ

การศึกษา จะเห็นได้ว่าเด็กๆ ที่นี้จบปริญญา กันหลายคน ซึ่งถามว่าถ้าเด็กเหล่านี้ (รวมทั้งตัวผมด้วย) ยังอยู่กับครอบครัวเดิมผมเชื่อว่าไม่มีโอกาสครับ การศึกษาเป็นสิ่งที่จะนำเราไปสู่ความสำเร็จ คุณพ่อเรย์มักบอกกับพวกเราเสมอ

ความประทับใจในบ้านหลังนี้คือ มันเป็นบ้านจริงๆ มีครบทุกอย่างที่บ้าน ครอบครัวทั่วๆ ไปพึงมี

ที่บ้านหลังนี้ได้ส่งให้ผมได้เรียนจนจบ ปวส. จากวิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ (มาศึกษาต่อหลังจากมีงานทำจนจบปริญญาตรีทางด้านเครื่องกล) ปัจจุบันทำงานอยู่ที่โรงกลั่นน้ำมัน เอสโซ่ ศรีราชา ในตำแหน่ง First Line Supervisor (FLS)

ผมไม่อยากจะบอกว่าผมประสบความสำเร็จ แต่สิ่งที่อยากบอกให้พี่น้องๆ เด็ก รุ่นหลังที่ไม่มีโอกาสได้อยู่กับครอบครัว อย่าคิดน้อยใจหรือเสียใจใดๆ ขอให้ทำตัวเป็นคนดีของสังคมขยันหมั่นเรียนรู้ อย่าเกรงตั้งใจเรียนให้สูงที่สุดเท่าที่ปัญญาเราจะไปได้ เพราะการเรียนจะเป็นการเปิดโอกาสให้เราได้มีโอกาสที่ดีกว่าที่เป็นอยู่

ตราบไคที่ความเหลื่อมล้ำในสังคมยังมีอยู่ เราอาจจะกำลังสร้างเด็กกำพร้ารุ่นใหม่ ซึ่งไม่ใช่ไม่มีเฉพาะพ่อแม่อย่างเดียว เขายังขาดซึ่งจิตวิญญาณของความเป็นคน กำพร้าความรัก พ่อแม่ยังไม่พอ อาจจะกำพร้าหัวใจ ความเอื้ออาทร และความเห็นอกเห็นใจ เด็กคือผ้าขาวหลายคนพูดและตั้งความหวัง ชีวิตเล็กๆ ที่นี้ยังดำเนินต่อไป อาศัยความรักและการทดแทนของบุคลากรทุกคนที่นี้ การเดินทางมาถึงปีที่ 36 และก้าวต่อไป เราจะไม่ปล่อยมูลนิธิเด็กกำพร้า พัทยานี้ให้กำพร้าความช่วยเหลือ มันเป็นงานแห่งความรักของพระศาสนจักร เป็นสะพานเชื่อมโยงกันและกันของชีวิตที่พร้อมกว่า กับชีวิตที่อาจจะขาดตกบกพร่องไป แต่สิ่งที่ไม่เคยขาดเลยคือศรัทธาของความเป็นมนุษย์ที่ทุกคนมีเท่าเทียม **☩**

หมายเหตุ มูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา จะจัดงานครบ 36 ปี วันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2010

นิราศลาว

(ตอนที่ 1)

อภิเชกสังมราชท่าแขก ข้ามแม่น้ำโขงนมแม่น้ำมทานกัแห่งชีวิต-แห่ง งานใหญ่คนบ้านใกล้เรือนเคียง

เมื่อถึงเดือนเมษา “หนุ่มโทนี่” นั่งฝืน คอยวันนั้นๆ จะไป...ดูว่าแม่น้ำโขง
บัดนี้แม่โขงแห่งขอดขนาดไหน และไปร่วมสงกรานต์สองฝั่งโขงสนุกสนานบานใจ
ขนาดไหน พร้อมทั้งปลีกจากกรุงเทพฯ หลบร้อนไปนอนร้อนๆ หนาวๆ อยู่อีสาน

ที่สำคัญวันเวลายันลงตัว เพราะหยุดยาว ภารกิจเบาบาง วันเดินทางไปกำหนด
แน่ แต่วันกลับปลายเปิดว่างไว้ พร้อมทั้งจะเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์บ้านเมือง

แต่เป้าหมายแรกคือเพื่อไปร่วมพิธีอภิเชกพระสังฆราชยอห์น มารีย์ เวียนเนย์
ปรีดา อินธิราช (Prida Inthirath) อายุ 53 ปี ณ อาสนวิหารนักบุญหลุยส์ ท่าแขก
สุวรรณเขต สปป.ลาว

วันนั้นนั่งรถแอร์จากคอนเมืองไปลงนครพนม เทียวสุดท้ายเวลา 16.10 น.
และไปถึง 17.40 น. ใช้เวลาบิน 1 ชั่วโมงครึ่ง ได้โทรศัพท์นัดกับคุณพ่อธีระยุทธ
อนุโรจน์ สอบถามกันเป็นระยะๆ เพราะเขาจะให้ข้ามไปค้างคืนที่ต่างประเทศ แต่ทำเรือ
มันปิดด่านเวลา 18.00 น.

พอเครื่องบินยกแอร์และพื้น เท้าก้าวพื้นเขตประตูผู้โดยสารขาเข้า (Arrival)
พบว่าพรรคพวกมารอรับอยู่แล้ว เราได้แค่ทักกันยังไม่ทันปล่อยมือ ก็รีบขึ้นรถที่
จอดรอและออกเดินทางต่อทันที เหมือนหนีใครตามล่ามาอย่างนั้น ขนาดพระคุณเจ้า
โอลิเวียร์ ชมิตเฮาส์เลอร์ คณะเอ็มอีพี. พระสังฆราชใหม่ของพนมเปญ และคุณพ่อ
มาริโอ คณะปีเมจากพนมเปญที่นั่งไปด้วยกัน ก็ยังไม่ทันได้เห็นหน้าเวลาออกเลย

“คุณพ่อสมยศ พาพรหมฤทธิ์ เจ้าอาวาสวัดนักบุญอันนา หนองแสง ไปรอรับ
และพาไปพักริมฝั่งโขง ยังไม่ข้ามฟากไปฝั่งโน้น”

ระยะทางประมาณ 20 กิโลเมตรจาก
สนามบินนครพนมไปถึงด่านไทย เลยเวลาไป
สักเล็กน้อย ขนาดไฟแดงยังมองเห็นเป็นไฟเหลือง
ได้เลย รับผิดชอบเรื่องเอกสาร และจ่ายสตางค์
จากราคาด่านปกติ 60 บาท แต่ค่าล่วงเวลา
กลายเป็นมูลค่าเพิ่มเป็นคนละ 100 บาท

เราเดินลงบันไดไปนั่งเรือยาวข้ามฟากไป
ต่างประเทศ มีธงลาวปักที่หลังคาด้านหน้า
แล่นมาส่งคนเที่ยวสุดท้าย แล้วรับเรากลับไป
ในเรือมี 3-4 คนเท่านั้น

“แม่น้ำโขงลดลงน้ำจะถึง 3-4 เมตร ดู
คราบน้ำตรงนั้นซิ!”

เสียงเครื่องยนต์ดังเหมือนกำลังหมดแรง
เรือค่อยๆ เบนหัวมุ่งสู่ท่าเรือฝั่งลาวอย่างไม่รีบเร่ง
ดูคล้ายกับสายน้ำเอื่อยๆ ที่เริ่มต้นจากทิเบต จีน
พม่า ไทย ลาว กัมพูชา และเวียดนาม

คุณพ่อธีระยุทธ อนุโรจน์

“โอ้ย...ซ้อยซิมาต่างประเทศแล้ว...สปป.ลาว” พอเรือถึงท่าแขก คนไทยอย่าง “โทนี่” ก็ต้องปีนป่ายไต่บันไดที่ลาดชันเหมือนผู้ลี้ภัย ขึ้นไปถึงค่าน้ำ ต้องตั้งหลักหายใจสักสองสามเฮือกก่อนกรอกเอกสารตามแบบฟอร์มของลาวอีกหนึ่งชุด พร้อมทั้งจ่ายค่าโอที. ตามระเบียบลาว

จะเดินหรือนั่งรถไป ยืนชั่งใจกันอยู่สักครู่ ตัดใจนั่งสกายแล็บลาวให้มันเท่ จ่ายไปคนละ 20 บาท เพื่อจะไปพักทนาย “สบายดี” ที่สำนักมิสซังท่าแขก ซึ่งอยู่ห่างจากท่าเรือประมาณกิโลเมตรเศษๆ เพื่อคนอื่นเขาจะได้รู้ว่าเรามาแล้ว ส่วนเราจะได้ว่าทางไปเป็นอย่างไร แล้วเราก็กลับออกไปหาที่พักที่ใกล้ๆ ระยะเดินไปร่วมพิธีได้

วันเสาร์ที่ 10 เมษายน เวลา 10.00 น. พิธีอภิเษก ประธานผู้อภิเษกคือ**พระคุณเจ้าหลุยส์มารีย์ หลิ่ง (Ling) มังคะเนคุณ** จากสังฆมณฑลปากเซ จำปาสัก พร้อมทั้ง **พระอัครสังฆราชชัลวาทอเร เปนนักคีโอ** เอกอัครสมณทูตวาติกัน

ประจำประเทศไทยและลาว และ**พระคุณเจ้ายอห์น คำเส วิทวงศ์** จากสังฆมณฑลเวียงจันทน์ มีพระสังฆราชจากไทย 4 องค์ **พระคุณเจ้าจำเนียรสันติสุขนิรันดร์** **พระคุณเจ้ายอด พิมพิสาร** **พระคุณเจ้าเลื้อชัย ชาติวิสัย** **พระคุณเจ้าเกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช** จากกัมพูชา 2 องค์ มาเลเซีย 1 องค์ มีพระสงฆ์รวม 50 องค์ และสัตบุรุษที่ไปร่วม 3,000 คน จบพิธีเวลา 12.30 น.

พระคุณเจ้าปีแอร์ อันโตนิโอ บัก (Pierre Antonio Bach) อดีตประมุขสังฆมณฑลท่าแขก-สุวรรณเขต องค์ที่ 2 เคยปกครอง ค.ศ. 1971-76 ก่อนที่ลาวจะถูกคอมมิวนิสต์ยึดครอง ก็ได้ไปร่วมพิธีด้วย พระคุณเจ้าอายุ 78 ปี ถือไม้เท้าและเป็นอัมพาตมาหลายปีแล้ว ยังมีพี่น้องสัตบุรุษหลายคนเข้ามาพักทนายด้วยความดีใจอย่างเห็นได้ชัด

ปัจจุบันนี้**พระคุณเจ้า**พักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน **ลีลม บางรัก** และแต่ละปียังไปเยี่ยมเยียนชาวลาวยอพยพที่สหรัฐอเมริกา แคนาดา และฝรั่งเศส

ซึ่งรวมทั้งหมดประมาณ 5 แสนคน

ก่อนเริ่มพิธีประมาณ 1 ชั่วโมง บรรยากาศเริ่มคึกคัก สัตบุรุษค่อยๆ ทอยยกันมา ตั้งแต่เดินเท้า นั่งรถสกายแล็บหรือสามล้อเครื่องเหมือนที่จังหวัดอุดรธานี บางกลุ่มก็นั่งรถตู้ รถปิกอัพ รถบัสกันมาพร้อมทั้งแต่งตัวแบบพื้นบ้านของลาว เป็นผ้าถุงสีสັນและลาวดลสายงาม

“สบายดี...สบายดี...สบายดี!”

แขกที่ไปร่วมงานจะมีเยาวชนมากลัดดอกไม้ผ้าให้ ที่บริเวณหน้าออกหรือปกเสื้อให้รู้ว่า ท่านคือแขกคนสำคัญ และขอต้อนรับด้วยความยินดี

เยาวชนและผู้ที่ได้มีหน้าที่พิเศษในงานพิธีต้อนรับแขก และแห่เครื่องบูชา เชิญคุณพ่อไปส่งศีลแต่งตัวสวยแบบลาวอยู่สิบกว่าคน

“สวัสดิ์ครับ..สวัสดิ์ค่ะ..เฮ้ย..สวัสดิ์มายังไง”

เสียงทักทายของคนไทยที่ไปพบกันใน

วันนั้นสองสามทัวร์

บริเวณงานเริ่มคึกครื้น สนุกสนาน ม่วนซื่นแสนยินดีปรีดา มีกองผ้าป่าจากวัดต่างๆ แห่มาร่วมพิธีและมีวงดนตรีพื้นบ้าน มีแคน กลองใหญ่ ฉิ่ง และเป่าเขาสัตว์ บรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ร้องเพลง แห่แห่รำรอบวัดกันก่อนเริ่มพิธี พร้อมเสียง “โห่ๆๆ...หิ้วๆๆ...หิ้วๆ...ฮา..” เสียงหัวเราะและรอยยิ้มให้กับผู้รำและผู้ชมอยู่รอบๆ

ประรำพิธีสร้างขึ้นมาโดยเฉพาะแบบง่าย ๆ หลังคามุงด้วยหญ้าแฝก และยกพื้นสูงปูพื้นไม้ เอาเสื่อปูพื้น สำหรับพระสังฆราชเท่านั้น พระสงฆ์นั่งอยู่ข้างล่างข้างเวทีด้านซ้าย พร้อมกับคณะนักขับร้อง ซึ่งเป็นสามเณร ชิสเตอร์ และผู้ฝึกหัดประมาณ 30 คน คุณพ่อวิบูลย์ ลิมปนวุฒิ คณะพระมหาไถ่ ซึ่งเป็นธรรมทูตอยู่ที่ท่าแขก เป็นคอนดักเตอร์

ภาษาที่ใช้ตลอดพิธีเป็นภาษาลาวทั้งหมด ยกเว้นพระคุณเจ้าซัวตอเว เปนนักคีโอพูดภาษาอังกฤษ และบทเพลง Here I am Lord. และแปลเป็นภาษาลาวด้วย

ผมพยายามฟังภาษาลาว มีน้ำเสียงและคำ พอเข้าใจได้บ้างผมร่วมพิธีก็ตอบรับและร้องเพลงกัน สัตบุรุษอยู่กันทั้งหมดภายใต้ร่มไม้และใต้หลังคาเต็นท์ที่เรียงกันแน่นเป็นที่บังแดดให้

พระสงฆ์ผู้ใหญ่ คุณพ่อตั้ง กล่าวต่อท่านประธานพิธีว่า “พระสังฆราชที่เคารพ พระคริสตจักรศักดิ์สิทธิ์ ขอให้พระสังฆราชอภิเษกคุณพ่อ ยอห์น มารีย์ เวียนเนย์ ปรีดา อินทราช ขึ้นรับตำแหน่งเป็นพระสังฆราชด้วย”

ประธานกล่าว : “ท่านมีสารตราตั้งจากสมเด็จพระสันตะปาปาแล้วปะ?”

พระสงฆ์ผู้ใหญ่ : “มีแล้ว ชำนาญ”

ตอนที่พระคุณเจ้านอนราบกับพื้น ตอนรับ

การเจิม และมอบจอกกาลิกส์ หมวก ไม้เท้า ฯลฯ
“จงรับเอาจอกนี้...จงรับกระโจมนี้...จงรับไม้ข้อนี้...”

คำภาวนา การอ่าน พิธีกร และบทเพลง ดำเนินไปอย่างเรียบร้อย ตามลำดับ เสียงไมโครโฟน เรียบร้อยไม่หอนหรือแหบหายไป พัดลมในบริเวณงาน ก็สายหัวไปมาบอกเป็นภาษาของพัดลมว่า ทุกอย่าง “แมนแล้ว”

พระคุณเจ้าหลุยส์ จำเนียร สันติสุขนิรันดร์ ประธานสภาพระสังฆราชฯ และประมุขอัครสังฆมณฑลท่าแร่ฯ อุบลฯ อุดรฯ นครราชสีมา ถือว่าเป็นเพื่อนบ้านใกล้ชิดติดกัน กล่าวร่วมแสดงความยินดีในนามพระศาสนจักรไทยเป็นภาษาลาว

“ขอแสดงความยินดีกับพ่อแม่พี่น้องสัตบุรุษร่วมภาวนาให้การประกาศพระวรสารเจริญก้าวหน้า ต่อไปและโอกาสปีสถา เป็นเวลาแห่งความชื่นชมยินดี และเป็นพยานการกลับเป็นขึ้นมาของพระเยซูเจ้า และขอพวกเขาบ้ลื้มกัน”

ภาษาไทยสำเนียงลาวประยุกต์จากพระคุณเจ้าเกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

พิธีกรซึ่งเป็นสงฆ์หนุ่ม น้ำเสียงดัง ฟังชัด ทำหน้าที่อย่างคล่องแคล่วและแมนในลำดับต่างๆ ถือว่าพิธีต่างๆ จัดเตรียมและฝึกซ้อมมาอย่างดี แต่มาสะดุดตอนท้าย

“ลำดับต่อไปขอกราบเรียนเชิญพระคุณเจ้าเกรียงไกร จากประเทศไทยกล่าวปราศรัย”

มีเสียงหัวเราะดังขึ้นพอให้ได้ยิน ผมมองๆ ไปในกลุ่มสัตบุรุษที่นั่ง ก็เห็นกลุ่มคนไทย แสงจันทร์ทวี่ และจากพระสงฆ์ นักบวช ที่รู้จักพระคุณเจ้าเกรียงศักดิ์ของเรา พิธีกรคงต้องการให้เสียงสั่นผัดกันระหว่าง “ไกร กับไทย”

“ข้าเจ้าว่าภาษาลาวบ้ได้..(เสียงหัวเราะ)..แต่

ภาษาไทย ภาษาลาวคือกัน เข้าใจกัน ขอพูดเป็นภาษาไทยดีอ...ขอให้คำมั่นสัญญาว่า พระศาสนจักรในประเทศไทยในฐานะบ้านใกล้เรือนเคียง จะไม่ให้พระศาสนจักรท้องถิ่นในประเทศลาวนี้ ต้องขาดสิ่งที่สำคัญ โดยเฉพาะพระสงฆ์...และขอชื่นชมยินดีกับพี่น้องชาวลาวทุกท่าน ที่มีนายชุมพาบาลที่ดี ที่พระเจ้าประทานให้...และเราจะคิดถึงและภาวนาถึงกันเสมอ..”

พระคุณเจ้าปรีดา อินทิราช ผู้อภิเษกได้กล่าวเป็นคนสุดท้าย แสดงถึงความรู้สึกว่า “ในฐานะที่เป็นมนุษย์ บางครั้งรู้สึกโดดเดี่ยว ว่างเปล่า แต่ในเวลานั้น ได้พบกับผู้หนึ่งที่ยื่นมือมาช่วยมา พยุงให้ลุกขึ้น ในเวลานั้นก็รู้สึกมีสันติสุข มีความสงบลึกๆ ในจิตใจ และได้ขอแม่พระองค์อุปถัมภ์ของเมืองลาวได้เป็นที่พึ่ง และขออัญเชิญบทภาวนาที่แม่พระสวดว่า ‘วิญญาม ข้าเจ้าสรรเสริญพระเจ้าและจิตใจข้าชื่นชมยินดีใน

พระเจ้าพระผู้ไถ่กู้ข้าเจ้า ขอถวายสดุดีแด่พระเจ้า...
ที่ทรงเลือกข้าน้อยผู้ต่ำต้อยให้มาเป็นผู้รับใช้...

ข้าน้อยต้องทำให้พระเจ้าสูงขึ้น แต่ข้าน้อยต้องต่ำลงๆ และพระคุณเจ้าบัก ได้เตือนข้าน้อยไว้หลายครั้งว่า...ให้สุขภาพ...สุขภาพนะลูกคือสุขภาพ สุขภาพ เสมอ”

“ขอ...ขอบอกขอบใจพระคุณเจ้าอุทัย พระคุณเจ้าสมเม็ง ผู้ดำรงก่อนหน้าข้าเจ้า”

“ขอ...ขอบอกขอบใจหลาย พี่น้องทุกๆ ท่าน และขอให้อยู่ดีมีสุข”

คณะพระสงฆ์ นักบวชที่สวมชุดขาวยาว มีแถบผ้าคาดดำ มีสายประจำห้อยและกางเขนใหญ่คาดไว้ หลายองค์ไปร่วมพิธี ตั้งแต่คุณพ่อชาย จันทะโฮม คุณพ่อไพโรจน์ สมงาม และคุณพ่อไพบูลย์ อุดมเดช ซึ่งถือว่าไปทั้งในฐานะเป็นญาติใกล้ชิดและเคยไปช่วยงานระยะหนึ่งที่ทำแขกแห่งนี้

คุณพ่อไพบูลย์เล่าว่า “ย่าของพระคุณเจ้าปรีดาเป็นพี่สาวของย่าของผม อยู่ที่วัดดอนโดน

เมื่อคุณย่าของผมแต่งงานกับปู่ ก็ได้ย้ายไปอยู่ที่ท่าแร่ และตั้งหลักอยู่ที่นั่น ส่วนย่าของพระคุณเจ้าปรีดา แต่งงานอยู่ที่ดอนโดน ทางฝั่งลาวนี้”

“..วันที่กำหนดบวชพระสงฆ์ สมัยนั้นด้านไทย-ลาว ยังไม่เปิด ผู้คนยังไม่ไปมากันไม่ได้ พระคุณเจ้ากำหนดบวชที่วัดนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ ดอนโดน ซึ่งเป็นเกาะอยู่กลางแม่น้ำโขง เยื้องวัดนักบุญอันนา หนองแสงขึ้นไปเล็กน้อย พระคุณเจ้าอุทัย จะเป็นผู้บวชให้ ทุกอย่างก็เตรียมเรียบร้อยแล้ว”

“ส่วนสัตบุรุษและญาติๆ ฝั่งไทย ทราบข่าวก็ไปรวมกันเป็นแถวเป็นแนวาวอยู่ริมแม่น้ำโขง ตรงข้ามกับบริเวณวัดดอนโดน มีโทรทัศน์เครื่องขยายเสียง และมีธงโบกสะบัดไปมาด้วยอยู่ริมแม่น้ำโขงฝั่งไทย”

“ทหารรักษาการชายแดนทางฝั่งลาวได้เห็นดังนั้น ก็นึกว่ามีคนก่อมีอบมาเรียกร้อง ก็แจ้งไป

ให้หัวหน้ารับทราบ ผลก็คือ วันนั้นพิธีบวช พระสงฆ์ต้องระงับไปอย่างกะทันหัน เนื่องจาก ทางลาวเขากลัวว่าจะมีเรื่องวุ่นวายขึ้น ญาติพี่น้องทางฝั่งไทย ก็คงอยู่พักหนึ่ง เพราะไม่รู้ ว่าที่ดอน โคน โคนอะไร คริสต์ทางวัดดอน โคน ก็โบกธงสีแดงให้ทราบ”

วันนั้น คุณพ่อใหม่ก็กลายเป็น... พ่อสายบัว ...น้ำตาไหลนองหน้า!

แต่เดือนถัดมา ก็ได้มีพิธีบวชแบบเงียบๆ มีญาติพี่น้องมาร่วมงานประมาณ 40-50 คน

พระคุณเจ้าได้เล่าให้ฟังว่า สมัยที่คอมมิวนิสต์ยึดครองนั้น พวกเขรต่างก็แยกย้ายกันไป ต่างประเทศก็มี ออกก็มี เหลือเพียงสามเขรปริดา คนเดียวที่ใจยังสู้ และยังมีมุ่งมั่นตั้งใจว่า อยากจะบวชเป็นพระสงฆ์ แต่ไม่มีบ้านเขรแล้ว ท่านก็เป็น “สามเขรกันกุฎิ” ของคุณพ่อตั้ง (คุณพ่อเหวียน) พระสงฆ์ลาวเชื้อสายเวียดนาม เหมือนเป็นเงา ไปไหนไปด้วย “ช่วยเฮ็ดงาน เสริ่งงานก็เฮียน” พระคัมภีร์ เทววิทยา คำสอน พิธีกรรม และชีวิตอภิบาลภาคปฏิบัตินานกว่า 3 ปี จนกระทั่งได้บวชเป็นพระสงฆ์ เรียกได้ว่า

“เมด อิน ลาว แม่่นบ่?”

ปีที่ท่านบวชเป็นพระสงฆ์ โอกาสครบ 100 ปีวัดดอนโคน (ค.ศ. 1886-1986)

หลังจากนั้น ได้มีโอกาสไปศึกษาอบรมระยะสั้นๆ ที่ฝรั่งเศสอยู่ 1 ปี

ชีวิตสงฆ์ผ่านมา 24 ปี ก็รับผิดชอบวัดต่างๆ อยู่ 7-8 แห่งในเวลาเดียวกัน

วันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 2010 พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ทรงประกาศแต่งตั้งเป็นพระสังฆราช ในโอกาสปีพระสงฆ์ ซึ่งมีนักบุญยอห์น มารีย์ เวียนเนย์ เจ้าอาวาสผู้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นองค์อุปถัมภ์ของพระสงฆ์ เป็นชื่อนักบุญ

องค์อุปถัมภ์ของพระคุณเจ้า และบ้านเขรใหญ่ ทำแขก ที่สอนอยู่ที่ชื่อเดียวกัน

อะไรจะขนาดนี้...เหมือนพระเจ้าดวงไว้ให้ แปลกดี!

แต่เดิมท่านชื่อนักบุญมาร์ซีอัส ซึ่งไม่มีชื่ออยู่ในสารบบของการฉลอง คุณพ่อพรสวรรค์ มีนามวงศ์ รุ่นพี่ ก็แนะนำว่าน่าจะเปลี่ยนเป็นชื่อนักบุญใหม่ ท่านก็ได้เอาหนังสือประวัตินักบุญมา และสวดภาวนาขอให้ท่านได้เลือกนักบุญของท่าน โดยจะกางหน้าไหน ก็จะเลือกชื่อนักบุญองค์นั้น ท่านก็เปิดมา และตรงกับ

“นักบุญยอห์น มารีย์ เวียนเนย์!”

ผมนึกในใจว่า ถ้าเป็นชื่อนักบุญผู้หญิง ไม่รู้ว่าท่านจะเลือกหรือเปิดใหม่?

คุณพ่อวิบูลย์ ลิมนพวุฒิ อายุ 41 ปี บวชเป็นพระสงฆ์ได้ 2 ปี ได้รู้จักพระคุณเจ้าดี ได้ทำงานอยู่ที่บ้านเขรกลางมาได้ปีกว่าๆ ในบริเวณรอบวัด ได้พุดถึงพระคุณเจ้าปริดาว่า “ท่านเป็นคนใจดี มีอารมณ์สนุก และท่านเป็นคนสุภาพมากๆ ทำงานเรียบร้อยมาก”

ตลอดพิธีอภิเษก ปกติในประเทศไทย ก็จะใช้เวลา 3 ชั่วโมงกว่า แต่วันนั้นใช้เวลาเพียงสองชั่วโมงครึ่ง เพราะพิธีแสดงความยินดีและ

นบনอบต่อพระสังฆราช ผู้ที่เป็นผู้นำกล่าวคือ คุณพ่อตั้ง หรือชื่อเหวียน อายุกว่า 70 ปี ชาว เวียดนาม บวชเมื่อ ค.ศ. 1969 เป็นทั้งพระอาจารย์ และพระสงฆ์อาวุโสที่สุด และมีพระสงฆ์ไม่ถึง 10 องค์ พร้อมทั้งซิสเตอร์อีกกว่า 10 คนเท่านั้น

สำหรับคำกล่าวที่พระคุณเจ้าปรีดา ได้ กล่าวปราศรัยเป็นคนสุดท้ายเป็นภาษาลาวแท้ ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น มั่นใจ จริงใจ สุภาพ และเนื้อหาที่ผมจับความได้ขอบคุณพระเป็นเจ้า และพระคุณเจ้าในอดีต พระคุณเจ้าปีแอร์ บัก ที่มาร่วมพิธีฯ

พระคุณเจ้าอุทัย เป็นประมุขท่าแขก ค.ศ. 1976-1997 เป็นองค์แรกหลังจาก มีสชันนารีถูกไล่ออกนอกประเทศ พระคุณเจ้า สมเม็ง ค.ศ. 1997-2009 เป็นองค์ที่สอง

ตลอดพิธีอภิเษก ผมต้องพยายามตั้งใจฟัง

ภาษาลาวเป็นพิเศษ และเตือนสติตนเองว่า ผม กำลังอยู่ในประเทศลาว และบางคำที่ใช้ “ภาษา ไทย-ลาว” เหมือนกัน บางคำก็เป็นคำซ้ำๆ บางคำก็ต่างกัน ผมต้องขอย้ำว่า เป็นภาษาลาว จริงๆ ที่ท่านได้กล่าว ซึ่งผมจับความได้ตอน หนึ่งว่า

“ขอบใจ...เจียม..ช้อยอาหาร สำหรับพระ-สงฆ์นักบวช”

“พ่อขอขอบอกขอบใจ พี่น้องจากวัดต่างๆ ที่ได้มาช่วยงาน บางคนก็เอาจิว เอาค..ว...ย...มา ช้อย งานครั้งนี้!”

พรรคพวกกลัวผมเข้าใจผิดต้องอธิบายว่า “ฆ่าวัว ฆ่าควาย... มาช่วยงาน”

(โปรดติดตามตอนต่อไป)

จาก
สารสาสน์ คฤศตัง
 เป็น **อุดมตาบต์**
บนเส้นทางอักษร 90 ปี บูมทรัพย์คริสตังไทย

(ตอนที่ 2)

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง

พระคุณเจ้าเรอเน แปร์รอส เป็นพระสังฆราชที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ ค.ศ. 1909-1947 เป็นช่วงปกครองที่ยาวนานประสบปัญหาตลอดตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 1 และสงครามโลกครั้งที่ 2 และกระแสชาตินิยมต่อต้านฝรั่งเศส และศาสนาคริสต์ด้วย

พระคุณเจ้าเรอเน แปร์รอส เป็นผู้พิมพ์ผู้โฆษณา เวลานั้น ท่านได้มาอยู่ในประเทศไทยได้ 23 ปี และเป็นพระสังฆราชประมุขมิสซังสยามได้ 8 ปีแล้ว

ขณะนั้น โรงพิมพ์อัสสัมชัญ ตั้งอยู่ด้านขวาของตัววัด (เมื่อหันหน้าเข้าหาวัด) บริเวณอาคารที่ติดต่อกับหอรบขัง ได้ย้ายมาอยู่ที่

บริเวณวัดอัสสัมชัญมาตั้งแต่ ค.ศ.1837 สมัยคุณพ่อเคลมั่งโซ

“สารสาสน์คฤศตัง” พิมพ์เป็นภาษาไทย แต่ใช้อักษรไทย และอีกส่วนหนึ่งใช้อักษรโรมัน “SARASAT CHRISTANG, LEM 1, 1917, Rong phim Missang Roman Catholik BANGKOK.”

แม้จะใช้อักษรโรมัน แต่มีวิธีการช่วยให้อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง คือมีเครื่องหมายวรรณยุกต์ เอก โท ตรี จัตวา และเสียงสั้น เสียงยาวกำกับด้วย ทำให้ออกเสียงได้ชัดเจน และถูกต้อง

สมัยนั้น หนังสือต่างๆ และเอกสารของทางวัด จดหมายติดต่อกัน ส่วนใหญ่ก็ใช้อักษรโรมันอย่างนี้ โดยเฉพาะมิสซันนารี ซึ่งเป็นภาษาที่คริสตังใช้กันทั่วไป เรียกว่า “ภาษาวัด”

แต่ก่อนนั้น มิสซันนารี ได้อักษรโรมันเขียนเป็นภาษาไทยอยู่ก่อน เพราะสะดวกสำหรับชาวต่างชาติ และก็ได้มีหลายประเทศที่ได้ใช้อักษรโรมันอย่างนี้

อักษรไทยเริ่มใช้พิมพ์กันเมื่อตัวหล่อเป็นภาษาไทยขึ้น เมื่อมิสซันนารี โปรเตสแตนท์ จากอเมริกัน ได้คิดประดิษฐ์ขึ้นที่ประเทศพม่า

ซีอแอนน์ จัดสัน และเมื่อหมอบรัดเลย์ เข้ามาในประเทศไทย ได้ใช้พิมพ์หนังสือภาษาไทย เมื่อ ค.ศ. 1839/พ.ศ. 2382

หนังสือพิมพ์ “สารสาสน์คฤศตัง” พิมพ์ขึ้นได้จัดลำดับเล่ม และหน้าไว้ดังนี้

เล่ม ๑ หมายถึง ปีที่หนึ่ง ตอนที่ ๑ เดือนมกราคม ๑๘๑๗

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ก็เป็น เล่ม ๑ ตอนที่ ๒ เดือนกุมภาพันธ์ ๑๘๑๗

เดือนมีนาคม ก็เป็น เล่ม ๑ ตอนที่ ๓ เดือนมีนาคม ๑๘๑๗

ถ้าเริ่ม ค.ศ. ๑๘๑๘ ก็เป็น เล่ม ๒ ตอนที่ ๑ เดือนมกราคม ๑๘๑๘ เป็นต้น

เนื้อหาในเล่ม หน้าแรก เป็นบทความจากพระคัมภีร์

“บทพระเอวังเยลีโอ ซึ่งอ่านณะวันอาทิตย์ที่สามถัดแต่เอปีฟานีอา, แต่ในพระเอวังเยลีโอ โดยนักบุญมาเทว, บทที่ ๘.

“ในสมัยหนึ่งนั้น ; เมื่อพระมหาเยซูคฤศโตเสด็จลงมาจากภูเขาดแล้ว ก็มีหมู่ชนเป็นอันมาก ได้ติดตามพระองค์ไป ขณะนั้นมีบรูษโรครีออนคนหนึ่งเข้าไปนมการพระองค์ทูลว่า ...” เป็นบทความที่ลงเป็นประจำ เพื่อให้คริสตังได้อ่านพระคัมภีร์อย่างดี และให้ความสำคัญ

หน้าที่ ๓-๘ มีบทความ “เรามนุษย์ได้เกิดมา สำหรับสิ่งอันใด” เป็นเนื้อหาด้านคำสอนและไตร่ตรองชีวิต

สารสาสน์คฤศตัง เล่ม ๑ ตอนที่ ๑ เดือนมกราคม ๑๘๑๗ นั้น มีทั้งหมด ๑๖ หน้า ขนาด เป็นอักษรไทย 1-8 หน้า เป็นอักษรโรมัน หน้า 9-16

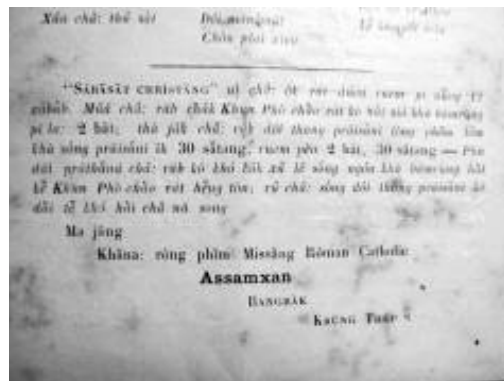
หน้าที่ 9-10 หัวข้อ AVE MARIA เขียนเป็นคำประพันธ์

หน้าที่ 10-12 ชีวิตอันวิเศษ แห่งวิญญานบทความนี้ จะเป็นชื่อคอลัมน์ประจำ

หน้าที่ 13-15 วันที่ 2 กุมภาพันธ์ ฉลองมหาพรหมจารีมารีอาถือศีลชำระ (คอลัมน์ประจำ)

หน้าที่ 15-16 ฉันเป็นคริสตัง

ในหน้าที่ 16 ได้ชี้แจงและเชิญชวนเป็นภาษาวัดว่า

เอาพอให้เห็นเป็นความรู้ เล็กๆ น้อยๆ ถ้าจะสนุก ต้องเป็นคนที่สนใจเรื่องอดีตๆ “คนรุ่นโบ” (ราณ) เพราะการใช้ภาษา ลีลาแตกต่างกัน บางคำเลิกใช้ไปแล้ว บางคำอ่านแล้วก็ต้องแปล

อย่างไรก็ดี “สารสาสน์คฤศตัง” ยังเป็นแหล่งขุมทรัพย์มหาศาลตั้งมหาสมุทร สำหรับพระศาสนจักรและประเทศไทยที่น่าศึกษาค้นคว้ากันต่อไป

ยอห์น 4:9-11

หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ท่านเป็นชาวยิว ทำไมจึงขอน้ำดื่มจากดิฉัน ซึ่งเป็นชาวสะมาเรียเล่า” เพราะชาวยิวไม่ติดต่อกับชาวสะมาเรียเลย พระเยซูเจ้าตรัสตอบนางว่า “หากท่านรู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่บอกท่านว่า ‘ขอน้ำดื่มสักหน่อยเถิด’ ท่านคงกลับเป็นผู้ขอ และผู้นั้นจะให้ ‘น้ำที่ให้อชีวิต’ แก่ท่าน นางจึงทูลว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านไม่มีถังตักน้ำ และบ่อก็ลึกมาก ท่านจะเอาน้ำที่ให้อชีวิตมาจากไหน’”

1ครอ 2:10-12

.....นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เรารู้โดยทางพระจิตเจ้า เพราะพระจิตเจ้าทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้กระทั่งสิ่งที่ลึกล้ำของพระเจ้า ใครเล่าล่วงรู้ความคิดของมนุษย์ถ้ามิใช่จิตของมนุษย์ที่อยู่ในตัวมนุษย์คนนั้น เช่นเดียวกัน ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงความคิดของพระเจ้า นอกจากพระจิตของพระเจ้า เรามีได้รับจิตของโลก แต่รับพระจิตซึ่งมาจากพระเจ้าเพื่อให้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ซึ่งพระเจ้าประทานแก่เรา

ชายนักเดินทางอาวูโสท่านหนึ่ง สลักแผนที่บนแผ่นหินจัตุรัสของนครแห่งหนึ่ง และได้แผนที่ที่สลักข้อความนี้ไว้ :

“ข้าพเจ้าได้พบน้ำทิพย์ทรงชีวิต แผนที่นี้จะชี้ทางให้ท่าน”

ประชาชนของนครนี้เดินผ่านไปมา ส่วนใหญ่ไม่สนใจแผนที่และข้อความนี้ แต่ก็ยังมีอีกหลายคนที่น่าสนใจ มาคัดลอกเส้นทางจากแผนที่นี้เพื่อจะเดินทางไปค้นหา น้ำทิพย์อันทรงชีวิตนี้

คนแรกที่เดินทางไปตามแผนที่นี้ เป็นทหารที่เพิ่งกลับจากสงคราม ทหารคนนี้กำลังว่าวุ่นใจมาก และกำลังแสวงหาการให้อภัยจากการที่ตนเองได้ทำลายชีวิตข้าศึกศัตรู เขากำลังต้องการความสงบแห่งจิตใจ เมื่อเดินทางตามแผนที่ไปไม่นาน ก็ถึงสถานที่ที่ระบุไว้ว่าเป็นแหล่งน้ำทิพย์ทรงชีวิต แต่หาทางเข้าไปข้างในไม่พบ เดินหาอยู่นานก็พบว่า แหล่งน้ำทิพย์อยู่ข้างในถ้ำ และช่องทางเข้าถ้ำนั้นก็เป็นช่องเล็กๆ จะเดินตรงๆ เข้าไปยังน้ำทิพย์ทรงชีวิตในถ้ำนี้ไม่ได้ เขาต้องคุกเข่าลงกับพื้น และคลานเข้าไป ปรากฏว่า ชูดอุปกรณ์สงครามที่เขาใส่สวมใส่อยู่เป็นอุปสรรค ทำให้ลอดเข้าไปไม่ได้ เขาจึงลุกขึ้นถอดเสื้อเกราะออกวางลงกับพื้น ถอดหมวกและหน้ากากเหล็กวางกองไว้หน้าถ้ำ แล้วจึงคลานผ่านเข้าไปได้ และเขาก็ได้พบน้ำทิพย์สมใจอยาก เขาดื่มน้ำทิพย์ พร้อมทั้งล้างหน้าและ ล้างมือ... เสร็จแล้วจึงคลานออกนอกถ้ำ แล้วเขาก็ตระหนักว่า เขาควรทำอะไร ...เขาจึงฝังชุดอุปกรณ์เครื่องสงครามและอาวุธไว้ที่นั่น และตั้งใจสร้างสันติภาพในสังคมเพื่อชดเชยการทำลายและความเสียหายต่างๆ ที่เขาได้ก่อขึ้นก่อนหน้านั้น

คนที่สองที่เดินทางตามแผนที่มาพบแหล่งน้ำทิพย์ เป็นหญิงคนหนึ่งที่กำลังแก่เรียน เธอรู้หลายภาษา ศึกษาเรื่องวิทยาศาสตร์ และความรู้ที่เร้นลับต่างๆ ของโลก รวมทั้งเรื่อง น้ำทิพย์ที่ดึงดูดใจให้เธอมาศึกษาด้วย หญิงคนนี้ได้แต่งตัวอย่างดีด้วยชุดกระโปรงยาวจรดพื้น ข้างในกระเป๋าสลัด และกระเป๋ากระโปรงของเธอเต็มไปด้วยเพชรนิลจินดาต่างๆ เพราะเธอหวังว่า หลังจากดื่มน้ำทิพย์แล้ว เธอจะได้รับนรมย์กับชีวิตบนโลกนี้พร้อมกับทรัพย์ประดับกายต่างๆ เหล่านี้... เมื่อมาถึงหน้าถ้ำ หญิงคนนี้ก็เริ่มจ้องว่า เธอจะเข้าไปข้างในได้อย่างไรด้วยเครื่องแต่งกายที่เธอสวมใส่อยู่... ในที่สุด เธอก็ถอดเสื้อ และกระโปรงตัวยาวออก และนำมาห่อเพชรพลอยต่างๆ ที่เธอนำมา แล้วนำไปซ่อนในพุ่มไม้ใกล้ปากถ้ำ แล้วคลานเข้าไป... แล้วเธอก็ได้ดื่ม ได้ล้างหน้า ล้างตา ด้วยความชื่นใจ... แล้วจึงคลานออกมาด้วยความสุข และตระหนักว่าเธอต้องทำอะไรหลังจากนั้น... เธอตระหนักว่า ความรู้ที่เธอมีจะไม่มีประโยชน์อะไรเลย ถ้าไม่ได้ถูกนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตของคนอื่น เธอจึงนำเสื้อและกระโปรงที่ยาวมากของเธอมาตัด เหลือเป็นกระโปรงสั้นธรรมดาสำหรับเธอได้สวมใส่พอดีตัว ส่วนผ้าที่เหลือ เธอนำมาใช้เป็นโปสเตอร์เขียนประกาศหาผู้สนใจอยากเรียนมาเรียนหนังสือกับเธอ

บุคคลต่อไปที่แสวงหาน้ำทิพย์ เป็นสามีภรรยาที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ทั้งคู่มีเงินติดตัวไปมากมาย โดยหวังที่จะซื้อน้ำทิพย์นี้ไปเก็บสะสมที่บ้าน เมื่อเดินทางตามแผนที่มาถึงหน้าถ้ำ ทั้งคู่ก็รู้ว่า เขาทั้งสองต้องคลานเข้าถ้ำ ซึ่งหมายความว่า เขาต้องทิ้งกระเป๋าที่บรรจุธนบัตรไว้ข้างนอกถ้ำ แล้วจึงจะคลานเข้าไปได้... เขาทั้งสองได้ดื่ม ได้ล้างหน้า ล้างมือด้วยความชื่นใจ แล้วจึงคลานออกมา... พร้อมกับความตระหนักใหม่ที่ว่า ทรัพย์สินเงินทองมากมายของเขานั้น จะต้องถูกแบ่งปันให้แก่คนอื่น โดยเฉพาะคนยากจน คนอดอยาก ชีวิตของเขาทั้งสองเปลี่ยนไปเป็นคู่สามีภรรยาที่มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมตตาอารี แก่คนยากจนตั้งแต่ได้ดื่มน้ำทิพย์นี้เป็นต้นมา

(เรื่อง : The Treasure of the Kingdom of God
จากหนังสือ : Matthew: The Book of Mercy
โดย : Megan McKenna
New City Press, New York; 2002)

ข้อคิดแห่งชีวิต : มนุษย์เราแต่ละคนได้รับพระพรอันประเสริฐที่ได้เกิดมาเป็น “คน” คนหนึ่ง นอกจากนี้ พระพรอันประเสริฐยิ่งขึ้นไปอีก ก็คือ การได้เป็น “ลูกของพระเจ้า” เป็นคริสตชนคนหนึ่ง... เป็น “กระแสรเรียก” ของเราที่จะค้นหา “น้ำทิพย์ทรงชีวิต” นี้ (ยอห์น 4:10) สำหรับตัวเราเอง และสำหรับผู้อื่นด้วย

นักบุญยอห์น เนโปมุซีเน

ฉลองวันที่ 16 พฤษภาคม

องค์อุปถัมภ์ พระสงฆ์ผู้ฟังแก้บาป

ยอห์น เนโปมุซีเน ได้หายป่วยจากโรคโดยอาศัยคำภาวนาของบิคารมาดาผู้มีใจศรัทธา และเพื่อเป็นการขอบพระคุณพระเป็นเจ้าท่านทั้งสองจึงให้ส่งยอห์น ไปบวชเป็นพระสงฆ์

ยอห์น เนโปมุซีเน เป็นพระสงฆ์ และมรณสักขีแห่งศีลแก้บาป ท่านเกิดที่เนโปมุก ใน แคว้นโบแฮม (เช็กโกสโลวาเกีย) ท่านได้รับการศึกษาอบรมอย่างดีเลิศ มีความเฉลียวฉลาด จนใครๆ ต่างพากันชมเชยความศรัทธาของท่าน

เมื่อบวชเป็นพระสงฆ์แล้วก็ได้รับตำแหน่งเลขานุการของอัครสังฆมณฑลประจำกรุงปราก และรับหน้าที่เป็นวิญญานรักษ์ของพระราชินีด้วย

วันหนึ่งกษัตริย์เวเนสเลาส์ ที่ 4 ได้เชิญท่านบาทหลวงยอห์น เนโปมุซีเน เข้าเฝ้า และมีรับสั่งว่า “พระราชินีได้แก้บาปเรื่องอะไรบ้าง ขอให้ท่านบอกด้วย” บาทหลวงยอห์น ทูลตอบทันทีว่า “มิได้เป็นอันขาด” บาทหลวงยอห์น ทูลตอบต่อไปว่า “ความลับของวิญญาน เป็นกรรมสิทธิ์ ของพระเป็นเจ้าเท่านั้น!” กษัตริย์เวเนสเลาส์ ที่ 4 จึงทรงมีรับสั่งให้เจ้ยนดี และทรมานท่าน เพื่อบังคับให้บาทหลวงยอห์น บอกบาปของพระราชินีให้จงได้ จึงทรงคิดว่าหากมอบทรัพย์สินเงินทองให้มากสักหน่อยคงจะยอมบอกบาปนั้นอย่างแน่นอน จึงมีรับสั่งให้นำบาทหลวงยอห์นมาเข้าเฝ้าอีก กษัตริย์รับสั่งว่า “ท่านจะเป็นอิสระถ้าท่านยอมบอกบาปของราชินีให้เราฟัง และเราจะถวายทรัพย์สิน ยศศักดิ์ แก่ท่าน” บาทหลวงยอห์น ยืนนิ่งไม่ตอบอะไร ดูเหมือนคำสั่งของกษัตริย์ไร้ผล พระองค์ทรงกริ้วมากจึงสั่งให้ทหารตบหน้าบาทหลวงยอห์น และลากไปทรมานให้หนักกว่าเดิม แล้วนำไปโยนลงแม่น้ำมอลโด ซึ่งไหลผ่านกรุงปราก ผ่านวัดของท่านด้วย สฟของบาทหลวงก็ค่อยๆ ลอยไปตามกระแสน้ำ โดยปรากฏแสงประหลาดสว่างล้อมรอบสฟของบาทหลวงยอห์น ทำให้ชาวเมืองพากันพิศวงเป็นอย่างยิ่ง

เรื่องนี้เตือนใจเราให้วางใจในพระสงฆ์ ซึ่งท่านเป็นผู้แทนของพระเยซูเจ้าให้มากยิ่งขึ้น และพยายามเปิดใจกับท่าน เป็นต้นในที่ฟังแก้บาป แล้วท่านจะรู้สึกมั่นใจ สบายใจ และก้าวหน้าในความศรัทธามากยิ่งขึ้น

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าทั้งหลายขอขอบพระคุณที่ได้โปรดประทานพระพรมหานทางศีลล้างบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประทานนักบุญยอห์น เนโปมุซีเน ให้เป็นตัวอย่างพระสงฆ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ขอทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้รับศีลแก้บาปอย่างสม่ำเสมอ ให้เกิดคุณค่ามากยิ่งขึ้น **สั**

“วันมหาวิปโยคของประเทศไทย”

วันเสาร์ที่ 10 เมษายน 2010 เป็นวันมหาวิปโยคอีกวันหนึ่งของประเทศไทยในหลายๆ วันที่ผ่านไปในอดีต คนไทยเรายังไม่ลืมน้ำใจ และจะมีเช่นนี้อีกต่อไปไหมในอนาคต คิดดูให้ดี

วิปโยค, วิประโยค ความพลัดพราก ความกระจัดกระจาย ความจากกัน

มหา

1. ว. ยิ่งใหญ่ ใช้นำหน้าศัพท์อื่น
2. น. คำนำหน้าชื่อของผู้สอบไล่ได้ชั้นเปรียญแล้ว

มหาวิปโยค ถ้าเป็นการพลัดพรากจากกันด้วยความตายตามธรรมชาติ ตามอายุขัย หรือเป็นต้นด้วยอุบัติเหตุกะทันหัน หรือด้วยภัยธรรมชาติต่างๆ ก็นับว่าเป็นมหาวิปโยคสำหรับผู้ที่ เป็นพ่อแม่ ลูกหลาน ญาติมิตร และคนรักอย่างใหญ่หลวงอยู่แล้ว

แต่วันมหาวิปโยคในประเทศไทย ในกรุงเทพฯ เมืองหลวงของเรานี้เอง สดๆ ร้อนๆ 10 เมษายน 2010 มีภาพ มีเสียง สยดสยอง น่าเศร้าใจ ให้เห็นเป็นประวัติศาสตร์ คนไทย ยิ่งระเบิดฆ่ากันตาย ทั้งทหารทั้งประชาชน 20 กว่าคน บาดเจ็บเป็นร้อยเป็นพัน เนื่องจากการขัดแย้งกันเรื่องการเมือง มันไม่ทำให้ พ่อแม่ ลูกหลาน ญาติมิตร คนรักต้องเศร้าโศก เสียใจสักเพียงใดดอกหรือ

ต่างฝ่ายต่างมีเหตุผลของตนเอง ต่างฝ่ายต่างต่อว่ากันและกันอย่างดุเดือด จนกระทั่งต้องเข่นฆ่ากันอย่างบ้าเลือด เลือดไทยด้วยกันเอง ใครจะชนะ ใครจะแพ้ ประเทศไทยจะเป็นอย่างไร คงไม่ต้องอธิบาย แล้วจะรักสามัคคี มีสุขเหมือนเดิมไหม มีแต่เศร้าๆ

ไม่ต้องกล่าวถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระราชวงศ์ทุกพระองค์ จะต้องเศร้าพระทัยสักปานใด ที่ทรงเห็นประชาชนของพระองค์ รบราฆ่าฟันกันเอง พุดไม่ออก อธิบายไม่ได้ ไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมต้องเข่นฆ่ากันเช่นนี้ด้วยหรือ และจะต้องเป็นแบบนี้อีกไหม

ถ้าคนไทยรักกันจริงๆ รักในหลวงของเราจริงๆ รักประเทศไทยของเราจริงๆ เรื่องร้ายต่างๆ เหล่านี้ต้องไม่เกิดขึ้นแน่ๆ ทุกศาสนาสอนให้มนุษย์ทุกคนเป็นคนดี รู้รักสามัคคีกัน อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และสันติ และทุกคนก็อยากให้เป็นเช่นนั้น แต่ทำไมเราคนไทยด้วยกันแท้ๆ ต้องมาเข่นฆ่ากันเช่นนี้ด้วยหรือ

พระเยซูเจ้าสอนให้เรารักกันและกัน อภัยกันและกัน แม้กระทั่งศัตรูของเราด้วย แม้ความคิดเห็นจะไม่ตรงกัน แม้เราแต่ละคนจะมีข้อผิดพลาดบ้าง แต่เราแต่ละคนก็มีความดีอยู่ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าเราอดทนและอภัยข้อบกพร่องของกันและกัน และเอาความดีของแต่ละคน ร่วมกันส่งเสริมสนับสนุนกันและกัน สังคม ประเทศไทยของเราจะต้องเจริญรุ่งเรือง มั่นคง และจะมีแต่ความสุข สันติ ที่เราทุกคนปรารถนาตลอดไปด้วยอย่างแน่นอน

เมื่อถูกถามเรื่องเพศ (ที่ 3)

นักศึกษาปริญญาโทจากสถาบันแห่งหนึ่ง
นัดสัมภาษณ์ พูดคุยประกอบงานวิจัยของเขา เขา
อยากรู้เรื่องเพศและเป็นพิเศษที่เราเรียกว่าเพศที่ 3
ผมรับเทียบเชิญ ต่อไปนี้เป็นบทตัดตอนจากการ
สัมภาษณ์นั้น

ความคิดเห็นทั่วไปต่อสถานการณ์รักเพศเดียวกัน
ในปัจจุบัน เช่น สิทธิมนุษยชนสากล การเรียกร้อง
สิทธิเกย์ และการปรากฏตัวตามสื่อ

พบว่าสังคมเปิดกว้างขึ้น มีการยอมรับ
มากขึ้น ในแง่บวกคือการยอมรับคุณค่าในชีวิตคน
ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี การเปิดกว้างแสดงให้เห็นถึงความ
หลากหลายของการดำรงอยู่ของคน ไม่ว่าจะ
การยอมรับในชนชั้น วัฒนธรรมต่างกัน หรือ
สถานภาพ เราก็น่าจะยอมรับความต่างในด้าน
สภาพของจิตใจ แต่ในส่วนที่ไม่สามารถบอก
ถูกผิดได้ชัดเจนก็คือเรื่องการเรียกร้อง เพราะบอก
ลำบากมาก ตัวอย่างเช่น เฟมินิสต์ ก็จะมีสุดโต่ง
สองมุม คือสิทธิสตรีซึ่งเรียกร้องให้เป็นกุลสตรี
หรือสตรีที่แท้จริงแต่อีกมุมหนึ่งจะมองว่าสิทธิสตรี
ก็คือเขาสามารถทำในสิ่งที่ผู้ชายทำได้ ในแง่ของ
รักเพศเดียวกันก็คล้ายๆ กัน คือบางครั้งก็เรียกร้อง
การยอมรับ แต่บางครั้งเรียกร้องการยอมรับใน
คุณค่าที่ผิดเพี้ยนไป คือการเรียกร้องบางอย่าง
เป็นสิ่งที่ดี เช่น เรียกร้องให้เข้าใจเขา แต่การ
เรียกร้องในบางอย่างมันเป็นไปได้ลำบาก เช่น

การแต่งงานระหว่างเพศเดียวกัน

จากที่เคยไปร่วมงานเพศวิถี ตอนแรก
คิดว่าเรื่องเพศก็คือการยอมรับเพศต่างๆ แต่ในงาน
จริงๆ แล้วเหมือนกับพวกเพศที่สามจะออกมา
พยายามให้เกิดการยอมรับในสิ่งที่เขาเป็น ซึ่งใน
ภาพรวมผมเห็นว่ารับได้ แต่หลายๆ ครั้งการ
แสดงออกของบางกลุ่มเกินงาม สมมุติว่าคุณบอก
ว่าคุณเป็นผู้หญิง แต่ผู้หญิงที่เราคิดว่าเป็น
กุลสตรี หรือผู้หญิงที่คนส่วนใหญ่เขามองว่าดี จะ
ไม่แสดงออกขนาดนั้น หรือในกรณีที่คุณที่วิได้ฟัง
ทัศนคติของคนที่เขาตัดแปลงเพศไปแล้วให้
สัมภาษณ์ว่าเรื่องเพศมันเป็นเรื่องของจิตใจไม่ใช่
สรีระ ถ้าเป็นเรื่องของจิตใจแล้วทำไมจึงผ่าตัด
ร่างกาย หลายครั้งมันเป็นคำถามที่ยังหาข้อสรุป
ได้ยากมาก

อย่างไรก็ตามมองสถานการณ์ทั่วไปของ
การรักเพศเดียวกันเป็นสถานการณ์เชิงบวก ในแง่
การเปิดกว้างแต่สถานการณ์ที่ยังเป็นคำถามอยู่ก็คือ
ตกลงเขาเข้าใจในสิ่งที่เขาเป็นแล้วหรือยัง แล้วเขา
อยากให้สังคมเข้าใจเขาในแบบไหน แล้วเขา
เรียกร้องสิทธิที่มันเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ แต่
สถานการณ์โดยรวมถือว่าดีขึ้นมาก การยอมรับก็
คงมากขึ้น แต่ว่าการปรากฏตัวตามสื่อมีสิ่งที่
น่าเป็นห่วงอยู่ เช่น การเป็นแบบอย่าง แต่ถ้า
มองเรื่องความคิดก็เป็นเรื่องที่ดี ไม่ใช่เรื่องที่จะ
ต้องมาถกกัน

เป็นกระแสสังคมในปัจจุบัน ผมว่ามันเป็นคนละเรื่องกับการกีดกัน แต่เป็นธรรมชาติของคำสอน เป็นเรื่องราวปรัชญาและเทววิทยาที่อยู่ในคำสอนมันก็เลยส่งผลมาที่การปฏิบัติ

คิดว่าสาเหตุของรักเพศเดียวกันมาจากอะไร

คิดว่ามีอยู่หลายประเด็น แต่เราต้องมานิยามคำนี้ให้ชัดๆ ก่อนว่าเรามองในเชิงบวกหรือในเชิงลบ ถ้าเรามองในแง่บวกเราอาจจะมองว่าสาเหตุมันอาจจะดี แต่ถ้ามองในแง่ลบเราก็อาจจะมองว่าสาเหตุมันอย่างนั้นอย่างนี้ ผมมองว่ามีทั้งในแง่บวกและแง่ลบ เช่น อยู่ใน

ประเด็นย่อยเรื่องการแต่งงานและการบวชเป็นพระของคนรักเพศเดียวกันในมุมมองของคาทอลิก

ในระบบการเมืองการปกครองของวัฒนธรรมต่างๆ ส่วนมีปรัชญาอยู่ตรงนั้น เราจึงต้องกลับไปดูแนวคิดหลัก คือบางเรื่องไม่ใช่การกีดกัน แต่เป็นเรื่องความขัดแย้งกับแนวคิดหลัก เช่น แนวคิดหลักในเรื่องมนุษย์คือ พระเป็นเจ้าสร้างมนุษย์ให้มีชายและหญิง ตามพระฉายาลักษณ์ของพระองค์ และพระเจ้าก็ทรงรับธรรมชาติความเป็นมนุษย์มาเป็นพระเยซู อันนี้คร่าวๆ แต่สิ่งนี้จึงเป็นบทสอนหลักว่า เมื่อมนุษย์มีชายและหญิง คำสอนของพระศาสนจักรจึงเปิดโอกาสให้ชายเท่านั้นที่จะเป็นศาสนบริกรของศาสนา คนที่มีพฤติกรรมแบบนี้ เขายังสับสนอยู่ ทางวาติกันจึงต้องมีความเข้มงวดในเรื่องนี้เป็นพิเศษเพราะ

บ้านเขรมมีแต่ผู้ชาย เราก็รักเพศเดียวกันนะ เรายรักกันเราช่วยเหลือกัน แต่รักเพศเดียวกันจะเป็นแง่ลบทันทีในมุมมองคาทอลิก ถ้าเลยเถิดไปถึงการมีเพศสัมพันธ์ ผมมองว่าการรักเพศเดียวกันมันก็คือความรักความห่วงใยซึ่งกันและกันซึ่งมันเกิดขึ้นได้ แต่ถ้าในแง่การมีเพศสัมพันธ์ก็จะถือว่าผิดธรรมชาติ

สาเหตุของรักเพศเดียวกันมีหลากหลายจากการศึกษาจากหนังสือจริยธรรมคริสเตียน จะบอกว่าเป็นรสนิยมทางเพศ ไม่ใช่เรื่องผิดถูกทางศีลธรรมแต่คริสเตียนก็ถือมาตลอดว่าเป็นบาป เพราะเป็นความผิดธรรมชาติ ไม่ผิดศีลธรรม เพราะศีลธรรมถูกมองจากพื้นฐานทางวัฒนธรรม แต่หนังสืออีกเล่ม (ของ อ.ชเนศ วงศ์ยานนาวา) มองว่าคริสตศาสนาเป็นศาสนาที่เคร่งครัดห้ามเรื่องพวกนี้เด็ดขาด ส่วนในหนังสือคำสอนของ

ศาสนจักรกล่าวว่า เป็นปรากฏการณ์ที่ยังไม่สามารถอธิบายได้ แต่ผมคิดว่าสาเหตุหลักๆ น่าจะมาจากธรรมชาติของเขา เวลาอ่านข้อมูลหรือพบปะผู้คน ก็สงสัยว่าเขาต้องการเป็นอย่างนี้หรือเปล่าซึ่งก็ไม่ใช่ บางครั้งเขาก็เกลียดตัวเองด้วยที่เป็นแบบนี้ แต่มันก็ห้ามไม่ได้ ดังนั้นผมคิดว่ายังไม่สามารถฟันธงได้ว่าสาเหตุมาจากอะไร แต่ว่ามองในมุมต่างๆ กันได้ เหมือนกับเรามองพัฒนาการจากตรงนี้เราก็เห็นว่า มันเอียง แต่ถ้าเรามองจากอีกด้านอาจจะเห็นว่ามันตรง คือถ้าเรามองในแง่บวก ก็คงจะมองว่าสาเหตุมาจากความรัก แต่ถ้าต้องไปถึงการมีเพศสัมพันธ์ ก็อาจจะต้องมองต่อไปว่า มีสาเหตุจากอะไร เขามีจิตใจแบบนั้น หรือมีร่างกายแบบนั้น หรือเขาอยู่ในวัฒนธรรมแบบนั้น ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ยังคงบอกได้ไม่ชัดเจน

เคยมีคนรักเพศเดียวกันมาขอคำปรึกษาบ้างไหม หากไม่เคย สมมุติว่ามีคนมาขอคำปรึกษาในเรื่องนี้ ท่านจะให้คำแนะนำอย่างไร/ได้ติดตามผลหรือไม่ อย่างไร

ไม่มี แต่ได้พบเห็นพูดคุย มีเพื่อน และ ลูกศิษย์ หรือเราพบเห็นเขาด้วยตัวเอง

เคยมีผู้ปกครองมาขอคำปรึกษาเกี่ยวกับลูกที่มีพฤติกรรมเสี่ยงหรือไม่ อย่างไร

ไม่ได้ปรึกษาโดยตรง แต่ออกทำนองว่ามาบ่นให้ฟัง ก็ให้คำแนะนำไปบ้าง ผมอยู่ในมุมศาสนา เราก็สอนว่ามันไม่ถูกต้อง แต่เราก็เคารพคุณค่า และศักดิ์ศรีความเป็นคนของเขา คำแนะนำที่ให้เสมอๆ ก็คือต้องเข้าใจเขา อยู่กับเขา ปฏิบัติต่อเขาในฐานะที่เขาเป็นคนหนึ่ง แต่ผมพบทางออกที่เป็นบทสรุปเสมอๆ โดยให้เขามองไปไกลๆ ว่า สมมุติคุณเป็นชายรักชาย หรือหญิงรักหญิง แล้วมันจะเป็นอย่างไรต่อ ชีวิตครอบครัวจะเป็นอย่างไร

ถ้าต้องเลือกจริงๆ ในอนาคตจะเป็นอย่างนี้ได้หรือเปล่า ผมคิดว่าประมาณเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ก็ต้องกลับไปสู่ธรรมชาติของความเป็นจริง เช่น เราเคยอยู่ในโรงเรียนหญิงล้วนอาจจะเคยรักผู้หญิงด้วยกัน มันเป็นเรื่องของ เวลา จังหวะและโอกาส เมื่อคุณโตขึ้น สังคมโตขึ้น ในที่สุดคุณต้องเลือกคุณก็ (คง) เลือกผู้ชายอยู่ดีนั่นแหละ

ท่านคิดเห็นอย่างไรที่นักเทววิทยา ผู้นำหรือผู้รู้ศาสนาบางคนสนับสนุนกลุ่มเกย์ เช่น การตีความพระคัมภีร์สนับสนุนคนรักเพศเดียวกัน

การตีความแบ่งออกเป็นสองสายหลัก ของคาทอลิกต้องตีความจากมาตรฐานกลาง แต่บางกลุ่มตีความโดยใช้พระจิตในตัวเขาตีความขยายความ ในการตีความเรื่องเมืองโสโดม กับโกโมราห์ ก็ตีความได้ว่า มีความบาปเกิดขึ้น แล้วพระเจ้าก็ทรงทำลายบาปนั้นด้วยไฟ ซึ่งเป็นการลงโทษ แต่ผมคิดว่าเป็นบาปของสังคมโดยทั่วไป ไม่ได้จำเพาะแต่เรื่องรักเพศเดียวกัน บาปก็คือบาป มีบาปอยู่มากมาย ผมไม่คิดว่าแค่บาปเรื่องนี้ เรื่องเดียวพระเจ้าจะส่งไฟปรลัยกัลป์มาทำลายทั้งเมือง คงจะเป็นความบาปที่เกิดขึ้นมากมาย แล้วรักเพศเดียวกันเป็นบาปหนึ่งในนั้น

แต่หากอ่านพระคัมภีร์ในบทอื่นๆ เช่น เลวีนิติ และเฉลยธรรมบัญญัติ จะพบว่าพระเป็นเจ้าสร้างมนุษย์ที่เป็นชายและหญิง เพราะฉะนั้นอะไรก็ตามที่ไม่ตรงกับการสร้างตรงนั้นย่อมไม่ถูกต้อง

ท่านคิดเห็นอย่างไรที่นักเทววิทยา ผู้นำหรือผู้รู้ศาสนาบางคนต่อต้านกลุ่มเกย์ เช่น คำนำเรื่องลัทธิต่างๆ

ผมคิดว่าผู้นำศาสนาก็ควรทำหน้าที่ของผู้นำศาสนา เพราะศาสนาต้องยืนยันในสิ่งที่

ตนเองสอน แต่เมื่อใดก็ตามออกไปในเชิงใช้
ความรุนแรง คือการต่อต้านทำได้หลายวิธี
เช่น เขียนสาส์นเพื่อยืนยันสิ่งที่เราคิด อันนี้ผม
เห็นด้วย แต่ถ้าไปชูป้าย ขว้างปา ขับไล่ ไปเผา คง
ไม่เห็นด้วย คำว่าต่อต้านมันอาจฟังดูโหดร้ายนะ
แต่ว่าการยืนยันสิ่งที่ถูกต้อง การเป็นมโนธรรมให้
กับสังคม และการยืนยันข้อคำสอนของตนเอง เป็น
หน้าที่ของผู้นำศาสนา ผมไม่แน่ใจว่าคำว่าต่อต้าน
กินความแค่ไหน แต่ถ้าเป็นการยืนยันสิ่งที่เรา
สอนสิ่งที่เราเชื่อ ก็ควรทำ แต่การต่อต้านแบบ
ทำลายล้างก็ไม่ใช่วิธีที่ผู้นำศาสนาควรทำ

มีอะไรจะบอกกับคนรักเพศเดียวกันที่หันหลัง ให้ศาสนาของตนหรือไม่

อันนี้ก็แล้วแต่กรณี มีคนรักเพศเดียวกันที่
ไม่ยอมมาปฏิบัติศาสนกิจ เพราะรู้สึกผิดบาป
ผมก็บอกให้ลองไปปรึกษาคุณพ่อวัดที่ไปเป็น
ประจำ เรื่องแบบนี้ไม่ใช่ปัญหาส่วนใหญ่ เราก็ค
เลยไม่ได้ไปประกาศหาว่าใครเป็นรักเพศเดียวกัน
จะได้มาพัฒนาแก้ไข แต่ถ้าเขาไม่สบายใจ กำลัง
จะทิ้งความเชื่อ ทิ้งพระเป็นเจ้า หรือขัดข้องใจ
ข้อคำสอน เขาสามารถเข้าไปปรึกษาคุณพ่อที่อยู่
ตามวัดได้ เขาสามารถหาช่องทางทำความเข้าใจ
ในชีวิตของเขาได้ ถ้าเกิดมีเรื่องแบบนี้มา พ่อก็จะ
บอกก่อนว่า ความรักเป็นเรื่องสวยงาม แต่หาก
เป็นความสัมพันธ์เพศเดียวกันมันก็ไม่เป็นธรรมชาติ
เมื่อไม่เป็นธรรมชาติ ศาสนาคริสต์เราก็ไม่
สนับสนุน แต่ก็เข้าใจเขา อยู่ร่วมโลกกับเขาได้ แต่
เราก็ไม่สามารถบอกเขาได้ว่า คุณทำไปเลย คุณ
ทำถูกแล้ว คำตอบตรงนี้ก็คือ เราเข้าใจเขา และ
เปิดโอกาสให้เขาเข้ามาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แต่
ก็มองว่ามันเป็นสิ่งที่บกพร่องอันหนึ่งที่แก้ไขได้
เพราะมีบาปทางเพศอีกมากมาย รักเพศเดียวกันก็
เป็นกรณีหนึ่งเท่านั้นเอง

ท่านคิดว่าศาสนาของท่านควรมีบทบาท และทำที่ ต่อประเด็นนี้อย่างไรในอนาคต

บทบาทของศาสนาคริสต์ส่วนใหญ่ก็คือ
เราจะเคารพในความเป็นบุคคลของเขา แต่ก็
ส่งเสริมความเป็นเพศที่สามของเขา ทำที่ของเรา
ก็ยึดตามพระศาสนจักร ยึดตามที่สำคัญว่าดีกัน และ
พระสันตะปาปายืนยันตลอดมา เช่น คุณดูแลเรื่อง
ศาสนบริการให้ชัดเจน ไม่มีทำที่ส่งเสริม แต่ก็ต้อง
อยู่กับพวกเขาอย่างเข้าใจ

ในด้านกิจกรรมคิดว่าควรมีช่องทางที่จะ
ทำความเข้าใจ ผมเคยไปที่โบสถ์ในอเมริกาซึ่งมี
โบสถ์ต้อนรับชาวเกย์ (เป็นโบสถ์ของนิกายที่
ไม่ใช่คาทอลิก) คือเปิดกว้างต้อนรับเขา ผมมอง
ว่าคนกลุ่มนี้บางที่ที่ต้องการแสดงออก และเขาก็มี
ความพร้อม มีจุดแข็ง มีจุดดีของเขา แต่บางที่
ศาสนาเหมือนไปปิดกั้น ศาสนาจึงควรเป็นเพื่อน
ร่วมทางให้เขาเข้าใจชีวิต แต่มันก็เป็นเรื่อง
ละเอียดอ่อน เพราะเปิดกว้างมากไปก็ดูจะ
เป็นการสนับสนุน เราคงไม่มีองค์กรขึ้นมาดูแล
อย่างชัดเจน แต่คงดูแลอ้อมๆ คือทำความเข้าใจ
หรือเผยแพร่ทางสื่อต่างๆ หรือมีหน่วยงานที่ให้
คำปรึกษา

ความเห็นเพิ่มเติมอื่นๆ

ผมมองว่ารักเพศเดียวกันเป็นปลายทาง
ของความเข้าใจเรื่องเพศ คือจุดที่เราทำความเข้าใจ
เข้าใจเรื่องเพศในศาสนาคริสต์ก็คือ ชาย-หญิง แล้ว
เราก็เลือกมองที่กายภาพ เพราะกายอย่างนี้เราเลย
เป็นชาย เพราะกายอย่างนี้เราเลยเป็นหญิง คนรัก
เพศเดียวกันเขาอาจจะมองที่จิตใจ แต่ของเรามัน
ชัดเจนตรงนี้ คือมีเพียงเพศชายกับเพศหญิงเท่านั้น
*เทพที่บันทึก กดปุ่ม stop การสัมภาษณ์
จบลง แต่เราคงต้องไปคิดว่าเราควรจะทำอย่างไร
บนความแตกต่างเหล่านี้*

สุขสันต์

วันปีสถา-วันสงกรานต์

“สุขสันต์” เป็นคำที่เราคัดสรรมาเพื่อสื่อแสดงความรักปรารถนาดีที่มนุษย์เราพึงมีต่อกัน ทุกคนล้วนปรารถนาความสุขสันต์หรือสันติสุขนี้ อย่างถ้วนหน้ากัน

ดังนั้น โอกาสเทศกาลวันสำคัญๆ จึงมักใช้คำนี้ทักทายอวยพรให้แก่กัน ยิ่งกว่านั้นตามนัยยะทางศาสนาแล้ว คำสันติสุขนี้น่าจะทำให้เราเข้าใจในคุณค่าและพยายามเข้าถึงเป้าหมายของชีวิตและสังคม

หน้าที่ของเราคือทำอะไรให้คำอวยพรนี้บังเกิดผล กลายเป็นพรที่มีชีวิตชีวาและเป็นจริงในวิถีชีวิตประจำวันของเราอย่างเต็มที่

คริสตศาสนาได้ให้ความสำคัญกับคำว่า สันติสุข นี่เป็นพิเศษในโอกาสเทศกาล “ปัสกา” เพราะเป็นการรำลึกถึง “การผ่าน” ในพระธรรมเก่า บ้านใดที่พระเจ้าเสด็จผ่านโดยมีเลือดแกะทาไว้ที่กรอบประตู บ้านนั้นก็จะประสบสันติสุข มีความปลอดภัยปราศจากการเช่นฆ่าใดๆ

และยิ่งกว่านั้นเรายังรำลึกถึงการผ่านความตายในบาปมลทินมาสู่ชีวิตในบุญกุศล ทุกคนจะได้รับการไถ่ให้รอดพ้นจากการเป็นทาสของบาป อาศัยการหลังพระโลหิตบนกางเขนขององค์พระคริสตเจ้า (คส 1:20) และการกลับคืนชีพของพระองค์ในพระธรรมใหม่

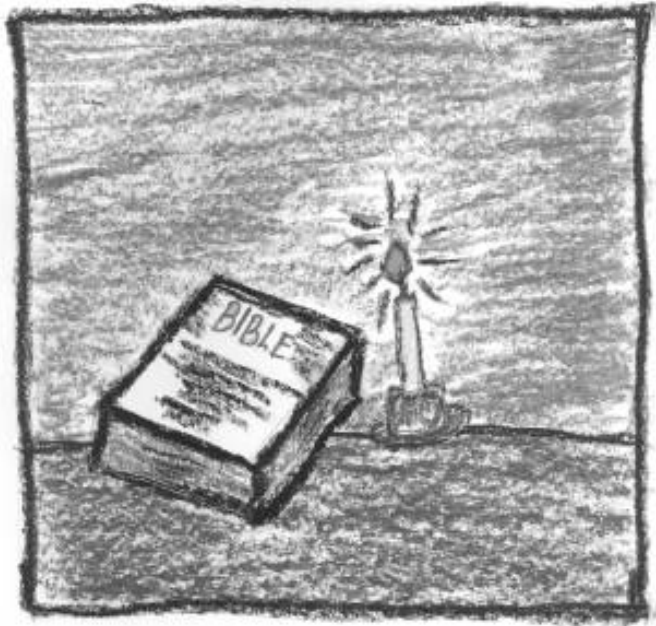
ส่วนพุทธศาสนาได้ให้ความสำคัญกับคำนี้โดยโยงเข้ากับเรื่อง “นิพพาน” อันเป็นเป้าหมายของการบำเพ็ญตนเพื่อบรรลุนิพพาน และนำไปสู่สันติสุขหรือความสงบสุขร่มเย็นที่แท้จริง อันเป็นสภาวะของการชำระมลทินใจให้ปราศจากกิเลสของความโลภโกรธหลง ทั้งนี้ โดยอาศัยวิธีการปฏิบัติธรรมในลักษณะเจริญสมณะกรรมฐานและเจริญวิปัสสนากรรมฐาน เป็นต้น

จึงเห็นได้ว่า แม้แต่ละศาสนามีวิธีการต่างกัน แต่เป้าหมายมีเหมือนกันคือเพื่อบรรลุนิพพาน สันติสุขที่แท้จริง พุทธศาสนาใช้กระบวนการธรรมาธิฐานเพื่อให้เข้าถึงนิพพาน ในขณะที่คริสตศาสนาเน้นกระบวนการบูคาธิฐาน เพื่อให้เข้าถึงพระเจ้าด้วยความสนิทสัมพันธ์กับพระองค์

ในพระเจ้าองค์ความรักที่เสียสละและอภัย เป็นผู้สร้างมวลมนุษย์มาเพื่อให้มีส่วนร่วมในความรักนั้น ทั้งกับพระองค์และเพื่อนมนุษย์ หรือในส่วนที่เป็นองค์ประกอบพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา การปฏิบัติตามองค์ธรรมเหล่านี้ก็ย่อมจะทำให้เราเข้าสู่สภาวะของพรหมในฐานะผู้สร้างโลกด้วยเช่นกัน ผ่านทางพระเจ้า องค์ความรัก พระบิดาพระเจ้าผู้สร้าง หรือพระพรหมผู้สร้างตามความเชื่อศรัทธาของศาสนิกในแต่ละศาสนาที่ตนนับถือ เราจึงมีความมั่นใจที่จะกล่าวทักทายกันและกันว่า สุขสันต์วันปัสกา หรือ สุขสันต์วันสงกรานต์

ขอให้ความสุขสันต์หรือสันติสุขที่แท้จริงตามทัศนคติข้างต้นนั้น จงเป็นของทุกท่านผู้มีน้ำใจดี

“ซ่อม (เส้นทาง-รัก)”

การแก่งแย่ง “มะเร็ง” ที่กัดกินจิตวิญญาณ

การแก่งแย่งแข่งขันของผู้คน ดูเหมือนจะมีมานาน แต่การแก่งแย่งอย่างไม่มี
กติกายเป็นมะเร็งร้ายที่ทำให้สังคมเสื่อมโทรม และยากต่อการรักษา

การทำทุกอย่างเพื่อเอาตัวรอดและอยู่ในสังคมได้ หรืออยู่ได้อย่างเหนือชั้นกว่า
ไม่ว่าบันไดที่ป่ายปีนจะเป็นเลือด เป็นน้ำตา หรือหยาดเหงื่อของใครก็ตาม

การเปลี่ยนความคิดและอุปนิสัยที่ผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย คงพอจะเยียวยาได้
เช่นเดียวกับผู้ป่วยมะเร็งหลายรายที่หายจากโรคได้ด้วยการเปลี่ยนอุปนิสัยจากการ
กินสเต็กมากินผักผลไม้แทน

“หันมาแข่งกันทำความดี” เพื่อกำจัดมะเร็งร้ายในสังคม เริ่มทีละน้อยจากตัวเรา
ก่อน เช่นการฝึกอ่านพระบัญญัติหรือถ้อยคำดี โดยไม่รู้สึกละอายใจว่าเราปฏิบัติ
ไม่ได้ มันเป็นยาขมก็จริง แต่มันก็เป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้เรารู้ว่า น้ำผึ้งหวานมีความ
แตกต่างจากยาขมอย่างไร **๕**

ผู้นำด้านพื้นโพลีเมอร์ที่แท้จริงตลอดระยะเวลากว่า 80 ปี ด้วยวัสดุเคลือบพื้น-ผนัง
ที่มีคุณภาพสูง พستจากอเมริกาภายใต้ชื่อทางการค้า “STONHARD” ที่มีคุณสมบัติ

- เป็นวัสดุเคลือบผิวสามารถทนการกัดกร่อนของสารเคมีได้ดี ในแต่ละสภาวะแวดล้อม
- ลดปัญหาเรื่องการ Shut down เครื่องจักรเป็นระยะเวลานานติดต่อกัน

บริษัท 949 ซัพพลายส์ จำกัด ได้รับความไว้วางใจให้เป็นตัวแทนจำหน่ายแต่ผู้เดียวในประเทศไทย
มาเป็นเวลานานกว่า 10 ปี มีผลงานมากมายในกลุ่ม โรงงานอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม โรงงาน
ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และโรงแรมที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย สิ่งต่างๆ เหล่านี้สามารถทำให้ท่าน
มั่นใจในผลิตภัณฑ์ และการบริการที่จะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

โทรศัพท์ 0-2645-2599

โทรสาร 0-2645-2744

บริษัท 949 : ซัพพลายส์ จำกัด

184/181 ชั้น 28 อาคารฟอรัมทาวเวอร์ ถนนรัชดาภิเษก ห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10320

โทรศัพท์ 0-2645-2599, 0-2645-2600 โทรสาร 0-2645-2744

DaDa Sound

บริษัท ดาดาดาวด์ จำกัด

ผู้นำด้านบริการให้เช่าและติดตั้งระบบเสียง ระบบแสงสี

เครื่องดนตรีมาตรฐานสากล

ด้านรับงานที่ต้องการความสมบูรณ์แบบทุกประเภท

อาทิ งานคอนเสิร์ต งานแสดงสินค้า Grand opening

งาน Presentation งาน Exhibition งานเดินแบบ

งาน Event งานประชุมสัมมนาประชาสัมพันธ์

งานปาร์ตี้ และงาน Entertain จัดเลี้ยงทั่วไป

พร้อมให้คุณมั่นใจในผลงานของเรา

ด้วยประสบการณ์กว่า 30 ปี

จนได้รับความไว้วางใจจากบริษัทต่างๆ

ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ

ที่ตั้ง :

สนโสม - ซิมลา สี่แยกสุข 63/3 อ.บางขุนนนท์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700

โทร. 0-2424-6150 โทร : โทรสาร 0-2434-0912 WWW.dadasoundsystem.com

E-Mail : dadasoundsystem@yahoo.com, dada_sound@hotmail.com

MARTIN DE TOURS

LIBRARY

ห้องสมุดมาร์ติน เดอ ทัวร์ส์ (Martin de Tours) เป็นชื่อเดิมของห้องสมุดของโรงเรียนในอิตาลี (โดยตั้งอยู่ในตัวอาคาร "อัสสัมชัญ 100 ปี" ซึ่งอาคารถูกรื้อถอนเมื่อปี พ.ศ. 2546) ตั้งขึ้นเพื่อให้เกียรติแก่ท่านเจ้าอาธิการมาร์ติน เดอ ทัวร์ส์ อธิการโรงเรียนอัสสัมชัญ (ดำรงตำแหน่งอธิการ เมื่อปี พ.ศ. 2445-2463 และ พ.ศ. 2472-2475)

ห้องสมุด "มาร์ติน เดอ ทัวร์ส์" ตั้งอยู่บนชั้น 3 ถึงชั้น 5 ของอาคารศูนย์การเรียนรู้ และหอประชุมอเนกประสงค์ "Saint Louis-Marie Memorial Building" ประกอบด้วย

ชั้น 3 Digital Library เป็นส่วนของการเรียนรู้และสืบค้น ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ประกอบด้วย ห้อง Conference Room, Edutainment Booth, ห้อง Media Center, ห้อง Sound Studio, ห้อง Production Room

ชั้น 4 Reading Library เป็นส่วนอ่านหนังสือและมุมค้นคว้า ที่รวบรวมหนังสือทั้งในและต่างประเทศ, ห้อง Reading Group

ชั้น 5 Computer Lab เป็นห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ PC และ Mac, ห้องปฏิบัติการ Robot ห้อง Photo Studio

ห้องสมุดมาร์ติน เดอ ทัวร์ส์ (Martin de Tours) จัดให้เป็นห้องสมุดที่ทันสมัย สามารถตอบสนองต่อความต้องการของการเรียนการสอน ในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างสมบูรณ์

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ โรงเรียนอัสสัมชัญ โทรศัพท์ 0-2630-7111-25

โรงเรียนอัสสัมชัญ

แผนกประถม 90/1 ซอยสาทร 11 แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120
โทรศัพท์ : 0-2675-6970-82 โทรสาร : 0-2212-2310

แผนกมัธยม 26 ซอยเจริญกรุง 40 แขวงบางรัก เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500
โทรศัพท์ : 0-2630-7111-25 โทรสาร : 0-2237-7769

<http://www.assumption.ac.th> E-mail : webmaster@assumption.ac.th

“กลับมาที่หัวใจ แห่งความเป็นมนุษย์”

ความล้มเหลวของสันติ?

ผมขอบอกความในใจอย่างตรงไปตรงมาครับว่า ผมรู้สึกเสียใจและเศร้าใจเป็นอย่างมากสำหรับผู้เสียชีวิตทั้ง 25 คน ผู้ที่บาดเจ็บ 860 คนจากเหตุการณ์ในวันที่ 10 เมษายนที่สี่แยกคอกวัว และขณะที่ผมกำลังจะปิดต้นฉบับอยู่นี้ก็มีการใช้อาวุธ M79 ยิงเข้าไปยังสถานีรถไฟฟ้าย่านทีเอส ศาลาแดง-หน้าโรงแรมดุสิตธานี ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บอีก 84 คน

ท่ามกลางความเศร้าใจ เสียใจที่เกิดขึ้นนี้... ผมเกิดคำถามในใจว่า... ความพยายามต่างๆ ที่จะหยุดความรุนแรง ต้องการสันติ ต้องการรักษาชีวิตของผู้คนซึ่งมีทั้งเครือข่าย หน่วยงาน องค์กรต่างๆ ร่วมกับประชาชนคนไทยอีกเป็นจำนวนมากมายันล้มเหลวแล้วใช่หรือไม่?

ผมสารภาพตามตรงครับ ว่า ณ วันนั้น ณ เวลานั้นที่ผมทราบข่าวว่ามีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ... ผมรู้สึกว่าความพยายามต่างๆ เพื่อสร้างสันติ ยุติความรุนแรงที่ทำมานั้นล้มเหลว... (แม้ว่าในใจลึกๆ ผมยังเชื่อในคุณค่าแห่งสันติอยู่ก็ตาม)

จนกระทั่งผมได้พูดคุย กับน้องๆ สันติอาสา 4-5 คนที่อยู่ในเหตุการณ์วันที่ 10 เมษายน... บริเวณสี่แยกคอกวัวและบริเวณใกล้เคียง... ทุกคนยังมีความหวังที่จะสร้างสันติต่อไป... ทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลายและมีความหวังขึ้นมาบ้าง...

ไม่อยากเห็นคนเจ็บและตาย

เพราะความขัดแย้งทางการเมืองอีกแล้ว

กลุ่มสันติอาสาเป็นกลุ่มที่เข้าไปสังเกตการณ์ช่วยเป็นพยานกลางในการบันทึกเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากการเข้าไปอยู่ท่ามกลางชุมนุม บอกเล่าสิ่งที่เห็นและได้ยิน โดยปราศจากการตัดสินหรือตีความ โดยจะมีการจับคู่กับเพื่อนคอยช่วยเหลือกัน มีอุปกรณ์ทำงาน อาทิ เทปบันทึกเสียง กล้องถ่ายรูป กล้องวิดีโอ และโทรศัพท์

น้องสันติอาสาหญิงคนหนึ่งเขียนบันทึกไว้เมื่อตี 2 ของเช้าวันที่ 11 เมษายนว่า “ฉันเดินออกจากที่ชุมนุมด้วยความหมดแรง แรงแยกเดี่ยวก็คงจะฟื้น แต่แรงใจนั้นหายไปกับสายลมแห่งความรุนแรงที่พัดกระหน่ำในวันนี้...”

แม้จะหมดแรงใจเมื่อพบสถานการณ์ความรุนแรง แต่น้องคนนี้ก็บอกเล่าถึงแรงบันดาลใจในการเป็นสันติอาสาว่า

“ตลอดการทำงานตั้งแต่มีการชุมนุมครั้งนี้มีคนสงสัยว่าพวกเราเป็นพวกเหลืองปลอมมาบ้างแดงบ้าง อำมาตย์บ้าง ฉันอยากจะบอกว่า แรงแบบนี้ของการทำงานเป็นสันติอาสา คือ ฉันไม่อยากเห็นคนเจ็บและตายเพราะความขัดแย้งทางการเมืองอีกแล้ว”¹

ผมรู้สึกทั้งและชื่นชมน้องสันติอาสาในกลุ่มนี้ที่เสี่ยงชีวิตเข้าไปในพื้นที่ความรุนแรงเพื่อเป็นสื่อ

แห่งสันติของผู้คนท่ามกลางความขัดแย้งในบ้านเมืองของเรา แม้ว่าน้องๆ สันติอาสาบอกว่าพวกเขาก็มีความรู้สึกกลัวเช่นเดียวกัน แต่สิ่งสำคัญคือพวกเขาต้องรักษาชีวิตไว้เพื่อกลับมาสู่สิ่งที่เกิดขึ้นให้สังคมรับรู้...

รับฟัง ให้กำลังใจและความเห็นใจต่อทุกฝ่าย ในฐานะเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง

นอกจากกลุ่มสันติอาสาแล้ว ผมยังได้พบอาสาสมัครของกลุ่มเพื่อนรับฟัง ซึ่งเป็นกลุ่มอาสาสมัครอีกกลุ่มหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อไปรับฟังความทุกข์ เรื่องราว และความรู้สึกของผู้ได้รับผลกระทบทั้งสองฝ่ายที่ได้รับความทุกข์ ความเจ็บปวดและการสูญเสียจากเหตุการณ์ดังกล่าว

กลุ่มเพื่อนรับฟังจะรับฟัง ให้กำลังใจและความเห็นใจต่อทุกฝ่ายในฐานะเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง โดยไม่ได้ชี้ถูกชี้ผิด ไม่ได้แนะนำหรือเอาเหตุผลไปตัดสินกล่าวว่าโทษฝ่ายใดทั้งสิ้น และกลุ่มนี้ได้นำเรื่องราวบางส่วนมาบอกเล่ากับสังคม อย่างเช่นเรื่องราวต่อไปนี้ครับ

“ผมไม่โกรธไม่ได้เกลียดคนที่ทำผม...”

เราต่างก็เป็นญาติกัน...”

หนุ่ม นปช. คนหนึ่งเล่าติดตลกให้ฟังว่า “... ตอนวิ่งหลบแก๊สน้ำตา ยังวิ่งมาเจอกันในซอกเล็กๆ นั่งหันหลังชนกัน หันมาอีกที อ้าว... ทหาร พี่ว่ามันตกลงมัยละ พอคว้นแก๊สจาง ลูกขึ้นมาตะลุมบอนกันต่อ ผมยังตกลงตัวเองเลย คนเจอหน้ากันครั้งแรก **ไม่ได้โกรธไม่ได้เกลียดกันมาก่อน** อยู่ดีๆ ให้มาชกกัน ผมว่ามันไม่ใช่”

ทหารผู้มีแนวโน้มว่าจะพิจารณาตลอดชีวิต คนหนึ่งบอก **“ผมไม่โกรธเกลียดคนเสื้อแดงหรอก ผมเข้าใจว่าเขาอยากให้เราประเทศไทยดีขึ้น เขา**

ต้องการประชาธิปไตย ผมก็อยากให้เราสงบ” ⁱⁱ

เป็นที่น่าประหลาดใจและทำให้เกิดความหวังในสันติก็คือ เรื่องราวที่น้องๆ กลุ่มเพื่อนรับฟังได้ยินได้ฟังส่วนใหญ่ นั่น ผู้คนที่บาดเจ็บเกือบทั้งหมดบอกว่าเขาไม่โกรธผู้ที่ทำให้เขาบาดเจ็บ

ทหารอีกคนหนึ่งรับราชการมาเจ็ดปีแล้วว่า “เสียใจที่คนไทยมาสู้กันเอง...” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าๆ แม้จะถูกตีด้วยท่อนไม้เข้าบริเวณข้อเท้าจนกระดูกแตก ต้องใส่เฟื่ออกอยู่อีกหลายเดือน แต่ก็บอกว่า**“ไม่ได้โกรธไม่ได้เกลียดคนที่ทำเขา** เขาพูดว่า **“เราต่างก็เป็นญาติกัน ในหมู่ทหารก็มีญาติ ผู้ชุมนุมแหละ ผมมีญาติอยู่หลายจังหวัด ในหมู่ผู้ชุมนุมก็ต้องมีญาติพวกเราอยู่ด้วยแน่นอน”** เขาบอกว่าหน้าที่สำคัญของเขาและลูกน้องในหมู่คือ **การรักษาความสงบ**

เขาประจำการอยู่ที่ข้างท่าเทียบในขณะที่ทั้งสองฝ่ายเริ่มดันและใช้กำลังกันแล้ว **คุณป้าสูงวัยที่อยู่ด้านหน้าท่านหนึ่งล้มลง พลทหารในหมู่ของเขาต้องคอยใช้โล่ป้องกันให้คุณป้า** ด้วยในสถานการณ์ซุลมุนต่างฝ่ายต่างตี จนแทบไม่มีใครดูว่าใครตีโดนใครบ้าง ลูกหมู่ของเขาคนนี้ดูแล **คุณป้า** จนตนเองถูกตีจนกระดูกไปปลาร้าหัก

“ฝากไปบอกว่ามีอะไรให้คุยกันเถอะ” ⁱⁱⁱ เขาฝากบอกผู้ใหญ่ของบ้านเมืองก่อนที่อาสาสมัครกลุ่มเพื่อนรับฟังจะเดินทางกลับ

คุณลุงคนหนึ่งเป็นการ์ด นปช. โคนกระดูกสุงยางยงที่ได้ตาซ้าย ทำให้กระดูกแตก ต้องรอให้แผลยุบและผ่าตัดเสริมเหล็กเข้าไป ลุงเล่าถึงการที่ลุงมาเป็นการ์ด นปช. เพราะความคับแค้นใจที่เกิดจากความไม่เท่าเทียม และการกดขี่ของคนในสังคมสถานะของครอบครัวลุงบอกว่าไม่ได้ร่ำรวย แต่ก็พออยู่ได้ ต้องไปๆ มาๆ กลับไปส่งงานคนงานบ้าง แต่มีคนที่ยากจนกว่าลุงมากที่ถูกเอาเปรียบ ลุงเหลืออดมากๆ กับคนที่พอมืออำนาจแล้วก็

เปลี่ยนไปไม่เห็นใจคน ลุงอยากให้เกิดความ
ยุติธรรมขึ้นในสังคมจริงๆ อยากให้สังคมไม่มี
สองมาตรฐาน และอยากให้รับฟังเสียงคนจนและ
ปัญหาของพวกเขาบ้าง เขาบอกว่าถ้าเลือกได้ก็
ไม่อยากมาแต่ไม่มาไม่ได้ ต้องมาต่อสู้เพื่อลูกหลาน
อยากให้คนรุ่นใหม่ออกมาเรียกร้องความเป็นธรรม
ในสังคมกันเยอะๆ ไม่ต้องเป็นสื่อแดงก็ได้ จะสี
อะไรก็ได้

เมื่อถามว่าอยากให้สถานการณ์เป็นอย่างไร
ต่อไป เขาบอกว่าอยากให้เจรจากัน อย่าให้ถึงขั้น
ลงไม้ลงมืออีก อยากให้ยุบสภา 3 เดือนก็ได้ แต่
ที่สำคัญอยากให้คุยกันดีๆ

ในระหว่างที่พูดคุยกัน ลุงยังคงมีเลือดซึม
ออกมาทางจมูกเรื่อยๆ พยายามต้องคอยมาทำแผล
เป็นระยะๆ ความเจ็บปวดจากบาดแผลดูเหมือน
จะไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย ความทุกข์ยากที่สะสม
มานานต่างหากที่ลุงอยากจะได้การรับฟังและ
ความช่วยเหลือ เมื่อเห็นลุงหายใจลำบาก จึงถาม
ลุงว่าอยากคุยต่อหรือไม่ ลุงก็บอกว่าอยากคุย อยาก
บอกเล่าเรื่องราวกับคนรุ่นใหม่แบบพวกเรา และย้ำ
อีกครั้งว่าอยากให้คนรุ่นใหม่มาสนใจและออกมา
แสดงจุดยืนทางการเมืองกันเยอะๆ พอลุงพูดจบ
ลุงก็ถามเรากลับ อยากจะฟังความคิดเห็นของเรา
เกี่ยวกับสถานการณ์บ้าง จะคิดต่างจากลุงก็ได้^{iv}

กลับมาที่หัวใจแห่งความเป็นมนุษย์

เรื่องราวต่างๆ จากกลุ่มเพื่อนรับฟังทำให้
เราได้เข้าถึงความเป็นมนุษย์ของทุกคนมากยิ่งขึ้น
ไม่มีใครต้องการความเจ็บปวด การสูญเสีย และ
ความทุกข์ เราต่างมีใครสักคนที่เป็นห่วงเป็นใยเรา
และคนที่เราต้องดูแลด้วยกันทั้งนั้น... ในการ
ชุมนุมวันที่ 10 เมษายนนั้นมีคนเห็นทหารร้องไห้
ได้ยืนทหารโทรทัศน์ที่ไปหาคนรัก ไปหาครอบครัว...
มีผู้ชุมนุม นปช. ที่มาชุมนุมเพราะความเป็นห่วงแม่

เป็นห่วงคนที่ตนรัก... เมื่อเกิดเหตุความรุนแรง
ก็เดินตามหาคนในครอบครัว คนที่ตนรักอย่าง
ไม่กลัวอันตรายใดๆ...

เมื่อย้อนมองกลับมาที่ตัวเราเอง... ในบรรยากาศ
บ้านเมืองเช่นนี้ เราอาจพบว่า...บ่อยครั้งจิตใจ
ของเราก็หนีไม่พ้นการตัดสินใจหรือแบ่งแยกผู้คน
อยู่ในใจ การกลับมาพิจารณาจิตใจของเราว่า
เรามีอคติ เราเปิดใจรับฟังคนที่มีความคิดเห็น
แตกต่างจากเรามากน้อยอย่างไร อาจช่วยให้เรา
เปิดใจรับฟังมากขึ้น และคืนความเป็นมนุษย์แก่
คนอื่นได้มากขึ้น โดยเฉพาะคนที่เรารู้สึกว่ารับ
ได้ยาก...

แทนการกล่าวโทษหรือการตอบโต้กันไปมา
ด้วยถ้อยคำหรือการกระทำที่รุนแรงซึ่งเราต่าง
ได้ยิน ได้ฟังกันอยู่บ่อยๆ...เราจะก้าวพ้นสิ่งนี้ได้ไหม
เราจะหาหนทางใหม่เพื่อก้าวพ้นจากความรุนแรง
สู่สันติร่วมกันจะได้ไหม...

เราลองคิดว่า ถ้าเหตุการณ์ยังเป็นเช่นนี้อยู่
ต่อไปอะไรจะเกิดขึ้นกับเรา กับคนที่เรารัก และ
กับบ้านเมืองของเรา... เรากังวลใจหรือไม่ว่า น้อยๆ
ลูกๆ หลานๆ ของเราจะอยู่ได้อย่างไรในบ้านเมือง
นี้... เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าพวกเขาจะมีความ
ปลอดภัย ชีวิตของพวกเขาจะอยู่กันอย่างไรถ้า
เหตุการณ์ความขัดแย้งและความรุนแรงเช่นนี้ยัง
คงอยู่ต่อไป...

เป็นไปได้ไหมว่า สิ่งสำคัญในวันนี้คือ การ
คืนความเป็นมนุษย์ให้แก่กันและกัน คืนความเป็น
มนุษย์ให้แก่คนเสื้อแดง คืนความเป็นมนุษย์ให้แก่
คนเสื้อเหลืองคืนความเป็นมนุษย์ให้แก่คนเสื้อชมพู
คืนความเป็นมนุษย์ให้แก่คนเสื้อหลากสี คืนความ
เป็นมนุษย์ให้แก่ทหาร ตำรวจ รัฐบาล เมื่อเรากิน
ความเป็นมนุษย์ให้แก่กันและกันแล้ว เมื่อนั้นเรา
จึงจะอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ^v

คริสตศาสนาให้คุณค่ากับความเป็นมนุษย์

มนุษย์ทุกคนเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นฉายาของพระเจ้า เป็นลูกที่รักของพระบิดา แม้แต่พระเยซูเจ้าก็ทรง มาบังเกิดเป็นมนุษย์...

ในสถานการณ์แบบนี้เราจะทำอะไรได้บ้าง

ผมคิดว่าเราอาจมีวิธีการมากมายที่จะทำได้ ในขณะนี้... อย่างไรก็ตามผมลองเขียนเพื่อเสนอ เป็นตัวอย่างสำหรับท่านที่ต้องการมีส่วนร่วมหยุด ความรุนแรงและสร้างสันตินะครับ ถ้าท่านใช้ได้ ผมก็ดีใจด้วย แต่ถ้าท่านใช้ไม่ได้ก็ไม่เป็นไรครับ

ท่านอาจมีส่วนร่วมช่วยให้เกิดสันติได้ หลายทาง อย่างเช่น

1) อาจเริ่มจากการภาวนาเพื่อสันติทั้งภาวนา ส่วนบุคคล หรือภาวนาในครอบครัว ในวัด ใน ชุมชนของท่านเพื่อบ้านเมืองของเรา เพื่อทุกฝ่าย เพื่อผู้ชุมนุม เพื่อผู้ที่มีความคิดแตกต่างกันทุกสี เพื่อประชาชน เพื่อตำรวจ เพื่อทหาร เพื่อแกนนำ เพื่อรัฐบาล รวมทั้งเพื่อผู้ที่ก่อความรุนแรงไม่ว่า จะเป็นใครก็ตาม...

2) ดูแลจิตใจ คำพูด และการกระทำของ ตนเองในเรื่องเกี่ยวกับความขัดแย้งหรือความแตก- ต่างทางความคิด ความเชื่อ อุดมการณ์...ให้ขึ้นไป ในทางแห่งความเชื่อ ความหวัง และความรัก เพราะ นั่นคือทางของพระเจ้า...

ถ้าท่านพบว่าจิตใจ คำพูด และการกระทำ ของท่านกำลังห่างไกลจากความเชื่อ ความหวัง ความรักแล้ว ท่านอาจขอความช่วยเหลือจากพระ- เยซูเจ้าช่วยนำทางท่าน ช่วยนำจิตใจ คำพูด การ กระทำของท่านให้กลับมาสู่หนทางแห่งความเชื่อ ความหวัง และความรักของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

3) รับฟังผู้คนที่มีความคิดหรือสิ่งที่แตกต่าง จากท่านด้วยความใจกว้าง โดยไม่ยึดติดว่าเราคิดถูก ทั้งหมดและเขาคิดผิดทั้งหมด ค้นหาเขาให้

คุณค่ากับอะไร อะไรคือคุณค่าที่เขาให้ความสำคัญ อะไรคือความสุข ความทุกข์ของเขา เพื่อจะได้ เปิดใจและเข้าใจเขามากขึ้นว่า เป็นเพราะเหตุนี้เอง ทำให้เขาแตกต่างจากเรา

4) บอกเล่า บอกสิ่งที่ได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับ ความขัดแย้งต่างๆ โดยปราศจากการตัดสิน ติความ ด้วยคำพูดที่ช่วยให้เกิดบรรยากาศแห่งความเชื่อ ความหวัง และความรักต่อกันทั้งกับคนใน ครอบครัว คนรัก เพื่อน เพื่อนร่วมงาน และ บุคคลรอบข้างท่าน

5) เป็นแบบอย่างด้วยคำพูด... การกระทำ และสอนน้องๆ ลูกๆ หลานๆ ลูกศิษย์ ฯลฯ ให้ แก่ใจความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ ทั้งคำพูด การ กระทำที่ก่อให้เกิดความเชื่อ ความหวัง ความรัก แทนการใช้ความรุนแรงทั้งจากคำพูดและการ กระทำ

6) สื่อความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น หรือ เขียนคำขอร้องต่างๆต่อรัฐบาลหรือแกนนำผู้ชุมนุม โดยตรง เช่น เขียนจดหมาย ส่งโทรสาร หรือ อาจเขียนส่งได้โดยตรงที่เว็บไซต์ www.ผู้ไปรษณีย์ประชาชน.com หรือ www.nonviolencenetwork.com หรือ www.carefor.org

7) มีส่วนร่วมกิจกรรมด้านสันติต่างๆ ที่ ชุมชน วัด หรือหน่วยงานต่างๆ จัดขึ้น เช่น การ ไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บจากเหตุการณ์ ดูประกาศได้จาก สื่อต่างๆ หรือที่ www.nonviolencenetwork.com

8) เชิญชวนกันดูสื่อต่างๆ หรือภาพยนตร์ที่ ช่วยเตือนสติผู้คนที่ยังคิด ก่อนที่คนชาติเดียวกัน จะประหัตประหารกันเอง เช่น เรื่อง Hotel Rwanda ซึ่งเป็น “สงครามการเมือง” ในประเทศรวันดา ทวีปแอฟริกาที่เคยฆ่ากันเองระหว่างคนสองเผ่าที่ จับอาวุธเข้าทำหั่นกันคร่าชีวิตไม่น้อยกว่า 500,000 ถึง 800,000 คน หรือ 20% ของประชากร ใน ช่วง 100 วัน ระหว่างวันที่ 6 เมษายน ถึงกลาง

เดือนกรกฎาคม เมื่อปี ค.ศ. 1994

9) เพิ่มเติมวิธีของท่านเอง .....

.....
.....
.....

ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงคุ้มครอง ปกป้อง และ
นำทางท่านผู้อ่านทุกท่านให้ปลอดภัยและค้นพบ
หนทางของพระองค์ในชีวิตของท่านนะครับ

ⁱ อ้างอิงจาก nonviolencenetwork.com/node/409

ⁱⁱ อ้างอิงจาก www.nonviolencenetwork.com

ⁱⁱⁱ อ้างอิงจาก www.nonviolencenetwork.com/node/515

^{iv} อ้างอิงจาก www.nonviolencenetwork.com/node/456

^v อ้างอิงจาก www.visalo.org/article/matchon255304.htm

ขอเชิญนิสิตนักศึกษาคาทอลิก และเพื่อนๆ
เข้าร่วมค่าย “โอบเพื่อน ร่วมกอดโลก
ตอน...เมื่อนั้นอยากรัก (ษ์) น้ำ”
ในวันพุธที่ 19 - วันอาทิตย์ที่ 23
พฤษภาคม ค.ศ. 2010

ณ ศูนย์เยาวชนดอนบอสโก เขตตะเข็บ
อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์
สมัครได้ที่ www.carefor.org/student

เชิญชมเว็บไซต์บ้านใส่ใจ

www.carefor.org

เพื่อชีวิต ความรัก มิตรภาพ
กำลังใจ สื่อสารอย่างสันติ
ปันน้ำใจ ถามตอบปัญหาชีวิต

น้องๆมาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษกันเถอะ
เรียนภาษาอังกฤษ ไม่ยากอย่างที่คิด...

เรามีคอร์สเรียนที่หลากหลายสำหรับ น้องอนุบาล-มัธยม

- คอร์สภาษาอังกฤษต่อเนื่องตลอดปี ในราดพิเศษ
- คอร์สเรียน เดี่ยว/กลุ่มย่อย เน้นเนื้อหาที่ต้องการ
- คอร์ส เตรียมสอบ TOEFL/CU-TEP
- คอร์สสนทนาภาษาอังกฤษสำหรับคนทำงาน

เชิญเยี่ยมชมโรงเรียนและทำแบบทดสอบ
วัดระดับภาษาอังกฤษได้ ฟรี ครับ

Kevalee Knowledge & Talent School

โรงเรียนเสริมความรู้และทักษะ: เกวลี

236/8 ถนนสารบุรีประดิษฐ์ แขวงบางโพงพาง เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

Tel : 02-674-3395-6 Fax : 02-212-3769

อังคาร-ศุกร์ 12.00-20.00 น. เสาร์-อาทิตย์ 8.00-17.00 น.

ความรักของพระคริสต์ปลุกดันเรา

Caritas Christi Urget Nos ผมขึ้นต้นบทความนี้ด้วยสโลแกน หรือคำขวัญประจำตัวของพระสังฆราชองค์ใหม่ของมิสซังพนมเปญ พระคุณเจ้าโอลิเวียร์ ซมิตต์เฮาส์เลอร์ พระสังฆราชคณะมิสซังต่างประเทศกรุงปารีส อายุท่านปีนี้ 40 ปีพอดีครับ เป็นผู้เสริมสร้างกลุ่มคริสตชนที่ จ.ตาแก้ว จนเพิ่มจำนวนมากขึ้น ได้ตั้งโรงเรียนตั้งแต่ระดับก่อนวัยเรียนจนถึงมหาวิทยาลัย ตำแหน่งสุดท้ายคือ อุปสังฆราชมิสซังพนมเปญ หลังจากหยั่งเสียง และด้วยความพร้อมกว่าใครๆ พระเป็นเจ้าก็ได้เลือกท่านต่องานความก้าวหน้าที่ของมิสซังพนมเปญ ต่อจาก **พระคุณเจ้าเอมิล เดส์ตอมบ์ (MEP)**

หลังจากผ่านพ้นงานวันที่ 20 มีนาคม 2010 คือวันอภิเษกแต่งตั้งพระคุณเจ้าองค์ใหม่ ผมรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก เหมือนเอาภูเขาออกจากอก คิดเล่นๆ ว่าพระคุณเจ้าหนุ่มๆ แบบนี้ คงอีกนานกว่าจะเหนื่อยแบบนี้อีก (อยู่ให้ถึง

ฉลองครบ 25 ปีเลยยิ่งดีครับ) แต่ที่จริงเรื่องงานไม่หนักเท่าความกังวล เพราะผมได้รับผิดชอบเรื่องพิธีกรรม ซึ่งต้องประสานกับหลายๆ ฝ่าย ผมต้องขอขอบคุณพระสงฆ์รุ่นราวคราวเดียวกับผม **คุณพ่อวังซอง (MEP)** ที่ช่วยเตรียมลำดับของพิธีกรรมและเป็นตัวหลักในการซ้อมพิธี และ **คุณพ่อมาริโอ (PIME)** ที่รับเป็นผู้ประสานงานหลักทั้งงาน (แม่งาน) คุณพ่อยังช่วยประกบบอกบทท่านเอมิลตลอดพิธีกรรม ส่วนตัวแทนผู้ใหญ่จากพระศาสนจักรคาทอลิกไทยบ้านใกล้เรือนเคียงที่เราที่มา คือ **พระคุณเจ้าเกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช** ครั้น **คุณพ่อวรยุทธ** ก็จบารุง เราก็มาก่อนเป็นวัน นอกนั้นก็ในกลุ่มอาสาสมัครประกาศข่าวดีตามวัด (PMG) ที่พี่น้องกับธรรมทูตไทยเราครับ และคณะแสงจันทร์ท้าวี่ ที่ฟินฝ่าอุปสรรคบรรยากาศทางการเมืองเข้ามากันได้ งานนี้ก็ผ่านไปได้ด้วยดีครับ ก็มีปัญหาหนักสุดคือเรื่องอาหารครับ นอกนั้นส่วนใหญ่ก็เรียบร้อยดี

ต่อมาในวันเสกน้ำมัน เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2010 (ตามธรรมเนียม เราทำกันก่อนสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์อาทิตย์หนึ่งเนื่องจากเหตุผลด้านอภิบาล) พระคุณเจ้าโอลิเวียร์ ก็ทำหน้าที่พระสังฆราชเป็นประธานในการเสกน้ำมัน และรื้อฟื้นคำปฏิญาณของพระสงฆ์ และตลอดครึ่งเช้าของวันนั้น พระสงฆ์ทั้งประเทศกัมพูชา ได้มาเข้าเฝ้าด้วยกัน พระคุณเจ้ายกคำขวัญของปีพระสงฆ์แนะนำตักเตือนพี่น้องสงฆ์คือ “*ความซื่อสัตย์ของพระคริสต์ คือ ความซื่อสัตย์ของพระสงฆ์*” โดยให้คิดถึงว่า เราถูกเรียกมาเพื่อมีชีวิตอยู่อย่างไร และเพื่อใคร? พระวาจาอีกคำหนึ่งของพระเยซูที่ให้เราพระสงฆ์ได้พิจารณาคือ “*เขาไม่เป็นของโลก เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าไม่เป็นของโลก... พระองค์ (พระบิดา) ทรงส่งข้าพเจ้ามาในโลกอันใด ข้าพเจ้า (พระเยซู) ก็ส่งเขาไปในโลกเช่นเดียวกัน*” (ยน 17:16-18)... บรรยากาศวันเสกน้ำมันในเขมรนี้เป็นบรรยากาศที่สุดยอดจริงๆ ครับ เพราะเราพระสงฆ์ทั้งประเทศซึ่งมีประมาณ 60 องค์กร ได้มาพบ พูดคุย ติดต่oprะสานงาน แบ่งปันชีวิตสงฆ์กัน ผมชอบมากๆ เลยครับ และวันนี้ก็มีการประกาศโยกย้ายเช่นกัน แต่ส่วนใหญ่อยู่ในส่วนของหน่วยงานระดับประเทศ และในเขตมิสซังพนมเปญ ในส่วนของพระสงฆ์ไทยเรา **คุณพ่อ วิระชัย ศรีประมงค์** ก็อยู่ที่ศูนย์อภิบาลแพรธรรมที่กำลังโขมเหมือนเดิมครับ มี**คุณพ่อเดอรันิส** เป็นพระสงฆ์ผู้ช่วยเพิ่มอีกองค์หนึ่ง จากแคนาดา แต่คุณพ่อที่รับเพิ่มอีกงานหนึ่งครับ คือ ผู้ประสานงานด้านสื่อมวลชน แทนผมครับ และอีกหน่วยงานหนึ่งคือ ศูนย์คาทอลิกด้านงานค้นคว้าวัฒนธรรมและคำสอน คือ **คุณพ่อเจอร์ราร์ด (MEP)** จากมิสซังกัมปงจาม ก็จะเป็นผู้ประสานงานต่อจากผมเช่นกันครับ นอกนั้นก็สลับที่กันระหว่างพระสงฆ์ที่ทำงานบ้านแฉกรคือ **คุณพ่อบรูโน (MEP)** จะมาเป็นเจ้าอาวาสที่วัดนักบุญยอแซฟ พนมเปญ (ที่ผมอยู่ทุกวันนี้) และ**คุณพ่อบ็อบ** (คณะธรรมทูต

จากคิวเบก-แคนาดา) ก็จะไปเป็นอธิการบ้านแฉกรแทนครับ ส่วนพระสงฆ์น้องใหม่เรา คือ **คุณพ่อ ไตรรงค์ มุลตรี** (คุณพ่ออื่น) กับ**คุณพ่อนิกร ประสูตรแสงจันทร์** ก็ได้แนะนำตัวให้กับที่ประชุมสงฆ์ได้รู้จักในโอกาสนี้ด้วยครับ

มีเรื่องน่าตื่นเต้นเรื่องหนึ่ง ในระหว่างวันแห่โบราณ คือ วันนั้น กลุ่มเยาวชนของวัดพนมเปญ ได้แสดงพระมหาทรมานของพระเยซูเจ้า (อย่างสมจริง) ในขณะที่ปีลาตกำลังตัดสิน และประชาชนตะโกนให้ตรึงกางเขนพระเยซู (มีพวกเยาวชนก็ไปนั่งปะปนกับสัตบุรุษเพื่อยกมือสนับสนุน) แล้วก็มียุวชนอีกคนหนึ่งลุกขึ้นมาต่อว่าด้วย ชาวบ้านที่มาร่วมพิธีตอนแรกคิดว่า เป็นคนหนึ่งในกลุ่มเยาวชนที่แสดง แต่ฟังไปฟังมากลับกลายเป็นการพูดจาฟังไม่ได้ศัพท์กล่าวหาการแสดง กรรมการวัดเลยช่วยพาออกไปนอกวัด ทราบทีหลังว่าเธอมีปัญหาทางประสาท เหมือนกับก่อนมิสซาก็มีหญิงคนหนึ่งมาขอโบราณกับคุณพ่ออื่น เพราะเห็นว่าใหญ่และดีสวยกว่า นั่นก็ทำเอาประธานงไปเหมือนกัน แต่อย่างไรก็ตาม ช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ และปีสกา ตามวัดต่างๆ ก็ผ่านไปได้ด้วยดี แต่เสียดายที่ปีนี้ที่พนมเปญไม่มีล้างบาปผู้ใหญ่เลย

พี่น้องอ่านเรื่องราวที่ผมได้เล่าและแบ่งปันชีวิตงานแพรธรรมในกัมพูชาให้กับพี่น้องผู้อ่านมาตลอด เกือบ 7 ปี เป็นอย่างไรบ้างครับ? ผมก็กำลังจะผ่านพ้นไปสู่ชีวิตใหม่อีกเหมือนกัน นี่เป็นธรรมเนียมล้าสมัยสักอย่างหนึ่งในชีวิตธรรมทูตครับ ที่ต้องผ่านเรื่องราวสุขทุกข์ของประชาชน เพื่อไปสู่การเปลี่ยนแปลงในชีวิตฝ่ายจิตของตนเอง เหมือนกับผู้รับความเชื่อใหม่... ผมกำลังรออย่างใจจดใจจ่อกับการก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชีวิตครั้งใหญ่ ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าครับ ที่กรุงโรม... ผมรับคำแนะนำจากผู้ใหญ่ให้ไปเรียนต่อ ที่รับได้นั้นก็เพราะ “ความรักของพระคริสต์ผลักดันเรา” ครับ **ส**

Hachi : A Dog's Story แม่ความตาย ก็มีอาจพรารักของเรา

เรื่องราวความรัก มิตรภาพ ความผูกพันระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยงเพื่อนรักประจำบ้านอย่างสุนัขหรือเจ้าหมา เป็นเรื่องเล่าที่น่าประทับใจเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการเล่าจากมุมมองหรือวัฒนธรรมใดก็ตาม เราล้วนสัมผัสได้ถึงความซาบซึ้งตรึงใจในทุกเรื่องเล่าเช่นหนังเรื่องนี้ **Hachi : A Dog's Story** ที่เป็นงานสร้างของฮอลลีวูด แต่ผู้กำกับคือ ลาสเซอ ฮอลล์โตรม (Lasse Hallstrom) เป็นชาวสวีเดนที่มาทำหน้าที่ในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่เรื่อง **Once Around** (1991) ส่วนผลงานล่าสุดของเขาเรื่อง **Dear John** ก็เข้าฉายในช่วงเวลาเดียวกันกับ Hachi โดย Hachi ดัดแปลงมาจากหนังสือญี่ปุ่นเรื่อง **Hachiko Monogatari** (1987) ที่สร้างจากเรื่องจริงของหมาชื่อ ฮาจิโกะ พันธุ์อากิตะ (1923-1935) กิจวัตรประจำวันของฮาจิโกะคือไปส่ง ศาสตราจารย์อิดะซาบуро อุเอโนะ ไปสอนที่มหาวิทยาลัยแห่งโตเกียวที่สถานีรถไฟชิบูย่า และตอนเย็นคอยมารับเขากลับบ้านทุกวัน

แต่แล้ววันหนึ่งศาสตราจารย์หัวใจวายและจากโลกนี้ไป เย็นวันนั้นไม่มีศาสตราจารย์บน

รถไฟขบวนเดิม แต่ฮาจิโกะยังคงรออยู่ที่สถานี นั่งรอนานเท่าไรก็ไม่ได้เห็นหน้าของเจ้านายแต่อย่างใด หลังจากนั้นก็มีคนรับฮาจิโกะไปเลี้ยง แต่มันก็หนีออกมาวิ่งกลับไปยังบ้านเก่า เมื่อไม่พบศาสตราจารย์ ฮาจิโกะจึงไปรอเขาที่สถานีในเวลาเดิม และเฝ้ารออยู่อย่างนั้นต่อมาถึงเก้าปี จนในที่สุดฮาจิโกะเสียชีวิตริมถนนในย่านชิบูย่าเมื่อวันที่ 8 มีนาคม 1935 โดยร่างของเจ้าหมาผู้แสนจงรักภักดีตัวนี้ได้รับการสตัฟฟ์ไว้ที่ National Science Museum of Japan กรุงโตเกียว และมีรูปหล่อบรอนซ์ในทำนองกำลังรอเจ้านายกลับบ้านตั้งไว้ที่ประตูทางออกประตูหนึ่งของสถานีชิบูย่า

ส่วนฮาจิโกะหรือฮาจิโกะในภาคอเมริกา ยังคงเกี่ยวข้องกับญี่ปุ่น เพราะเป็นหมาเกิดที่ญี่ปุ่น และถูกส่งขึ้นเครื่องบินมายังอเมริกา เมื่อมาถึงสถานีรถไฟของเมือง Bedridge กรุงของมันตกลงมาจากรถไฟ จึงเดินหลงทางอยู่ที่ชานชาลาเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ **ศ. พาร์กเกอร์ วิลสัน (ริชาร์ด เกียร์)** กลับมาจากการเดินทางและพบเจ้าหมาน้อย เขาพาหมากลับมาเลี้ยงที่บ้านก่อนแม้ภรรยาชื่อ **เคท**

(โจแอน อัลเลน) จะไม่ยอมให้เลี้ยงสุนัข อาจเป็นเพราะไม่อยากจะรีบกับการจากไปของหมาที่เลี้ยง ก่อนหน้านั้นพวกเขาเลี้ยงหมาที่ชื่อลูค เมื่อไปติดประกาศตามหาเจ้าของหมาแล้วก็ไม่ได้ผล ในที่สุดฮาจิโกะจึงเป็นหนึ่งในสมาชิกของครอบครัววิลสัน โดยเฉพาะความรัก ความผูกพันที่พาร์กเกอร์มีกับ “ฮาจิโกะ” ชื่อที่เขาเรียกเจ้าหมาตัวนี้ หลังจากพาไปหา เคน (อิโรยูกิ ทากาวา) เพื่อนอาจารย์ชาวญี่ปุ่นที่บอกกับเขาว่า หมาตัวนี้เป็นหมาญี่ปุ่นพันธุ์พิเศษ และที่คอห้อยตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นที่อ่านว่า “ฮาจิ” มีความหมายว่า “แปด” หมายถึงความโชคดี ความสัมพันธ์ระหว่างสวรรค์กับโลกมนุษย์ ความไม่สิ้นสุด เส้นที่วนไม่รู้จบ เวลาว่างเมื่ออยู่ที่บ้านพาร์กเกอร์มีความสุขที่ได้เล่นกับฮาจิ หยอกล้อเล่นหัว พาไปเดินเล่น นวดผ่อนคลายให้แม่แต่ในวันแต่งงานของลูกสาวชื่อ แอนดี้ (ซาราห์ รุเมอร์) ภาพหมู่ของครอบครัวในงานแต่งงานมีฮาจิร่วมอยู่ด้วย โดยมีของพาร์กเกอร์จับขาหน้าของฮาจิไว้

กิจกรรมที่ฮาจิต้องทำเสมอไม่เคยขาดก็คือ ตอนเช้าเดินไปส่งพาร์กเกอร์ที่สถานีรถไฟ เพราะเขาต้องไปสอนดนตรีที่มหาวิทยาลัย และทุกห้าโมงเย็นก็มารอรับเขาแล้วเดินกลับบ้านพร้อมกันจนเป็นภาพประทับใจของผู้คนในย่านนั้น ไม่ว่าจะเป็นร้านขายเนื้อที่มักจะมีเนื้อชิ้นเล็กๆ ให้ฮาจิเสมอ แมรี แอน เจ้าของร้านหนังสือที่หน้าสถานีรถไฟ โดยเฉพาะ เจสส์ (อิริค อวาริ) คนขายฮ็อท ด็อกและกาแฟที่พาร์กเกอร์ต้องแวะซื้อก่อนขึ้นรถไฟทุกวัน แต่เช้าวันหนึ่งฮาจิโกะมีท่าที่ไม่ยอมให้เขาไปทำงาน เมื่อห้ามเจ้านายไม่สำเร็จ มันถึงกับยอมคาบลูกบอลตามไปหาเขาที่สถานีรถไฟ เพื่อให้เขาขว้างลูกบอลแล้วฮาจิไปคาบกลับมา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มันไม่ชอบ และในวันนั้นขณะที่พาร์กเกอร์กำลังบรรยายถึงคุณค่าของคนตรีให้นักศึกษาฟัง โดยในมือยังถือลูกบอลที่เล่นกับฮาจิเมื่อเช้านี้อยู่ เขาล้มลงหน้าชั้นและจากไป ส่วนฮาจิเฝ้ารอเขาที่สถานีรถไฟเช่นเดิมจนถึงยามค่ำคืน ในที่สุดแอนดี้ต้องมารับมันกลับบ้าน และ

พาไปอยู่ด้วยกันที่บ้านใหม่กับสามีของเธอ ส่วนเคตต์ตัดสินใจขายบ้านแล้วย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่แล้วฮาจิก็ออกมาจากบ้านของแอนดี้ กลับไปยังบ้านเก่าที่เคยมีความสุขอยู่กับพาร์กเกอร์ แต่บ้านหลังนั้นมีเจ้าของใหม่มาอยู่แล้ว ฮาจิจึงกลับมาตั้งรกรากที่เดิม ตรงสวนหย่อมตรงข้ามประตูทางออกของสถานีรถไฟ ด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งจะเห็นหน้าและได้กลิ่นที่คุ้นเคยของเจ้านายอีกครั้ง...

Hachi : A Dog's Story เป็นหนังเรียบง่าย ไม่ได้มีแอ็กชันตื่นตา หรือเทคนิคล้ำเลิศอะไร แต่ความรักความผูกพันที่เราสัมผัสได้จากการแสดงของริชาร์ด เกียร์ กับเจ้าหมาพันธุ์อากิตะตั้งแต่วัยเด็กจนเติบโตใหญ่ โดยเฉพาะวันแล้ววันเล่าที่ฮาจิเฝ้ารอเจ้านายกลับมาอย่างใจจดใจจ่อ รอจนกระทั่งมันแก่ชราลงก็

ยังมาเฝ้ารอเขา หลังจากสิบปีผ่านไป ในฉากที่เคตต์กลับมาที่สถานีแห่งเดิมและพบกับฮาจิยังนั่งรออยู่ เธออุบหัวมันและนั่งรอพาร์กเกอร์เป็นเพื่อนกับฮาจิด้วย ฉากเช่นนี้ใครเล่าจะกลั่นน้ำตาไว้ได้

ฮาจิเป็นฮีโร่ให้กับทุกคนที่ได้ยินเรื่องราวของเขา เช่นที่ รอนนี่ หลานของพาร์กเกอร์เล่าเรื่องฮาจิให้เพื่อนฟังหน้าชั้นในหัวข้อ “My Hero” ...ฮีโร่ของเราไม่จำเป็นต้องเป็นนักรบผู้เก่งกล้า หรือนักผจญภัยที่ค้นพบดินแดนต่างๆ มากมาย แต่เพื่อนต่างสายพันธุ์ก็เป็นฮีโร่ของเราได้ท่ามกลางความรักที่ฉาบฉวย รักง่ายหน่ายเร็ว เห็นแก่ตัว ไม่อดทนต่อกัน มีผลประโยชน์แอบแฝง ในสังคมปัจจุบัน ความรักของฮาจิสอนให้เรารู้จักความรักแท้ที่มีแต่ความจริงใจ ความรักที่มั่นคงอยู่ไม่มีเสื่อมคลาย ไม่เคยเปลี่ยนแปลง เป็นความรักที่มีให้คนที่เรารัก จนกระทั่งลมหายใจสุดท้ายของชีวิต... ๕

เพื่อนแท้

ทุกคนเกิดมาก็ต้องมีเพื่อน เพื่อนมีหลายแบบ เพื่อนดี เพื่อนกิน เพื่อนเที่ยว และอื่นๆ แต่ถ้าใครมีเพื่อนแท้เพียงคนเดียวในชีวิตก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว เพื่อนแท้จะคอยห่วงใยและอยู่เคียงข้างเราทั้งทุกข์และสุข ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงความรู้สึกดีๆ ที่มีให้ต่อกัน

ดิฉันดีใจที่มีเพื่อนแท้หลายคน บางคนคบกันตั้งแต่เราอายุเพียง 5 ขวบ ก็ยังติดต่อและห่วงใยถามทุกข์สุขกันอยู่เสมอ เราเข้าใจกัน เพื่อนบางคนก็รู้จักและสนิทกันตอนวัยรุ่น เมื่ออย่างเข้าสู่มหาวิทยาลัย เวลาผ่านไป 40 กว่าปีเราก็มักรักใคร่กันดี และหาโอกาสพบกัน มิตรภาพไม่แปรเปลี่ยน

สำหรับ “พี่แป้ว” เพื่อนแท้ที่ยังคงรู้จักเอื้ออาทรและรักกันมากตั้งแต่วันแรกจนถึงปัจจุบันกว่า 36 ปีแล้ว เวลาผ่านไปเร็วมากเหมือนติดปีกยังจำวันแรกที่เราได้พบกัน ในโรงแรมโอเรียนเต็ล ขณะนั้นเราอยู่กับคนละบริษัท ดิฉันทำเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางและท่องเที่ยว แต่พี่แป้วยังเป็นสาวและสวย เธอเป็นผู้หญิงแกร่ง เก่ง และมนุษยสัมพันธ์ดีเลิศ พูดจาไพเราะ มีน้ำใจ จิตใจดี เธอเป็นผู้จัดการอีกบริษัทหนึ่ง แต่เมื่อเราพบกันก็รู้ทันทีว่า เราชอบกัน ทักษะคติ รสนิยมตรงกันทุกเรื่อง ทำให้เราสนิทกันอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกจากเพื่อนรักกลายเป็นพี่เป็นน้อง เหมือนสายเลือดเดียวกัน เข้าใจความรู้สึกของกันและกัน

ชีวิตวัยทำงานเราสนุกกับงาน เวลาเที่ยงเราก็จูงมือกันไปรับประทานอาหารร้านอร่อยๆ ทำให้เรามีความสุข ได้คุยกัน ทานด้วยกัน เวลาจึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงเวลาที่เราต้องแยกจากกัน เพราะบริษัทได้ส่งดิฉันไปอยู่โรงแรมอื่น ดิฉันรู้สึกห่วงและเป็นทุกข์มากที่ต้องจากพี่แป้ว แม้เวลาจะผ่านไปนานสักเพียงใดเราก็มักรักกันทางโทรศัพท์ ได้รู้ความเคลื่อนไหวของกันและกัน

ลูกๆ ของเราต่างโตเป็นหนุ่มเป็นสาว เราทั้งสองครอบครัวได้พบกันอยู่เสมอ ลูกๆ เป็นเพื่อนกัน คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กัน

บางครั้งดิฉันก็ชวนครอบครัวพี่แป้วมานอนค้างแรมที่บ้าน ทุกคนรู้สึกแปลกใจมากกว่าเราต่างอยู่กรุงเทพฯ แต่ทำไมจึงหิวกระเป่าเดินทางมาค้างบ้านดิฉัน นี่แหละความผูกพัน จะได้คุยกันได้สะดวกขึ้น และอยากให้พี่แป้วและครอบครัวได้เปลี่ยนบรรยากาศไม่จำเจ ในขณะที่บ้านดิฉันสร้างอยู่ในบริเวณกว้างที่มีต้นไม้ล้อมรอบเหมือนป่าเมืองกาญจน์ ครอบครัวพี่แป้วมีความสุขมาก มีคนรู้จักดูแลอย่างดี ดิฉันลงมือทำอาหารที่เขาชอบ แค่นี้ 2 วัน 1 คืน ก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว สุขภาพจิตทุกคนดีขึ้น มีพลังที่จะกลับไปสู่กิจวัตรประจำวันต่อไป ท่านผู้อ่านลองชวนเพื่อนรักไปเที่ยวหรือค้างแรม จะได้บรรยากาศมิตรภาพเก่าแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

เมื่อใดดิฉันมีความทุกข์ หรือเจ็บป่วย พี่แป้วจะรับรู้เป็นคนแรก และรีบไปเยี่ยมดิฉันที่โรงพยาบาล พร้อมทั้งปลอบให้กำลังใจทุกครั้ง ทำให้ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งและรู้ถึงความรักที่เพื่อนมอบให้จากใจ แม้แต่การ์ดพี่แป้วเป็นคนละเอียดอ่อน เมื่อใดเห็นข้อความในการ์ดตรงกับตัวดิฉัน เขาก็จะนำมาฝากและเขียนข้อความที่จับใจ อ่านแล้วน้ำตาคลอ ปลื้มและมีพลังในการต่อสู้กับชีวิตต่อไป ดิฉันมักจะวางไว้ที่โต๊ะเขียนหนังสือ เพื่อเปิดอ่านเวลาท้อแท้หรือสิ้นหวัง มันมีอนุภาพมากสำหรับคนที่กำลังหมดหวัง ถ้าผู้ใดลองเขียนจากใจให้เพื่อนรักของท่านๆ ก็จะมีเพื่อนที่เห็นคุณค่า แม้เพียงท่านจรดปากกาจากใจถึงเพื่อน เพื่อนก็จะรับรู้ความปรารถนาดีของท่าน ซึ่งเขาอาจจะต้องการกำลังใจในเวลานั้นก็ได้

บางครั้งพี่แป้วประสบปัญหาใหญ่ๆ น้อยๆ ดิฉันก็จะใส่ใจและห่วงใย เราเหมือนคนๆ เดียวกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันทุกครั้งและแบ่งเบาแก้ไขปัญหาหรือปรับทุกข์ ก็สามารถคลายทุกข์และผ่านเวลาวิกฤตินั้นได้

ดิฉันได้ชวนครอบครัวของพี่แป้วไปเที่ยวพักผ่อนที่ชะอำ คราวนี้ทุกอย่างลงตัว ดิฉันและสามีจึงได้ดูแล และพาครอบครัวพี่แป้วไปเที่ยวและรับประทานอาหารดังของจังหวัดเราสนุกได้คุยกันเต็มที่หลังจากที่หายหน้ากันไปนานพอควร พี่แป้วยังเหมือนเดิม พูดจาอ่อนหวาน มีน้ำใจ เมื่ออยู่ใกล้รู้สึกอบอุ่น พี่แป้วเป็นภรรยาที่ดี ดูแลปรนนิบัติสามีเสมอต้นเสมอปลาย เวลาผ่านไปสุขภาพของสามีก็ทรุดลงมีโรคภัยเบียดเบียน ผู้ที่อยู่เคียงข้างก็คือภรรยาต้องทำหน้าที่เหมือนพยาบาล จัดหยา และคอยช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา นี่แหละชีวิต ถ้าคนเรามีความเห็นแก่ตัวในยามหนุ่มสาว ความดีไม่เคยสร้างไว้ เมื่อแก่ลงจะหันไปพึ่งใคร ถ้าไม่ใช่สามีภรรยาแล้วคงยากที่จะหาคนจริงใจ และรู้ใจได้เท่าคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาตั้งแต่เริ่มต้นชีวิตครอบครัว ดังนั้นโปรดอย่าคิดนอกใจ หรือลงไปกับคนอื่นที่ไม่ใช่สามีหรือภรรยา เพราะจุดจบปลายทางของชีวิตไม่มีใครคาดเดาได้ คู่ของพี่แป้วแล้วเข้าใจบทบาทของภรรยาที่ดี ควรปฏิบัติอย่างไรต่อสามีในวัยสูงอายุที่ไม่แข็งแรง ส่วนลูกๆ ก็มีมารยาทดี พูดจาอ่อนหวาน ใกล้ชิด ดูแลปรนนิบัติแม่ได้น่ารักมาก เกิดจากการหล่อหลอมของแม่ที่เป็นแบบฉบับในความอ่อนโยน สุภาพและความรักที่ยิ่งใหญ่ของแม่จึงเป็นครอบครัวอบอุ่น สามีภรรยาครองกัน ซึ่งหายากมากในยุคปัจจุบัน

หลังจากดิฉันประสบอุบัติเหตุรถชน และพลิกคว่ำ ปาฏิหาริย์ของ St.Jude จากบทความในอุดมสานต์ฉบับเดือนธันวาคม ค.ศ. 2009 ทำให้แฟนคลับต่างตื่นตื่นและศรัทธาใน St.Jude ยิ่งขึ้นขอรูปท่านไปเก็บไว้ในกระเป๋าเพื่อคุ้มครองเรื่องนี้ไม่ใช่แค่คนคริสต์เท่านั้น แต่ขยายวงกว้างขึ้นไปยังคนต่างศาสนามากมาย โดยเฉพาะพี่แป้ว (พี่ที่แสนดีของดิฉัน) เขาสนใจและเกิดความเชื่อมาก ซึ่งเขาก็รู้เรื่อง St.Jude ช่วยดิฉันมาหลายเรื่องแต่ไม่เท่าครั้งนี้ พี่แป้วขอรูปท่านไว้บูชาเช่นกัน และขอบทความต่างๆ ที่เคยลงในอุดมสานต์มาเกือบ

10 ปี พี่เขาจะนำไปเผยแพร่ให้เพื่อนๆ คนรู้จักได้ทราบด้วย ดิฉันเน้นเสมอว่า St.Jude ชอบช่วยทุกคน ทุกเพศ ทุกศาสนา เมื่อต้องการตอบแทนความดี ก็ขอให้ทุกคนช่วยผู้อื่นต่อไป และเพื่อแผ่ความรักให้คนรอบข้าง สร้างความดีมากขึ้น เท่านั้น ก็เพียงพอสำหรับท่านแล้ว

แต่สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพี่แป้วได้รับทราบถึงปัญหายิ่งใหญ่ที่ลูกชายมีปัญหาเกี่ยวกับเด็กที่จะส่งขายทำออกมาไม่สำเร็จ ซึ่งปกติแล้วไม่เคยมีปัญหาเลย แต่คราวนี้ไม่รู้สาเหตุเพราะทุกอย่างเหมือนเดิม ลูกโทรมาเล่าให้แม่ทราบขณะที่พี่แป้วอยู่กับดิฉันที่ชะอำ พี่เขามีความเชื่อเกิน 100% เขาบอกลูกชายว่าใจเย็นๆ แม่จะอธิษฐานขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านคือ St.Jude ค่ะนั่นพี่แป้วเล่าว่าได้สวดขอท่านให้เมตตาเขาซึ่งเป็นคนนอกศาสนา แต่ได้ทราบถึงปาฏิหาริย์ต่างๆ ที่ท่านช่วยดิฉันมาตลอด ขอให้ท่านทำปาฏิหาริย์ด้วย ท่านเชื่อไหม นี่เป็นการคลี่คลายให้ทุกอย่างลงล็อกทั้งจากดิฉันถูกรถชน ทั้งเรื่องตาบอด เด็กของลูกพี่แป้ว และอื่นๆ เพื่อให้คนอื่นๆ ได้รู้ถึงความเมตตาของท่าน ปรากฏว่าลูกชายโทรมาวันรุ่งขึ้นว่า เด็กทำสำเร็จและไม่มีปัญหาได้อีกแล้วโดยที่ไม่รู้ถึงสาเหตุที่เกิดขึ้น

ลูกของพี่แป้วเชื่อและขอบคุณพร้อมทั้งระลึกถึงความดีของ St.Jude จะบอกต่อ และจะสร้างความดีมากขึ้น โลกใบนี้ก็จะจะมีคนดีเพิ่มขึ้นจากการได้รู้จัก St.Jude และที่จิตใจที่สุดคือคนต่างศาสนาเริ่มรู้จักท่านขยายวงกว้างขึ้นอย่างแน่นอน

อีกเรื่องหนึ่งอยากจะเล่าให้ท่านผู้อ่านทราบว่าพี่สาวคนโตอยู่ออสเตรเลียเพิ่งโทรมาบอกว่าลิฟท์ที่คอนโดมิเนียมเสียต้องแก้หลายวัน เขาต้องมิงงานเลี้ยงที่ชั้น 10 ของคอนโดฯ หอดหนทางจะแก้ จากเดิมไม่เคยขอความช่วยเหลือจาก St.Jude คราวนี้จำเป็นต้องขอ ทันทีลิฟท์ก็ใช้ได้โดยไม่ต้องซ่อม พี่สาวยอมเชื่อและศรัทธาในท่าน... ปาฏิหาริย์มีจริง ☸

นานาอาชีพ

สู้ไม่ถ้อ สู้ สู้ แบบเพียงพอ

สวัสดิศึกรับ พี่น้องที่รักในองค์พระเยซู สมาชิกอุดมสานต์ที่เคารพแฟนคอลัมน์ประจำที่คิดถึง วันเวลาเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา นาฬิกาชีวิตที่หมุนไปไม่หยุดนิ่ง ต่างคืนวัน ขวนขวาย เพื่อความอยู่รอด พอมีพอกิน พอเก็บไว้ใช้จ่ายในอนาคตของครอบครัว และเพื่อที่จะได้ให้มีความร่ำรวย ก็แล้วแต่โชคชะตาฟ้าลิขิต แต่ความรักความสามัคคีต่อคนไทยเรา ยังแตกแยกกันอยู่ กรุงเทพฯ เอย ภาคใต้เอย “ปากต่างบอกรักพ่อหลวง ในหลวง จะทำดีเพื่อพ่อ” แต่กลับรักกันแต่ปาก กลับไม่ทำให้พ่อมีความสุข ความสบายพระทัยของพ่อท่านแล้วเมื่อไรพ่อหลวงจึงจะมีความสุขล่ะ นานาอาชีพเดือนนี้ อากาศเปลี่ยนแปลงทุกวัน ร้อนถึงร้อนมาก มีนาคมถึงเมษายน สิ่งแวดล้อมยิ่งทำให้โลกเปลี่ยนแปลงเร็วขึ้นความวิกฤติของโลกย่อมมาเร็วขึ้น

ขยะเอย โรงงานเอย โรงแรม โรงเรียน คริวเรือน บ้านช่อง ต่างมีขยะ ตลอดจนน้ำเน่าเสียในลำคลอง แม่น้ำ ต่างรณรงค์แต่ก็ยังคงทิ้ง ยังไม่จำกัดและทำบ่อบำบัดน้ำเสียกัน กลับปล่อยไปตามความพอใจของตัวเอง ไม่ซ้ำ ปลาจะไม่มีที่อยู่ สูญพันธุ์ ปลาทะเลก็น้อยลง เพราะจับปลาตัวเล็ก เป็นปลาเปิด เอามาทำอาหารสัตว์ อีกไม่นานเกินรอหรือพี่น้อง ความยากจน ความแห้งแล้ง ขาดน้ำกินน้ำใช้ ฤดูฝน ฝนก็ตกไม่พอบริโภค อุปโภค และเกษตรทั่วโลก

ความจริงผมรู้จักครอบครัวนี้มาตั้งแต่ผมยังเป็นเด็กคลองตัน ป้าไหซื่อ กิจสวัสดิ์ ถือว่าร่ำรวย มีฐานะดีครอบครัวหนึ่ง เลี้ยงหมู ตั้งแต่กางสี และตระกูล “ไห” ก็ถือว่ามีที่ดิน มีเงิน ครอบครัวหนึ่งในหมู่บ้านโรมัน อ้อ!! เขาทำสวนด้วย เลี้ยงปลา ฯลฯ อาชีพเกษตร ได้เงินช้ำมาก ต้องใช้เวลานาน

เลี้ยงสัตว์-ทำสวน ทำนา 3-4 เดือนกว่าจะขายได้ แต่ตามหลักทฤษฎี คือ เลี้ยงทยอย ขายรุ่นพี่ เลี้ยงรุ่นน้อง ปลูกผักก็เหมือนกัน ปลูกทยอย ขายให้ได้ทุกวันจึงจะอยู่ได้ บางทีต้องขายวันเว้นวัน หรืออาทิตย์ละครั้งทำนองนั้น ส่วนพ่อค้า-แม่ค้า ซื่อไปวันเดียวก็ขายได้แล้ว ถ้าไรเห็นๆ คนเลี้ยงตาย คนขายรวย คนกินตายคือกินของแพง

“เสียนุ่น” เปาโล ไมตรี กิจสวัสดิ์ อายุ 66 ปี สมรสกับมารีอา ลำลี กิจสวัสดิ์ อายุ 69 ปี มีบุตร 2 คนคือ โรซาเดอลีมา สาวิตรี อายุ 34 ปี จบปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กำแพงแสน นครปฐม ทำงานกับศูนย์วิจัยจุฬาภรณ์ (ฟ้าหญิงองค์เล็ก) คนที่ 2 เทเรซา ศรีวิภา อายุ 31 ปี จบปริญญาโท พระจอมเกล้าธนบุรี ทำงานอยู่ บ.แหลมทอง จำกัด สาย 5 บ.อาหารสัตว์ อยู่บ้านเลขที่ 57 หมู่ 2 บ้านใหม่ อ.สามพราน ทำสวนมาควบคู่กับเลี้ยงหมู มาประมาณ 34 ปี แต่งงานมาได้ 32 ปี ทำสวนส้ม มะม่วง มังคุด กล้าย ขนุน ของในสวนเอาไปทำบุญหมด ให้อารามซีลัปทุกวันพุธ ของในสวนปลูกไว้ทำบุญ ไม่เคยขายเลย บ้าน-สวนมีเนื้อที่ 6 ไร่เศษ เล้าหมูอยู่ติดแม่น้ำท่าจีน ข้ามวัดเทียนดัดไป 100 เมตร ทางไปร้านอาหาร “ลมโชย”

ตั้งแต่เลี้ยงหมูมีพ่อหมู แม่หมูก็เกือบ 100 ตัว ส่วนลูกหมูขายบ้าง เลี้ยงหมูขุนบ้าง เลี้ยงมา 34 ปี ปี 2519 ก่อนก็ทำอาชีพดั้งเดิมคือ เลี้ยงหมู ปลา สวน ให้กับกงสีอยู่ที่คลองตัน ทำข้าม หมู่ 1 จนแต่งงานมีครอบครัว ก็ย้ายไป แต่ก็ยังอนุรักษ์อาชีพเก่า แต่สมัยนี้ลูกๆ ก็ทำงานกันหมด คงไม่มีใครรับมรดกกับอาชีพเกษตรกรรม

ในปัจจุบันเพิ่งหายป่วย เพราะต้องนอนโรงพยาบาลธนบุรี 2 สองวัน สาเหตุเพราะทำงานหนัก ตอนหนุ่มๆ ด้วย คอเป็นหนองต้องผ่าคอเช่นกัน แบกหมู แบกรำ ปลายข้าว อาหารหมู อาหารปลา เป็นถังๆ 50 ลิตร ผลพลอยได้คือ ต้องมานอนรักษาตอนมีอายุตอน ส.ว. (สูงวัย) ตอนนี้มีแม่หมู

เหลือ 20 กว่าตัวพอเป็นกษัย ไว้ดูเล่น แต่ก็ใช้ทุนมากเพราะวัตถุดิบแพง 5-2-53 ไร่ 535 แป้งมาแล้ว ถั่ว กิโลกรัมละ 16.80 กากปาล์ม ไร่สกัด ขายหมูเล็ก หมูรุ่น 200 กว่าตัวให้กับพ่อค้าขายประจำ นครปฐม ราคา 59 บาท เพราะไปนอนโรงพยาบาล ไม่มีใครดูแลหมูก็เลยขายไป จะเริ่มต้นกันใหม่

หมูกินเดือนเป็นหมื่นๆ นี้ขนาดเล้าเล็ก ถ้าฟาร์มใหญ่กินวันละเป็นแสนก็แล้วแต่กำลังเลี้ยง ทุนมากก็เลี้ยงมาก แต่เสียนุ่นเลี้ยงมานานแล้ว สมัยอยู่กงสี มีหมูเป็น 1,000 ตัว (ตอนนั้นทำปุ๋ยชีวภาพ ทำมาตั้งแต่รณรงค์ใช้เอง และแจกไปตามอาราม ตามวัด หมักกากน้ำตาล เปลือกผลไม้ หัวเชื้อ EM ทำหมุนเวียนไป ใช้ของเหลือเช่นเปลือกผลไม้ต่างๆ) ประโยชน์ กำจัดกลิ่นในคอกน้ำ น้ำเน่าก็ใส่ปรับสภาพน้ำ ทำเป็นปุ๋ยใส่ต้นไม้ได้ งามงามดี กินก็ได้ แต่ไม่รับประกันความปลอดภัยนะครับ “ล้อเล่น”

เสียนุ่นเป็นลูกของอ๊กแนส (จินตนา) ใหญ่ชื่อ กิจสวัสดิ์ 83 ปี เปาโล เคียมเขียน อายุ 40 ปี เสียชีวิตหมดแล้ว มารีอา ลำลี เป็นพุทธมาก่อน บ้านอยู่ จ.อ่างทอง มาเป็นคาทอลิกสมัยคุณพ่อซิลวีโน สนต์ วิจิตรวงศ์ (สวมแหวน) มีเวลาก็สวดภาวนา ภาวนาบำบัด อ่านหนังสือศรัทธา ฯลฯ ตื่นนอนตี 4 เศษ ก็ทำธุระส่วนตัว สวดภาวนา ทำวัตรเหมือนพระสงฆ์เลยนะ แต่ชอบทำบุญของในสวน ให้ซีลัป อารามคาร์แมล อารามกาปูชิน ตื่นนอนสวดเลยได้รับอานิสงส์ เป็นฆราวาสลับ ว่างเป็นสวด และที่ชอบอ่านหนังสือ

สวดภาวนาทุกคืนก่อนนอน ครอบครัวนี้ก็มี ความเชื่อ ความศรัทธา ต่อแม่พระ บุญราศีคุณพ่อ นิโคลาส บุญเกิด กลุขบำรุง และไปวัดนักบุญ เปโตรบ้าง วัดที่อารามคาร์แมลบ้าง วันพุธไปทำนพวาร ลูกคนโตอยู่ศูนย์วิจัยที่เชียงใหม่ 2-3 เดือน กลับบ้านครั้ง ตามเสด็จฟ้าหญิงไปตามงาน

เสียนุ่น-เหล่าไม่สน บูหรีไม่ยุ่ง หลิงไม่สน

ส่วนการทำปุ๋ยชีวภาพ ทำครั้งละ 200 ลิตร โคร
ซ็อกก็ขาย โครซอกก็ให้

วิธีการทำ เปลือกผลไม้ กากน้ำตาล หัวเชื้อ EM
 ฯลฯ

ทำประโยชน์ได้หลายอย่าง ทำน้ำดีขึ้น ทำ
น้ำเสียเป็นน้ำดี ให้สัตว์กินเพื่อให้อุจจาระไม่มีกลิ่น
ผสมน้ำให้สัตว์กินและโรงเรือนไม่มีกลิ่น ไล่ต้นไม้
เป็นปุ๋ย และปรับสภาพดิน

(ว่าน็อก ไก่กินแก้หวัด คนกินแก้ได้หลายอย่าง
หลายโรค) ไล่บ่อเลี้ยงปลา น้ำดีขึ้น ปลามีอากาศ
หายใจได้ดี ปลาโตไว

ใครสนใจติดต่อได้ที่ เสียปุ่น ปุ๋ยชีวภาพ ทำ
น้ำหมัก 0-2813-9416, 0-3429-5169 โทรได้
นะครับ เสียปุ่นยังช่วยพี่น้องในไส้ พี่น้องครอบครัว
ไถ่หนี้จากธนาคาร ทำอาชีพต้องมีใจ เอาใจใส่
จริงๆ จังๆ กับอาชีพ การงานและต้องมีจิตวิญญาณ
ในกิจการ กลับลุกขึ้นสู้อีกครั้งหนึ่ง

เมื่อก่อนบ้านติดแม่น้ำ เสียปุ่นเล่าว่าแม่น้ำ
แต่ก่อนมีปลา กุ้ง พอมีกิน แต่แม่น้ำในปัจจุบันมี
แต่ขยะ ปลาที่ไม่มีแล้ว ถ้าทำอาชีพปลา ผลุบๆ โผล่ๆ
มันไม่ก้าวหน้า เขาเปรียบเทียบตามแม่น้ำลำคลอง
เมื่อ 45 ปี ปลาตีนมีเยอะ ผมยังจำได้น้ำในคลองยังใส
และก็มีปลาหมอ ปลานู๋ ปลาตะเพียน ปลาสุบ
ปลาฉลาด หอยขม สารพัดปลา

ปัจจุบันน้ำเน่าเสีย ผักตบชวาเต็มคลอง
เต็มแม่น้ำ ขยะ มีอะไรๆ ก็โยนทิ้งคลอง ทิ้งแม่น้ำ

อีกหน่อยไม่เกิน 5 ปีก็จะไม่มีสิ่งมีชีวิตให้เห็น
ไม่มีปลาให้จับแล้ว

ขอเป็นกำลังใจให้แก่นักนะครับ
เกิดเป็นคนทั้งที ทำดีให้ได้ ถ้าจะตายทั้งที่
ฝากความดีเอาไว้ อย่ายอมแพ้ ชีวิตไม่คิดสู้
ทุกคนเราอยู่ คงรู้ใหม่ แม้อัลบากยากเข็ญ
ลำเค็ญใจ สู้ต่อไปภายหน้าพาเอา

ขอให้ผู้อ่านทุกท่าน โชคดี มีความสุข
ความเจริญมากมีด้วยทรัพย์สินเงินทองมากมี
มีนาอาชีวะให้ผู้อ่านติดตามกันทุกฉบับ

ขอบคุณผู้อ่านรายการ บ.ก.อุดมสาร/สาคนต์ ที่ได้ส่ง
ไปอบรมชุดคู่ชีวิต เอาความรู้ความสามารถในตัว
ออกมาใช้ ขอขอบคุณผู้อ่านที่ติดตามโดยตลอด ขอ
พระอวยพร อาแมน ๕

บุบผา เว็ดดิ้ง สตูดิโอ
BUBPHA WEDDING STUDIO

ถ้าคุณกำลังมองหาชุดแต่งงานที่สวยงาม
 ที่จะทำให้คุณกลายเป็นเจ้าหญิงที่สวยงามที่สุดในงาน
BUBPHA WEDDING STUDIO เป็นตัวเลือกหนึ่ง
 สำหรับคุณที่จะทำให้ความฝันของคุณเป็นจริงได้ไม่ยาก

สำนักงานใหญ่ 145/1-2 อ.จิกะพาด ต.ปากน้ำ
 อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
 โทร/แฟกซ์ 0-2701-6871, 0-2701-6873
 08-9524-0602 (ทีม) 08-1758-5119 (นิว)
 สำหรับลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติ โทร 20 x
www.bubpha-wedding.com
 E-mail : bubpha-wedding@hotmail.com

สวัสดิ์และขอส่งความสุข กำลังใจ มายังผู้อ่านทุกท่าน
ดิฉันยังคงมีบทกลอน-คำประพันธ์ที่ดีๆ มาแบ่งปัน และ
สำหรับครั้งนี้ดิฉันยังคงหยิบคำประพันธ์ของ **คุณมารีอา วัลยา
กอบกุลนันท์** มาแบ่งปันกันอีกเช่นเคย ถึงแม้จะสั้นไป
สักหน่อย

ถึงอย่างไรก็ดีดิฉันขอเชิญชวนให้ท่านผู้อ่านทุกท่าน
สามารถส่งบทกลอน คำประพันธ์ มาร่วมสนุก ขอให้ใช้
เนื้อที่ตรงนี้เพื่อเป็นการสื่อสาร แลกเปลี่ยน แบ่งปันสิ่งดีๆ
แก่กันและกันนะคะ

“ทำให้ถูก-ควร-ดี”

ทำอะไร	คำนึง	ถึงสามสิ่ง
“ถูกต้อง” จริง	ไม่ผิด	คิดถี่ถ้วน
ลงมือทำ	สำคัญยิ่ง	“สิ่งที่ควร”
“ทำดี” ล้วน	เป็นเป้าหมาย	หายห่วงเลย

“เพราะสนิท”

ใกล้ชิดจน	ไม่รักษา	มารยาท
ระวังอาจ	ขุ่นข้อง	หมองใจได้
สนิทจน	ไม่ให้เกียรติ	น่าเกลียดไซ้
ระวังไว้	อาจตัดญาติ	ขาดมิตรกัน

มารีอา วัลยา กอบกุลนันท์

“ศิลปินตัวจริง”

ร้อยคำร้องก้องกังวานอันหวานแว่ว

ยังเจื้อยแจ้วแผ่วเสียงเรียงภาษา

กล่อมลำนำน่าฤดีในคีตา

เพลงล่านนาพาระรินชื่นฤทัย

ทุกบทแบ่งแต่งความตามเรื่องเล่า

หวานปนเศร้าเคล้าดนตรีที่สดใส

เครื่องดีดสีตีเป่าเขาใส่ใจ

คนทุกวัยใฝ่ฝันผลงานเพลง

คู่ผู้เล่นเน้นนักร้องสอดคล้องด้วย

แสงไฟช่วยส่องให้ไม้โหรงเหรง

บรรยากาศสดชื่นพอครั้นเครง

คนฟังเพลงไกลใกล้คงได้ยิน

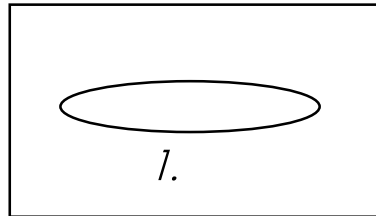
ทั้งเสื้อผ้าสวมใส่ไม่ฉาบฉวย

คุณภาพสร้างสรรค์ผลงานศิลป์

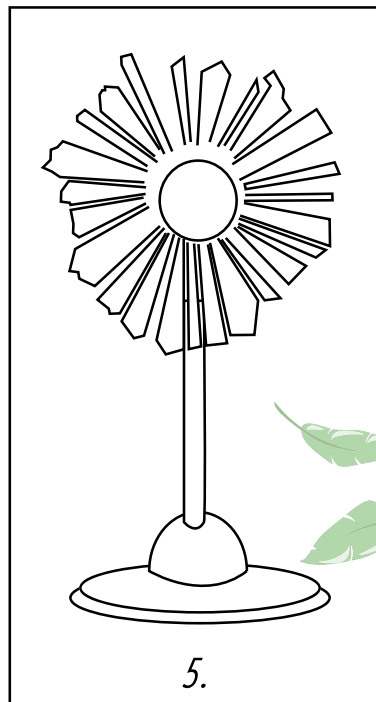
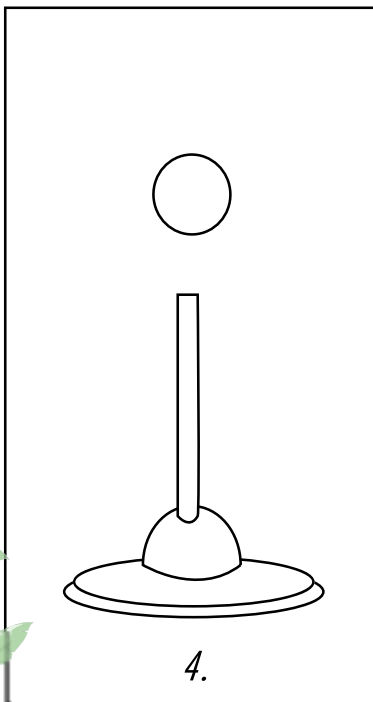
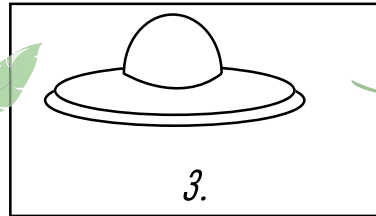
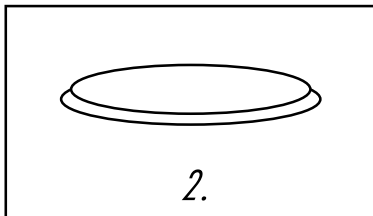
คือแบบอย่างของคนบนแผ่นดิน

ศิลปินชื่องามนาม “ไม้เมือง”

มาวาดรูปกับครูต๋อง

วาดตามลำดับ 1-5

จงวางใจในพระเจ้า

เพราะ

พระเจ้าประทานสิ่งที่ดีที่สุด ในเวลาที่เหมาะสมควร

ชวนน้องคุณ

พี่ป๊องและชาวคณะ

สวัสดีครับน้องๆ เด็กๆ ที่น่ารักทุกคน อากาศบ้านเราปีนี้ร้อนมากๆ มีหลายคนเจ็บป่วย เป็นไข้ไม่สบายกันเป็นจำนวนมาก เรียกว่า ความร้อน ความแฉะ มาแรงกว่าทุกปี... เราต้องช่วยกัน ปลูกต้นไม้เยอะๆ นะครับ

เชื่อว่าหลายๆ คนก็เปิดเทอม เปิดภาคเรียนใหม่ขึ้นชั้นเรียนใหม่ บางคนยังเรียนในโรงเรียนเดิม บางคนต้องไปเรียนโรงเรียนใหม่ พบครูใหม่ๆ เพื่อนใหม่ๆ การปรับตัวกับสิ่งใหม่ อาจจะทำให้น้องๆ บางคน มีเหงงๆ แต่ใจเย็นๆ แล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง พี่ป๊องขอเป็นกำลังใจให้น้องๆ ทุกคน สู้ สู้ ตั้งใจเรียนหนังสือ เป็นเด็กดีของคุณพ่อคุณแม่ อย่าท้อ อย่าย่ออ้อมแพ้ หากพลาดพลั้ง หกล้ม ขอให้เราลุกขึ้น เริ่มต้นกันใหม่ เพราะ “คนขยัน จะสำเร็จสักวันหนึ่ง” ครับผม

สำหรับสโมสรอุดมศึกษาครั้งนี้ยังคงมีสาระ ความรู้ บันเทิงต่างๆ มาฝากน้องๆ อีกเช่นเคย โดยเฉพาะเรื่องราวของน้องๆ ที่เป็นเยาวชน ซึ่งโตขึ้นมาอีกนิดหนึ่งนั่น พี่ป๊องเลย มีเรื่องราวการเข้าค่าย/อบรมต่างๆ ...และสำหรับ นิทานของพี่อ้อย ครั้งนี้ สนุกดี มีสาระเช่นเคยครับผม

ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..

จูเนียร์โฟโต้

โครงการใหม่ 2010

น้องๆ คนใดมีภาพสวยๆ ก็รีบส่งภาพ “ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..” เข้ามาร่วมสนุกกับทางสโมสรอุดมศึกษาได้ เอาแบบเห็นรอยยิ้มชัดๆ นะครับ

พี่ป๊อง ขอขอบคุณอีกครั้งที่บรรดาคุณพ่อคุณแม่ ผู้ปกครอง และน้องๆ ที่คอยสนับสนุนกิจกรรมนี้ พี่ป๊องขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วยครับ และขอเชิญชวนให้ส่งภาพ “ยิ้ม..ยิ้ม..ยิ้ม..” ในปี 2010 เข้ามาร่วมกันอีกนะครับ...

เมื่อส่งภาพมาร่วมสนุก อย่าลืมเขียนชื่อ ที่อยู่ และตั้งชื่อภาพมาด้วยก็จะดีมากครับ

ส่งมาที่ พี่ป๊อง สโมสรอุดมศึกษา ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11 ซ.นาคสุวรรณ ถ.นนทบุรี ซ่องนนทบุรี ยานนาวา กทม. 10120 หรือส่งที่ E-mail: john.udomsarn@gmail.com หรือ udomsarn@gmail.com นะครับ...

รางวัลชมเชย

ประกวดภาพวาดระบายสี

“มุมเด็กศิลป์”

ค.ญ.ฐิตาภรณ์ แสงดาว

ค.ญ.วริศรา เชิญวิวัฒน์ชัย

ค.ญ.นาตาลี กลิ่นหอม

ค.ญ.ลีลดา รุจิเรขรังสีมา

ค.ช.รัตติ รุจิเรขรังสีมา

คุยกันฉันเพื่อน

มาถึงช่วงของ“คุยกันฉันเพื่อน” นับเป็นประตูดอกบานหนึ่งที่จะทำให้ห้องๆ และเพื่อนสมาชิกได้ มาพบเจอ แบ่งปันความคิดสร้างสรรค์ และมุมมองใหม่ๆ โดยเฉพาะน้องๆ เด็กๆ ที่ร่วมสนุกในการส่ง ภาพวาดระบายสี “มุมเด็กศิลป์” จะได้พูดคุย แบ่งปัน ประสบการณ์ แก่เพื่อนๆ

และครั้งนี้ขอเชิญพบกับ น้องฐิติพร แสงดาว (โนเกียร์) ซึ่งก็นับได้ว่าเป็นอีกหนึ่ง“ดาวสรุอมศานต์” เลยนะ มีฝีมือ ชยัน อดทน...ขอชมว่าเก่ง มีมานะมากจริงๆ เชิญพบกับเขาได้เลยครับ

ชื่อ : ฐิติพร แสงดาว   ชื่อเล่น : โนเกียร์
เรียนที่ โรงเรียนมาเรียลัย   อายุ 13 ปี

ถาม : ทำไมจึงสนใจร่วมสนุกวาดภาพระบายสี “มุมเด็กศิลป์” ในสรุอมศานต์?

ตอบ : เพราะเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมจินตนาการ ทำให้เรามีสมาธิ และเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รวมทั้งเห็นผลงานที่เพื่อนๆ ส่งไปร่วมสนุก โดยส่วนหนึ่งแล้วเป็นคนที่ชอบวาดรูป ระบายสี และงานศิลปะอยู่แล้ว จึงอยาก เข้าร่วมสนุกกับทางสรุอมศานต์ เลยส่งผลงานเข้ามาร่วมการแข่งขันด้วยค่ะ

ถาม : อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้สนใจในการวาดภาพ-ระบายสี?

ตอบ : ธรรมชาติเป็นแรงบันดาลใจ ที่ทำให้อยากสร้างผลงานศิลปะขึ้นมาค่ะ เพราะเมื่อเราอยู่ท่ามกลาง ธรรมชาติจะทำให้รู้สึกสดชื่น สบายใจ และผ่อนคลาย ทำให้เกิดจินตนาการที่จะถ่ายทอดความรู้สึก ออกมาทางงานศิลปะ เพื่อสื่อความรู้สึกต่างๆ

ถาม : ได้รับการสนับสนุนจากใคร?

ตอบ : ได้รับการสนับสนุนจากคุณพ่อคุณแม่ และญาติพี่น้องทุกคนค่ะ เพราะท่านเห็นว่าการวาดภาพระบายสี ทำให้เรามีสมาธิที่แน่นอน และทำให้เราเป็นคนที่มีใจเย็น ละเอียดอ่อน ที่สำคัญคือ ทำให้เรารู้จักใช้เวลาว่าง ให้เกิดประโยชน์ รวมถึงคุณครูที่โรงเรียนท่านจะคอยแนะนำถึงการ สร้างสรรค์ผลงาน และส่งเสริมกิจกรรมประกวดวาดภาพระบายสีอยู่บ่อยๆ

ถาม : ใช้เวลานานเท่าไรต่อหนึ่งภาพ และเห็นมี ‘ต่อเติม’ สร้างสรรค์ ภาพด้วย?

ตอบ : แต่ละภาพใช้เวลาไม่เท่ากันค่ะ บางภาพมองดูแล้วก็คิดว่า จะต่อเติมอย่างไร แล้วควรจะลงสีอะไรดี แต่ในบางครั้งดูภาพแล้วก็คิดไม่ออก ค่ะ ว่าควรจะต่อเติมอย่างไรดี ต้องใช้เวลาหลายวันเลยคะถึงจะคิดออก

ถาม : รู้สึกอย่างไรกับ “ผลการตัดสิน?” และเวลาได้รับรางวัลรู้สึกอย่างไร?

ตอบ : รู้สึกดีใจ กับผลการตัดสินค่ะ สำหรับรางวัลที่ได้ก็คือ ความภาคภูมิใจและกำลังใจที่จะสร้างสรรค์ ผลงานต่อไป แต่ไม่ว่าผลการตัดสินจะออกมาอย่างไร ก็รู้สึกภูมิใจกับผลงานของตนเองเสมอค่ะ

ถาม : ช่วยฝาก ข้อคิด ส่งกำลังใจ ให้เพื่อนๆ สรุอมศานต์หน่อยนะ?

ตอบ : สำหรับเพื่อนๆ ทุกคนที่มีความสามารถและอยากใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ก็ขอเชิญชวนให้ มาร่วมกิจกรรมดีๆ กันเยอะๆ นะคะ

ผลงานของน้องโนเกียร์

มีน้องๆ เด็กๆ หลายคนเมื่อได้อ่านพระคัมภีร์
แล้วก็เกิดความสงสัยว่า คำว่า “พระวิหาร” และ “สถานที่
ศักดิ์สิทธิ์” มีลักษณะเป็นอย่างไร?

อ.เก่ง เชื่อว่า มีน้องๆ บางคนพอเปิดโอกาส
ให้ซักถามได้ยิ่งชอบถาม อันนี้นับเป็นสิ่งที่ดีนะ และ
อ.เก่ง ขอเปิดตำรา หากคำตอบมาแบ่งปันให้อ่านกันเลย
นะครับ

อ.เก่ง

รัก
พระคัมภีร์

พระวิหาร สถานนมัสการพระเจ้าและถวายเครื่องบูชาของชาวยิว มีแห่งเดียวที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์
ซาโลมอนทรงสร้างพระวิหารหลังแรก ซึ่งถูกกองทัพบาบิโลนทำลายในปี 587 ก.ค.ศ. เมื่อกษัตริย์
ไซรัสทรงอนุญาตให้ชาวยิวที่ถูกเนรเทศอพยพกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงสร้างพระวิหารขึ้นใหม่เสร็จ
ในปี 515 ก.ค.ศ. ซึ่งต่อมาพระเจ้าอันท็อกัส เอปิปานีส ทรงล่งละเมิดทำให้มีมลทิน ยูดาส มัคคาบี
จึงชำระพระวิหารให้บริสุทธิ์เพื่อใช้นมัสการพระเจ้าต่อไป กษัตริย์เฮโรดทรงปฏิสังขรณ์และเสริมสร้าง
พระวิหารนี้ให้ใหญ่โตงดงามกว่าเดิมสำเร็จลงในปี ค.ศ. 64 หกปีต่อมาพระวิหารนี้ก็ถูกกองทัพโรมัน
ทำลายในปี ค.ศ. 70

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ส่วนของกระโจมที่ประทับ หรือส่วนที่อยู่ติดกับห้องชั้นในสุดของพระวิหาร
(ซึ่งเรียกว่า “สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด”) โดยมีม่านกั้นแยกจากกัน เป็นที่ตั้งพระแท่นเผาถ่าน ใต้ตั้ง
ขนมปังถวายและคันประทีปห้องนี้ยังเรียกอีกว่า “วิสุทธิสถาน”

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ห้องชั้นในสุดของกระโจมที่ประทับหรือของพระวิหารมีม่านกั้น เป็นที่
ประดิษฐานหีบพันธสัญญาซึ่งเป็นสัญลักษณ์การประทับอยู่ของพระเจ้า มหาสมณะเท่านั้นมีสิทธิเข้าห้อง
นี้ได้ และเข้าได้เพียงปีละครั้งเท่านั้นในวันชดเชยบาป (ลนต 16) ห้องนี้ยังเรียกอีกว่า “อภิสุทธิสถาน”

น้องๆ เด็กๆ ที่น่ารัก อยากรู้ดีที่พระเยซูเจ้าบอกเราเป็นว่า พระวิหาร หรือวัดที่พระองค์อยาก
เข้าไปพำพิงภาวนานั้นก็คือ ดวงใจ (หัวใจ) ของเราทุกคน พระองค์อยากให้เราเปิดประตูใจ และเชิญ
พระองค์เข้าไปประทับ เราทุกคนจึงต้องเตรียมจิตใจของเราให้พร้อม สะอาด บริสุทธิ์

จึงขอ น้องๆ เด็กๆ ทุกคน ต้องหมั่นเข้าวัด ร่วมพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ สวดภาวนา แก้วบาป
และรับศีลมหาสนิท บ่อยๆ ...และ อ.เก่ง ก็เชื่อว่าน้องๆ ก็อยากจะเข้าไปพำนัก พักพิง ในดวง
พระหฤทัยของพระเยซูเจ้า เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความอ่อนหวาน และเมตตาสงสาร ครับผม

คาร์

ตุษ

เงียบ

สมาชิกใหม่

สวัสดีครับ...มาถึงช่วงของ “สมาชิกใหม่”...จุดประสงค์ของสโมสรฯ เพื่อให้เพื่อนๆ ได้รู้จัก “เพื่อนใหม่” ในสโมสรฯ แต่หากต้องการรู้จักกันมากขึ้น แลกเปลี่ยนความคิด แบ่งปันประสบการณ์ ก็ขอให้ติดต่อผ่านทางโรงเรียนหรือสถาบันที่เพื่อนใหม่สังกัด นะครับ

น้องมงคล มงคลทิพย์ (ร็อคเกอร์) *3114*

เกิด : 3 พฤศจิกายน 2547

การศึกษา : โรงเรียนสวนอักษร

วิชาที่ชอบ : ภาษาอังกฤษ เพราะได้เรียนกับคุณครูต่างชาติ

อนาคตอยากเป็น : ทหารอากาศ เพราะอยากขับเครื่องบิน

เป็นคนมีนิสัย : ร่าเริง ชอบคุย **สัตว์เลี้ยงที่ชอบ** : ปลาสวยงาม

ชอบใช้เวลาว่าง : ระบายสี ฝึกโยนลูกบอล

กีฬาที่ชอบ : วัยน้ำ วิ่งออกกำลังกาย **อาหารที่ชอบ** : ซูชิ พิซซ่า

ความสามารถพิเศษ : ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน ร้องเพลง

น้องเทพธิดา แสงหิน (ลูกปลา) *3115*

เกิด : 23 พฤษภาคม 2537

การศึกษา : โรงเรียนเขาวเรศศึกษา

วิชาที่ชอบ : ภาษาอังกฤษ เพราะชอบพูดทักทายกับชาวต่างชาติ

อนาคตอยากเป็น : ชีสเตอร์ เพราะอยากช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส

เป็นคนมีนิสัย : ใจเย็น

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ : สุนัข

ชอบใช้เวลาว่าง : อ่านหนังสือ ดูทีวี

กีฬาที่ชอบ : วอลเลย์บอล

อาหารที่ชอบ : คะน้าหมูกรอบ

ความสามารถพิเศษ : เต้น รำ เล่นดนตรี

ประกาศ “อยากเห็นหน้าเพื่อนๆ จังเลย !!!”

เนื่องจาก พี่ป๊องได้รับใบสมัครการเป็นสมาชิกของเพื่อนๆ แล้ว แต่ยังขาดรูปถ่ายของเพื่อนๆ ซึ่งพี่สงสัยเพื่อนๆ ลืมส่งกระมัง รีบหน่อยครับ พี่ป๊องจึงอยากขอให้เพื่อนๆ ช่วยส่งรูปถ่ายตัวเพื่อนๆ เอง (ภาพถ่าย 2 ใบ) จะเป็นภาพสีหรือภาพขาวดำ ก็ได้ ขอให้เห็นหน้าเห็นตาแบบชัดๆ จะได้รู้ว่าเป็นใครกันบ้าง เพื่อนำมาแนะนำกันในช่วง “สมาชิกใหม่”... หากเพื่อนๆ มีภาพหล่อๆ สวยๆ น่ารักๆ ก็รีบส่งให้พี่ป๊องเร็วๆ หน่อยนะครับ อ้อ...อย่าลืมเขียนชื่อ ที่อยู่ ให้ชัดเจนด้วยนะครับ “อยากเห็นหน้าเพื่อนๆ จังเลย !!!”

ด.ญ.นพธีรา ราตรี (ชมพู) จ.ปราจีนบุรี

ด.ญ.อัฐชัย ไตริน (บอย) จ.นครพนม

ด.ญ.ปวีณา ดวงประทีป (หงษ์) จ.นครสวรรค์

ด.ญ.อมรรัตน์ เนตรรัตน์ (ยู๋ย) จ.ฉะเชิงเทรา

ด.ญ.สุรัสวดี กลิ่นหอม (ปิงปอนด์) กทม.

ด.ช.ธีรพัฒน์ พรหมเสนา (น้อย) จ.ฉะเชิงเทรา

ด.ญ.หนึ่งฤทัย พิพัฒน์เดชา (แพรว) จ.ระยอง

ด.ญ.พวงสมร มาเยะ (ปูก) จ.เชียงใหม่

ด.ญ.แพรวพรรณ แซ่หลี (แพรว) จ.สงขลา

ด.ญ.ปวีรวรรต ไชยเผือก (POM) กทม.

ด.ช.เกษมศักดิ์ สังข์แก้ว (อิกคิวซัง) กทม.

ด.ช.วรินทร์ ทองสุข (เฟิร์น) จ.สุราษฎร์ธานี

แบบฟอร์มสมัครสมาชิกใหม่ สโมสรอุดมศึกษา

ชื่อเล่น.....

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี

ที่อยู่.....

.....

.....

โทรศัพท์.....e-mail:.....

เกิดวันที่.....เดือน.....ปี.....

ชั้นปี.....นามสกุล.....

ชื่อมารดา.....นามสกุล.....

มีพี่น้อง.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน เป็นคนที่.....

เรียนที่โรงเรียน.....ชั้น.....

วิชาที่ชอบ.....เพราะ.....

อนาคตอยากเป็น.....เพราะ.....

เป็นคนมีนิสัย.....สิ่งๆที่ชอบ.....

ชอบใช้เวลาว่าง.....

กีฬาที่ชอบ.....

อาหารที่ชอบ.....

ความสามารถพิเศษ.....

อื่นๆ.....

หมายเหตุ ขอภาพถ่าย 2 ใบ (จะเป็นสีหรือขาว-ดำก็ได้)

กรอกใบสมัครแล้วรีบส่งมาที่ **พี่ป้อ**

สโมสรอุดมศึกษา
ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11
ช.นาคสุวรรณ ถ.นนทรี ซ่องนนทรี
ยานนาวา กทม.
10120

ยินดีต้อนรับ
น้องๆ ทุกคน
สู่สโมสรอุดมศึกษา
ครับ

ชวานาปากมาก

สวัสดิคะน้องๆ ทุกคน เปิดเทอมกันแล้วใช่ไหมคะ? ตั้งใจเรียนกันด้วยนะคะ พี่อ้อยมีนิทานมาฝาก เช่นเคยชื่อเรื่อง “ชวานาปากมาก”

เรื่องมีอยู่ว่า ครั้งหนึ่งมีหมู่บ้านแห่งหนึ่งอยู่ไกลจากตัวเมืองมาก ถ้าขับรถไปกลับก็ใช้เวลาเป็นวัน มีชวานาอยู่ 4 คน ซึ่งมีสวนอยู่ใกล้ๆ กัน เมื่อของใช้หมดเขาจึงรวมตัวกันเพื่อไปในเมืองด้วยกัน เมื่อซื้อของกันเสร็จแล้วก็เตรียมเดินทางกลับบ้าน

ระหว่างที่ขับรถกลับบ้าน 2 คนนั่งข้างหน้า อีก 2 คนนั่งข้างหลัง ของที่ซื้อมามีมากต้องใส่หลังรถและคนที่ไม่ได้ขับก็ต้องเอาของวางไว้บนตักของตัวเองด้วย ชวานาคนที่นั่งข้างหลังซึ่งเป็นคนที่ยากที่สุดคิดว่าของที่วางบนตักเขาหนักที่สุด เพราะเขาได้ซื้อครกหินมาเพื่อเอาไว้ทำอาหารขาย และเอาไว้ทำอาหารกินเอง

ในระหว่างที่กำลังขับรถกลับบ้านนั้นเอง ชวานาทั้งสี่ก็ได้พบรถอีกคันจอดเสียอยู่ข้างทางซึ่งเป็นเพื่อนชวานา บ้านอยู่ละแวกเดียวกันนั่นเอง ชวานาทั้งสี่จึงได้ชวนชายคนที่รถเสียขึ้นรถกลับไปหมู่บ้านด้วย

ระหว่างที่หยุดพักระหว่างทาง ชวานาคนหนึ่งก็ถามชายที่ติดรถมาว่าได้โทรกลับไปที่บ้านบ้างหรือเปล่า มีเรื่องอะไรจะเล่าให้ฟังบ้าง ชายคนที่รถเสีย จึงเล่าให้ฟังว่าเขาได้โทรกลับไปบ้านและภรรยาเล่าให้ฟังว่าไม่มีอะไรใหม่ ยกเว้นเรื่องที่ควายของชวานาคนที่ซื้อครกหินมาตายไป พอดีชวานาคนที่ซื้อครกหินมานั้นไปเข้าห้องน้ำอยู่จึงไม่ได้ยิน

ชวานาอีก 3 คนรู้สึกสงสารชวานาคนที่ซื้อครก เพราะว่าเขาจนอยู่แล้ว การที่ควายของเขาตายต้องทำให้เขาลำบากขึ้นเพราะจะไม่มีควายสำหรับไถนา และครกหินที่วางบนตักระหว่างทางขับรถกลับคงจะรู้สึกหนักอึ้งเหมือนภาระในใจ

ชวานาทั้งสาม จึงบอกชายที่ติดรถมาว่า อย่าได้พูดเรื่องนี้ขึ้นมาให้ชวานาที่ซื้อครกมานั้นฟัง รอให้ถึงบ้านเสียก่อน ชายที่ติดรถมาด้วยก็รับปากว่าเขาจะไม่พูดอะไรเลย ชวานาทั้งสาม จึงบอกว่าถ้าชายที่ขอติดรถมานั้นปริปากเล่าให้ชวานาที่ซื้อครกฟังจะให้เอาครกนั้นมาวางบนตักชายคนนั้นจนกว่าจะถึงบ้านเพื่อเป็นการทำโทษ

ชายที่ติดรถมาพยายามจะไม่ปากมาก เมื่อทุกคนในรถคุยกันไปคุยกันมา เขาก็พยายามไม่พูดกับใคร ไม่ตอบอะไรใคร จนในที่สุดเขาก็ทนไม่ได้แล้วก็พูดออกมาว่าควายของชวานาที่ซื้อครกนั้นตายไปแล้ว

ชวานาที่ซื้อครกมาก็ตกใจเมื่อได้ทราบข่าวและรู้สึกว่าของที่วางอยู่บนตักมันช่างหนักอึ้งจริงๆ ชวานาอีก 3 คนโกรธชายคนที่ขอติดรถมาด้วย และบอกเขาว่า เขาไม่ทำตามคำพูดจะต้องรับโทษตามที่ได้ตกลงกัน และพวกเขาก็หยุดรถแล้วเอาครกหินมาวางบนตักของชายที่ติดรถมาและให้วางไว้ไว้อย่างนั้นจนกว่าจะถึงหมู่บ้าน

ชายปากมากยิ้มพร้อมกับการตอบว่า ครกหินที่วางบนตักนั้นไม่หนักเลย หากเทียบกับต้องให้เขาหุบปาก หลังจากนั้นทุกคนในหมู่บ้านก็รู้ว่า ถ้ามีเรื่องอะไรที่เป็นความลับ เรื่องที่สำคัญก็จะไม่เล่าให้ชวานาปากมากคนนี้ฟังอีกเลย

จบแล้วคะน้องๆ เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า น้องๆ ควรคิดให้ดีกว่าที่จะพูดเรื่องอะไรออกไป เพราะอาจจะกลายเป็นแบบชวานาปากมากที่ไม่มีใครเชื่อถืออีกเลย แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้าค่ะ

“เยาวชน...พระวาจา...ศีลมหาสนิท

สวัสดีค่ะท่านผู้อ่านทุกท่าน ในเดือนพฤษภาคมนี้ แผนกเยาวชน คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตชนฆราวาส จัดสัมมนาจิตตาคีบาลและทีมประสานงานเยาวชน ระหว่างวันที่ 24-28 พฤษภาคม ที่ยูลียเซนต์หลุยส์ แมรี ภายในโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชาค่ะ

ในปี ค.ศ. 2010 แผนกเยาวชน คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตชนฆราวาส ได้กำหนดทิศทางและหัวข้อในการอบรมเยาวชนร่วมกัน คือ “**เยาวชนแบ่งปันพระวาจา เจริญชีวิตศีลมหาสนิท**” ภายใต้พระวาจา “**พระอาจารย์ผู้ทรงความดี ข้าพเจ้าต้องทำอะไรเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์**” (มก 10:17)

เพื่อให้ทิศทางงานอภิบาลเยาวชนปี ค.ศ. 2010 เกิดประสิทธิผล ในการสัมมนาครั้งนี้จึงเน้นศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับพระวาจาและศีลมหาสนิท และนำประเด็นสำคัญๆ มาไตร่ตรองและหาแนวทางปฏิบัติหาแนวทางการอภิบาลเยาวชนร่วมกัน อีกทั้งเป็นโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานอภิบาลเยาวชนซึ่งกันและกัน โดยผ่านทางกรนำเสนอแนะนำกิจกรรมต่างๆ ที่ทำและเกิดผลต่อเยาวชน ซึ่งสังฆมณฑลอื่นๆ อาจจะนำไปเป็นแนวทางการอบรมเยาวชนบ้าง และยังเป็นโอกาสเสริมสร้างมิตรภาพอันดีระหว่างผู้ทำงานเยาวชน อาศัยความรัก ความเข้าใจ และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก่อให้เกิดเครือข่ายงานอภิบาลเยาวชน ร่วมมือช่วยเหลือกันอย่างต่อเนื่องในอนาคต และยิ่งวันมิตรภาพเครือข่ายเยาวชนนี้ ยิ่งขยายตัวมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น เยาวชน 2 สังฆมณฑลทางใต้ สุ-ราด-ชะ-บุรี (สังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี, สังฆมณฑลราชบุรี) ที่เริ่มรวมตัวกันครั้งแรก เมื่อวันที่ 11-14 มีนาคม ที่บ้านเพชรสำราญ หัวหิน

การรวมตัว ครั้งนี้เกิดจากมิตรภาพระหว่าง 2 สังฆมณฑล เมื่อครั้งไปร่วมค่ายผู้นำเยาวชนระดับชาติปีที่แล้ว ที่อัครสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง และทั้ง 2 สังฆมณฑลนัดหมายออกเดินทางไปพร้อมกัน

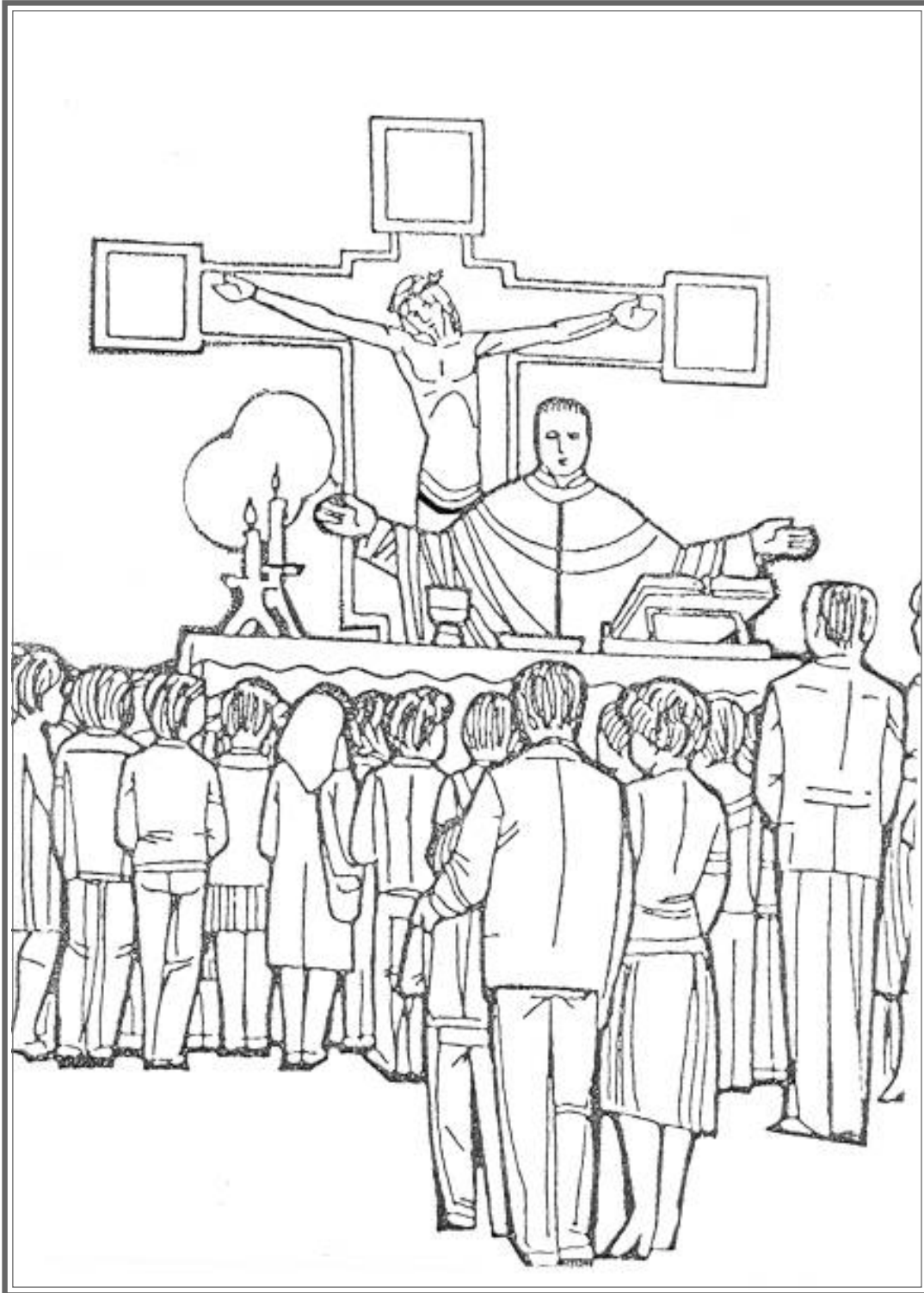
เนื่องจากอยู่หมู่บ้านเดียวกันคือ บ้านช้างมิ่ง ได้ร่วมมือร่วมแรงกัน ช่วยกันเกี่ยวข้าว ใช้ชีวิตร่วมทุกข์ร่วมสุข เล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้กลับเสริมมิตรภาพที่ยิ่งใหญ่ และเสริมสร้างความเป็นเพื่อน เกิดเครือข่ายเยาวชนที่พร้อมจะร่วมมือกันเสมอ หรืออย่างเช่น ค่ายเยาวชน 4 สังฆมณฑลอีสาน ที่จัดค่ายร่วมกัน ในปีนี้เป็นครั้งที่ 4 แล้ว โดยจัดที่สังฆมณฑลอุบลราชธานี เมื่อวันที่ 22-26 มีนาคม บรรดาทีมประสานงานเยาวชนจาก 4 สังฆมณฑลอีสาน ต่างเดินทางไปก่อนค่าย เพื่อช่วยกันจัดเตรียมสถานที่ ยกโน้นยกนี้ ขนที่นอนเตรียมพร้อมต้อนรับน้องๆ เยาวชนที่จะมาค่าย และอีกหนึ่งตัวอย่างเช่น “ค่ายเยาวชน 3 ข.” ที่ทางสังฆมณฑลจันทบุรีจัดขึ้น ระหว่างวันที่ 6-16 เมษายน ค่ายนี้เมื่อก่อนเคยเป็นค่ายปิด และเป็นค่ายที่ฝึกผู้นำเยาวชนชั้น เข้ม ข้น ให้กับเยาวชนในสังฆมณฑลจันทบุรีเท่านั้น เป็นค่ายที่รับเยาวชนไม่มากแต่ต้องการคุณภาพสูง แต่ปีนี้ปัจจุบันนี้เมื่อเกิดเครือข่ายเยาวชน เพื่อนช่วยเพื่อน ทางศูนย์เยาวชนจันทบุรี โดยคุณพ่อสมพร มิ้มงกิจ ก็เปิดตัวต้อนรับบรรดาผู้ประสานงานเยาวชนจากสังฆมณฑลต่างๆ มาร่วมค่ายร่วมสังเวยการณ์ เพื่อจะได้เก็บเกี่ยวสิ่งดีๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ต่องานอภิบาลเยาวชนในสังฆมณฑลของตนเองต่อไป

ยังมีค่ายเยาวชนอีกหลายสังฆมณฑลที่ชวนเพื่อนๆ ไปช่วยค่าย ช่วยกันอบรมน้องๆ เยาวชน แบ่งปันประสบการณ์ทั้งด้านชีวิตฝ่ายจิตทั้งด้านทักษะที่ชำนาญ ทำให้เกิดมิตรภาพ เกิดเครือข่ายที่ยั่งยืน เพื่องานอภิบาลเยาวชน โดยเยาวชน และเพื่อเยาวชนอย่างแท้จริง

จึงขอคำภาวนาจากท่าน เพื่อให้การสัมมนาจิตตาคีบาลและทีมประสานงานเยาวชนนี้ ดำเนินไปด้วยดีตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และเกิดประสิทธิผลต่องานอภิบาลเยาวชนต่อไป **อ**

เสียงเด็กที่หายไป

มุมเด็กศิลป์ปิดราวไม้ชื่อภาพ “บูชาขอบพระคุณ”
ระบายสีแล้วส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลกันนะครับ
(หมดเขตรับผลงานวันที่ 10 มิถุนายน 2010)

กลับมาเล่า-เฮามาฝาก

หลังปีศาจ มาสดพระเมตตา

พี่ป้องขอเชิญชวนน้องๆ...หลังฉลองปีศาจแล้ว
เรามาสด “สายประคำพระเมตตา” กันเถิด

พี่ป้องจำได้ว่าเมื่อฉบับที่แล้วได้เล่าแบ่งปัน
เกี่ยวกับเรื่อง “พระเมตตา” และ “นักบุญซิสเตอร์
โฟสตินา” ให้น้องๆ เด็กๆ ได้ทราบกันไปบ้างแล้ว มาคราวนี้....

พระเยซูเจ้าได้ทรงสัญญากับทุกกิจศรัทธาต่อพระเมตตาที่วอนขอผ่านทางซิสเตอร์
โฟสตินา พระองค์ตรัสว่า “เธอจะได้รับทุกๆ สิ่งที่วอนขอ หากสิ่งนั้นตรงกับน้ำพระทัยของ
เรา” และพระองค์สัญญาอีกว่า “จะประทานพระหรรษทานแห่งความรอดนิรันดร”... “วิญญาน
ที่เคารพต่อพระรูปนี้จะไม่พินาศ” และทรงสัญญาที่จะประทานพระหรรษทานพิเศษ เพื่อการ
ดำเนินชีวิตเป็นคริสตชนที่ศิบริบูรณ์ และสุดท้ายคือพระหรรษทานเพื่อการสิ้นใจในศีลในพร
พระองค์ยังตรัสอีกว่า “จะปกป้องวิญญานเหล่านี้ ดังว่าเป็นพระสิริมงคลของพระองค์เอง”

พระเยซูเจ้าได้สอนให้ซิสเตอร์โฟสตินาสดสายประคำพระเมตตา และตรัสว่า “บทสดนี้
สำหรับระงับพระพิโรธของเรา” พระองค์สัญญาไว้ว่า “ผู้ที่สดสายประคำพระเมตตานี้จะได้
รับพระหรรษทานแห่งการกลับใจ และจะได้สิ้นใจในศีลและพระพร” พระเยซูตรัสถึงพระสงฆ์
ว่า ควรที่พระสงฆ์จะแนะนำการสดนี้แก่คนบาป เพื่อเป็นความหวังสุดท้ายแห่งความรอด
พระเยซูตรัสว่า “เราจะยืนอยู่ระหว่างพระบิดาเจ้าสวรรค์และวิญญานนั้น” และพระองค์ยังสัญญา
ต่ออีกว่า “ไม่ว่าใครที่สดสายประคำพระเมตตาด้วยความวางใจในพระเจ้าอย่างดีแม้สักครั้งเดียว
เขาก็จะได้รับพระเมตตาจากพระเจ้าอันสุดจะหยิ่งถึงทีเดียว”

“พระองค์จะปกป้องวิญญานนี้ตลอดชีวิตเหมือนกับแม่ที่อุ้มอุ้มดูแลทารกคนเดียว และ
ในเวลาที่เขาจะตาย พระองค์จะไม่ทรงพิพากษาเขา แต่จะเป็นพระผู้ช่วยให้รอด”

“วิญญานทุกดวงที่สรรเสริญพระเมตตาของเรา และเผยแผ่การสดพระเมตตาแนะนำ
ผู้อื่นให้มี ความวางใจในพระเมตตา จะไม่ประสบความน่ากลัวในเวลาที่เขาจะสิ้นใจ พระเมตตา
ของเราจะปกป้องเขาในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายแห่งชีวิต”

โอ้! ...น้องๆ ครับ เรื่องราวเกี่ยวกับ “พระเมตตา” และ “นักบุญซิสเตอร์โฟสตินา” ยังมี
ต่อ ฉบับหน้าเราจะพูดถึงวิธีสดสายประคำขอพระเมตตา อดใจรออีกหน่อยนะครับ

อ้อ...น้องๆ อย่าลืมกล่าวว่า “พระเยซูเจ้าข้า ลูกวางใจในพระองค์”... กล่าวคำนี้ซ้ำๆ กล่าว
บ่อยๆ แล้วพระองค์จะทรงดูแลน้องๆ ทุกคนตลอดไป **อ้อ**

เกมสโมสรร

• ฝึกอบ • อุดมศานต์

พิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ เพื่อเทิดพระเกียรติมงคลของพระเป็นเจ้า ...“จงแสวงหา
พระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะเพิ่ม
สิ่งเหล่านี้ให้” (มธ 6:33)

สำหรับเกมฯ ครั้งนี้ขอให้เพื่อนๆ ช่วยกันค้นหาจุดต่างที่มีอยู่ใน 2 ภาพนี้
รวม 10 แห่ง ใครค้นพบครบแล้วรีบส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลกันนะครับ

A

B

Chapter 7
Deceitful love

บทที่ 7
ความรักที่หลอกลวง

Harry: “Dick, have you ever heard about the story of Bert and Becky?”

Dick: “Yes, I have. It was a very sad story. But I don’t know for sure who was really a deceitful one, Bert or Becky?”

Harry: “According to Gary, a close friend of Bert, he is a well-to-do businessman. He owns a lot of property, also a big amount of money in the bank. He travels a lot during the year. Each time, before leaving the house for this or that country about a couple of weeks, Becky, by her ladylike manners, would ask him to give her this piece of land or that house and so on. Bert gave her everything except the money. This is due to the fact that Bert loves his wife more than anything. He is always aware of the fact that love increases her store by giving. Her genius is in sharing all that she possesses. Love gives without thinking of return. After receiving everything, she bid him farewell.”

Dick: “I’m not surprised, I feel very sorry for Bert. I know for sure there’s such a deceitful love.”

Harry: “After the divorce, Gary told me what Bert said: - Happiness rooted in material things and pleasures is bound to fail and pass away. Happiness rooted in God and in virtues is to last forever. Bert quoted his Excellency, J.B. Gobbato, and P.I.M.E”

แฮร์รี่ “คุณดิกครับ คุณเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเบิร์ตและเบ็กกี้บ้างไหม”

ดิก “เคยครับเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่ผมไม่ค่อยจะแน่ใจว่าเบิร์ตหรือว่าเบ็กกี้เป็นคนเจ้าเล่ห์”

แฮร์รี่ “แกรี่ เพื่อนสนิทของเบิร์ตเล่าให้ฟังว่าเบิร์ตเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยมีทั้งที่ดิน บ้านหลายหลัง และเงินทองมากมายในธนาคาร ในระหว่างปีเขาเดินทางบ่อยมาก แต่ทุกครั้งก่อนที่เขาจะเดินทางไปประเทศนั้น ประเทศนั้นนั้น ประมาณสองสามอาทิตย์ก็จะกลับมาบ้านแม่แพศยา เบ็กกี้ ก็จะออกอ้อนขอบ้านหลังนั้น หลังนี้ และที่ดิน ตรงนั้น ตรงนี้ที่เขาอยากได้ คุณเบิร์ตให้ทุกอย่างที่ขอ ยกเว้นเงินทอง นี่ก็เพราะเบิร์ตรักเธอมากกว่าอะไรทั้งหมด เพราะคุณเบิร์ตเห็นว่า ความรักคือการเพิ่มพูนการให้ และแบ่งปัน ทุกสิ่งที่มีโดยไม่คิดเอากลับคืนมา หล่อนทำเช่นนี้หลายต่อหลายครั้งจน หล่อนได้ทุกอย่างที่ต้องการ หล่อนก็โอบมือบิ๊บายจากเขาไป”

ดิก “ผมไม่ประหลาดใจดอกครับเพียงแต่รู้สึกเสียใจแทนคุณเบิร์ต ผมเคยพบเห็นและเชื่อว่ามีความรักจอมปลอมแบบนี้”

แฮร์รี่ “หลังจากการหย่าร้าง คุณแกรี่เล่าว่าคุณเบิร์ตพูดว่า -ความสุขที่ตั้งอยู่บนรากเหง้าของความสวยงามที่นำผลิตผลในสรรพสิ่งต่างๆ ต้องสลายจากไป ความสุขที่อยู่ในพระเจ้ากับคุณธรรมจะยั่งยืนชั่ววันจันทร์- พระคุณเจ้าเจ บี โกบาโต้ ได้กล่าวไว้”

● เราพูดกับพระเจ้าคือคำภาวนา เราอ่านพระคัมภีร์คือฟังพระวาจาของพระองค์ ●

LA
UNION
ASSOCIATES
THAI
CO.,LTD.
Since 1969

บริการติดตั้งงานระบบกันรั้วซึมทุกชนิดของอาคาร
งานเคลือบพื้นโรงงานอุตสาหกรรม
งานเสริมความแข็งแรงและซ่อมแซมโครงสร้างคอนกรีต
ด้วยวัสดุที่มีคุณภาพ และอุปกรณ์ที่ทันสมัย
โดยช่างที่มีความชำนาญ และประสบการณ์สูง
พร้อมการรับประกันผลงาน

10 - year guarantee, specification service,
roof inspection and training รับปรึกษาให้คำ
แนะนำ และ ซ่อมแซม แก้ไข รอยแตกร้าวของอาคาร
งานป้องกันสปีมโครงสร้าง งานหยุดน้ำรั้วกันที่
ให้บริการโดยวิศวกรของบริษัท พร้อมทั้งผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ

-**Chemical Construction** จำหน่ายเคมีภัณฑ์ก่อสร้าง
น้ำยาผสมคอนกรีตปูนทราย วัสดุซ่อมแซม ฯลฯ
-**Industrial Flooring** รับเคลือบพื้นและส่วน
ต่างๆ ของโรงงาน เพื่อทนทานต่อแรงกระแทก ลดการ
สึกกร่อน จากแรงเสียดสี และการกัดกร่อนจากสารเคมี
-**Chemical Resistance** รับเคลือบสารป้องกัน
การกัดกร่อนจากสารเคมี

-**Waterproofing System** รับติดตั้งระบบป้องกัน
การรั้วซึมอาคาร

- Membrane : APP, SBS, EPDM, TPO, PVC
- Coating : Bitumen, Polyurethane,
Flexible cement, Acrylic

-**Joint Sealing** งานหยุดรอยต่อถนน พื้นโรงงาน
ด้วยวัสดุพ่นกรอยต่อหลายชนิด

-**PU & Epoxy Injection** งานซ่อมแซมรอยรั้วซึม
รอยแตกร้าวโครงสร้างคอนกรีตด้วยวิธี injection

-**Ceramic Coating** งานระบบสีกันความร้อน
สะท้อนความร้อนจากแสง UV ได้มากกว่า 97%

-**PVC Waterstop** แผ่นยางพีวีซีฝังคั่นรอยต่อ
คอนกรีต

บริษัทยูเนี่ยน แอ็สโซซิเอทส์ (ไทย) จำกัด

1242-1244 ถนนราม 4 แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์: 02-249-0170 โทรสาร: 02-249-6812

Email: sales@union-thai.com Web: www.union-thai.com

จดหมายจากผู้อ่าน

สวัสดิ์ คุณ ป.ณ. สาธุฯ ที่นับถือ

ผมติดตามอ่าน “อุดมสานต์” และคอลัมน์ตอบ “จดหมายจากผู้อ่าน” มานานแล้วเกิดสนใจ และอยากร่วมแสดงความคิดเห็น แบ่งปัน ผ่านจดหมายฉบับนี้

ผมอยากนำเสนอถึงสิ่งที่เริ่มเห็นเด่นชัด และบ่อยขึ้น “การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ไม่เหมาะสม เข้าไปร่วมในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ”

ผมขอแสดงความคิดเห็นส่วนตัวว่า ทุกครั้งที่ไปร่วมมิสซาแล้วเห็นภาพพี่น้องสัตบุรุษทั้งชายและหญิง “แต่งกายไม่เหมาะสม” ... (ไม่เกี่ยวกับความ “เก่า” หรือ “ใหม่” จะ “ถูก” หรือ “แพง” ก็ไม่เกี่ยว) เพราะบางคนแต่งกาย “หลุดโลก” เหลือเกิน สิ้นเกินไป รักรูปเกินไป โขว์เกินไป และรู้สึกสะกิดใจ เวลาที่เขาคนนั้นเดินออกไปรับศีลมหาสนิท

ผมอาจไม่มีสมาธิพอ...ไม่ตั้งใจพอ...เวลาร่วมพิธีมิสซา และผมไม่ได้ตัดสินใจว่าเขาทำผิดหรือถูก เพราะเราเชื่อว่าพระเป็นเจ้าทรงทราบดีทุกอย่างอยู่แล้ว

ผมหวังว่า คุณ ป.ณ.สาธุฯ คงมีคำแนะนำดีๆ สำหรับผมและผู้อ่านท่านอื่นๆ เพื่อที่เราจะพบ “หนทาง” และ “คำตอบที่ดีๆ” ที่ช่วยให้พิธีมิสซาขององค์พระเยซูเจ้าได้รับเกียรติ ได้เห็นคุณค่า...ความศักดิ์สิทธิ์ ต้องให้เกียรติพระ และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์...มากกว่านี้ครับ

ขอขอบคุณอย่างสูง
อันตน รัมมัน บรรณิก

ตอบ

หลักการง่ายๆ ในการแต่งกายไปร่วมพิธีมิสซา หรือปฏิบัติศาสนกิจที่วัด คือ

1. เครื่องแต่งกายที่เราสวมใส่ไป สามารถแสดงออกหรือประกาศให้ผู้พบเห็นเราทราบได้เลยว่า เราให้เกียรติต่อสถานที่ และถวายเกียรติแด่พระเป็นเจ้า

2. เครื่องแต่งกายไปวัดร่วมพิธีกรรม จึงไม่เกี่ยวข้องกับความ เก่า-ใหม่ แพง-ถูก ทันสมัย-ล้าสมัย แต่เกี่ยวข้องกับรสนิยม (TASTE) ว่าเรามีรสนิยมต่ำหรือสูง ในการเลือกใส่เสื้อผ้าไปนมัสการพระเป็นเจ้า ที่เมื่อผู้คนเห็นเราแต่งตัวแล้ว รู้เลยว่า “นี่นะหรือที่คุณคิดว่าใส่มาถวายเกียรติแด่พระ”

ผมยังอยากให้ข้อสังเกตคริสตังแต่งตัวมาวัดดังนี้ครับ

เราเห็นผู้ชายใส่กางเกงขาสั้นสามส่วน คล้ายกางเกงเดินป่า หรือกางเกงฟุตบอล สำหรับใส่ทำสวนหลังบ้าน พร้อมเสื้อยืดออกกำลังกาย และรองเท้าแตะมาวัดร่วมมิสซา แต่เขาจะไม่กล้าใส่ชุดแบบนี้ไปงานเลี้ยงแต่งงานของลูกสาวเพื่อนเป็นแน่ เราเลยรู้สึกหดหู่ใจที่การแต่งตัวมาวัดกลายเป็นเสื้อผ้าที่เราใช้ออกกำลังกายหรือเดินเล่นเลือกซื้อต้นไม้ที่สวนจตุจักร

เรายังเห็นว่าเมื่อเราได้รับเชิญให้ไปฟังบรรยาย ณ โรงแรม หรือห้องประชุม เราจะไม่กล้าใส่รองเท้าแตะ เพราะเป็นการไม่ให้เกียรติแก่วิทยากรผู้บรรยาย และไม่ให้เกียรติต่อผู้มาร่วมงาน และต่อสถานที่ แต่เราก็พบว่ามีคนมากมายใส่รองเท้าแตะแสนโทรมมาวัด นี่ก็บ่งว่าเรามองวัดและมิสซาเป็นเรื่องที่ไม่ต้องให้เกียรติโดยแสดงออกมามากมายก็ได้ แต่เราต้องแสดงออกมามาก เพราะบังถึงภายในด้วย

โดยทั่วไปการแต่งกายแบบไม่ให้เกียรติต่อพิธีกรรม ไม่ถวายเกียรติแด่พระเป็นเจ้า เกิดขึ้นตอนเราเป็นเด็ก และบิดามารดาไม่สนใจสอนลูกๆ ให้รู้จักใส่เสื้อผ้า และสวมรองเท้าที่เหมาะสมเวลาไปวัด และจะติดเป็นนิสัย

สำหรับสตรี อันนี้ซับซ้อนมากขึ้นไปอีก มีข้อบกพร่องหลายจุด หลายประการ เพราะสตรีเป็นจุดเด่นมากกว่าบุรุษ มีผู้มองดูทั้งแบบตั้งใจและไม่ตั้งใจ และเครื่องแต่งกายของสตรีก็เป็นปัจจัยเร่งการเป็นที่สังเกตจับตามองของผู้คนในวัด เราไม่สามารถบรรยายบรรยากาศเหล่านี้ได้หมด นอกจากจะบอกว่า สตรีเวลาไปวัดเขาก็จะมีวิธีแต่งตัวเหมือนเป็นภรรยาที่ จะบอกกับผู้พบเห็นได้ว่าเธอเคารพสถานที่ – สำรวม และตั้งใจให้เครื่องแต่งกายของเธอเป็นเครื่องบูชาถวายเกียรติแด่พระเป็นเจ้าที่สะอาด บริสุทธิ์ และมีคุณค่า มีสตรีไม่กี่คนที่ไปวัดแล้วแต่งตัวบ่งบอกได้ดังนี้

ถ้าเรากล้าใส่กางเกงกีฬา เสื้อออกกำลังกาย รองเท้าแตะมาวัด ทำไมไม่กล้าใส่ไปงานเลี้ยงแต่งงานลูกเพื่อนล่ะครับ นี่คือการมีใจถวายเกียรติแด่พระเป็นเจ้าหรือไม่นั่นเอง

มีหลายคนนะครับไปวัดด้วยเครื่องแต่งกายที่ถวายเกียรติแด่พระเป็นเจ้าอย่างยิ่งเลย ผูกไทได้เขาก็ผูก ใส่สูทได้เขาก็ใส่ พร้อมถุงเท้ารองเท้า เห็นแล้วเราเลยรู้ว่าเขาวางพระเป็นเจ้าไว้สูงระดับไหนในชีวิตของเขา

ผู้เลี้ยงแกะ

พระเยซู...ผู้เลี้ยงแกะ
ร่อนเร่ นำพาฝูงแกะสู่ดินแดนอุดมด้วยหญ้า
น้ำ
เผ้าดูแล...ด้วยหัวใจอ้อมเต็มด้วยความรัก
ในคืนเดือนมืดที่น่าหวาดกลัว...ด้วยโจรสู้ร้าย
...ไม่เคยหวั่นไหว...แม้จะต้องแลกด้วยชีวิต
ชีวิตลูกแกะ ได้ถูกบรรจงวางไว้บนชีวิตของผู้เลี้ยง
แกะ ที่นี้...สองขั้วชีวิตยื่นมือประสานอย่างกลมกลืน
...อ่อนโยน และเข้มแข็ง
...เอาใจใส่ และมอบสละตนเอง
ขณะที่ชนชาวฟ้า...ฟาริสีและธรรมจารย์...สงฆ์และนักบวชร่วมสมัย
ก้าวเดินด้วยดวงตาเปิดกว้าง หันกระหายความสำคัญของตนเอง
จนมืดบอดต่อชีวิตที่ปวงร้าว ของชนชาวดินที่ต่ำต้อย
พระเยซู...ทรงก้าวเดินด้วยสองเท้าที่อ่อนโยนและหาญกล้า
...เผชิญหน้าศัตรูผู้มุ่งร้าย หวังฆ่าทำลาย
...กระชากหน้ากากผู้ขโมยศักดิ์ศรีของผู้ต่ำต้อย
เรียกเขาว่า หมาป่าในคราบลูกแกะ
...ทรงละจากศัตรู ฝูงลูกแกะเชื่อ
...ทรงร้องเตือนผู้ร่วมทางถึงทางลำบากเบื้องหน้า
และทรงนำพาเขาให้ก้าวเดินเข้าไป
...ทรงโดดเข้าปกป้อง เมื่อพวกเขาถูกทำร้าย
...ทรงเข้าใจ...และประคองผู้อ่อนแอ...พลัดหลง
...ทรงยื่นหัตถ์สู่ทน ความโดดเดี่ยว และการดูหมิ่นดูแคลน
...ทรงมองเห็นความหวาดกลัวของตนเอง
แต่...ยื่นหัตถ์และสัจย์ซื่อ
...ทรงเสี่ยงชีวิต ในฤดูกาลแห่งการเข่นฆ่า
...ทรงสละชีวิต เพื่อลูกแกะของพระองค์